

Truyện Nguyên Hương

Vnthuquan.net, 2009.

Ánh Sao Xa

Hồi đó ông là anh chàng ba gác đậu xe ở góc đường. Đêm, các cô ngồi rải quanh ba cái bàn hột vịt lộn chập chờn ngọn đèn dầu tí xíu. Người không biết tưởng đó là khách ăn cái trứng trước giờ ngủ. Người biết thì ngồi xuống bên cạnh, lời rủ rê thì thắm trong tiếng đập trứng lách tách. Rồi dắt nhau đi.

Ông chú ý đến Cúc vì ông bị gán ghép với cô trong một tối mà cả ba gác lẫn hột vịt lộn đều ế ẩm, cả các cô cũng vậy. Chẳng biết làm gì ngoài ngáp vặt và than thở cuộc sống ngày càng khó khăn, chợt bà Năm Mập xòe tay đếm quanh:

- Năm đưa mày, năm thằng ba gác, vậy là thành năm cặp rồi. Chờ ai chi nữa cho mất công.

Tiếng cười ồ lên phá tan cơn buồn ngủ. Tiếng cười rất vui vẻ vì quá biết nhau nên chẳng ai mắc cỡ. Thằng Tiến bẻm mép nhất ngay lập tức búng ngón tay "tách" một cái thật kêu:

- Ờ, nếu không chê ba gác cực nhọc thì...

Tiến xĩa ngón trở của bàn tay phải vào ngực mình còn ngón trở bàn

tay trái chỉ vào Lan, cô có dáng người tròn trịa nhất. Và lần lượt như vậy, hai ngón trỏ chia những người còn lại thành bốn cặp.

Phần ông là Cúc. Khi ngón tay Tiến xĩa tới, cô ngược mắt nhìn ông với nụ cười trên môi. Ánh đèn dầu leo lét vẫn rõ hàm răng cô đều đặn và ánh mắt cô bền lễn. Bền lễn như chưa bao giờ vướng thân vào chốn lênh đênh.

Đùa vậy mà hóa ra thật. Những tối sau, có lần Tiến vắng thì Lan cũng vắng. Ba cặp kia cũng có lần vậy.

- Mày tu hả? - Bà Năm Mập hỏi vặn.

Ông chỉ cười, chẳng nói năng gì. Chuyện trăng hoa đàn ông... Nhưng ông thì không. Thật lòng ông có mến Cúc. Cô xinh xắn hiền lành, nhìn cô ông thấy tiếc. Mến là vậy, nhưng chỉ vậy thôi.

- Sao không tìm việc gì khác mà làm? - Có lần ông buột miệng hỏi.

- Cũng muốn lắm nhưng biết làm gì bây giờ?

Câu trả lời như một phen trần. Ông thở dài. Hồi đó ông còn trẻ nên muốn thoát một lời khuyên cũng thấy khó. Ông chỉ biết lắng nghe.

Giọng cô buồn mênh mang:

- Hồi đó cứ tưởng là... đâu ngờ... Hồi đó lên đây là để học may. Chủ nói học thí công không tốn tiền lại được nuôi cơm, sau hai năm thì ra nghề. Mà hai năm rồi hai năm rưỡi cũng chỉ cứ cơm nước với quét dọn giặt giũ... Người ta đi ở còn được trả công. Vậy nên mới bỏ qua học uốn tóc...

- Sao không học uốn tóc cho tới nơi tới chốn rồi mở tiệm?...

Ông đợi nghe một lý do vì sao lỡ bước sa chân nhưng chuyện kể bỏ lửng nửa chừng hoài vẫn không nổi lại.

Lỡ thì lỡ. Cuộc đời còn dài... Ông muốn nói với cô vậy nhưng rồi cũng không nói được. Có lần ông ăn trứng chưa trả tiền. Hôm sau

lúc trả, bà Năm Mập kéo tay ngồi xuống: "Tiền này tính bữa nay còn nợ bữa trước con Cúc trả rồi".

Tiến cười hình hích:

- Được gái bao là nhất mày đó nghe.

Ông nóng mặt chống chế vài câu. Chợt nhớ đôi lần ánh mắt cô là lạ. Rồi nghĩ tới đồng tiền cô kiếm được ông thấy áy náy trong lòng...

Từ ba gác ông lên đời xe thồ. Từ cô gái quanh quẩn hàng hột vịt lộn Cúc thay đổi bộ dạng trở thành tiếp viên nhà hàng. Tên Cúc giờ có đệm thêm chữ Thu. Cuộc xe cuối ngày của ông là chở Thu Cúc đi khách, tất nhiên trừ những lúc khách tự đưa đón.

Giờ thì ông và cô chuyện trò thoải mái. Chiếc xe chạy dưới thấp thoáng ánh sao xa. Những ngôi nhà cao tầng lùi lại. Những ngõ hẻm tối tăm lùi lại. Giọng cô giòn ngọt vang sau lưng:

- Đáng lẽ Cúc có tiền mua xe rồi đó nghe. Chỉ tại tụi nó cứ rủ ngồi sòng.

- Tại cô thôi. Mình đã quyết tâm thì...

- Trời ơi, cũng tại quyết tâm nên Cúc mới đánh bài. Cũng định là nếu số mình đỡ thì mua xe hơi luôn.

Cô cười vang. Ông cũng bật cười. Tới nơi, cô bước xuống nhét vào tay ông tờ giấy bạc màu xanh rồi lập tức lách mình qua cửa ông không kịp thời tiền lại. "Cuộc xe này cô đừng đưa nữa, mấy lần trước còn dư nhiều", lần nào ông cũng nói vậy nhưng rồi lần nào cô cũng vẫn cứ nhét tiền vào tay ông.

- Cô làm vậy tôi mắc nợ.

- Nợ nần gì - Cô cười vui vẻ.

Có lần cô rủ ông đi ăn cháo khuya. "Tối nay cô không có khách sao?"

- Ông ngạc nhiên hỏi, đang còn xinh đẹp thế kia mà rảnh rang sao được. Câu hỏi của ông làm cô phá ra cười. "Ăn cháo thì dính dáng gì tới khách".

Nhưng rồi chẳng lâu sau những tờ giấy bạc nhét vào tay ông không còn đều đặn. Cô bắt đầu xuống dốc. Từ trong nhà hàng đi ra dáng cô không còn kiêu hãnh rạng rỡ nữa. Lớp phấn son thật dày không giấu nổi vẻ tàn phai.

- Cô sao vậy Cúc?

- Bệnh - Cô buông thõng.

Ông rùng mình. Cô cười nụ:

- Ngồi chung xe không lây đâu mà sợ.

- Cô còn cười được sao? Tôi thấy cô xấu đi thật mà.

Cô nhìn ông bằng ánh mắt xúc động. Ông quay đi, thấy lòng mình xót xa quá đỗi.

Một tối, xe ngừng lại nhưng cô không xuống như thường lệ. Ông không nói gì, chỉ im lặng chờ đợi, biết rằng cô sẽ kể cho ông nghe một chuyện gì đó.

- Em có bầu rồi.

Không phải lần đầu tiên ông nghe cô nói câu này.

- Cô định chừng nào đi bác sĩ?

- Không.

Ông ngạc nhiên. Giọng cô cương quyết:

- Lần này em giữ nó lại.

Giọng điệu cương quyết khiến ông cảm thấy cô có lý.

- Cha nó là ai?

Cô cười khúc khích.

- Cô định nuôi nó cách nào?

- Thì em gửi nó cho bà Thoa.

Ông thấy gai gai sau gáy. Ừ thì Cúc cũng như bất kỳ ai cũng muốn có một đứa con...

Cúc biến mất suốt năm trời. Đôi khi quả thật là ông cũng thấy nhớ.

Rồi một buổi chiều Cúc đột ngột xuất hiện, tóc tai phờ phạc áo quần xốc xếch, một đứa bé nhỏ xíu lùnh nhùng khăn quấn trên tay.

- Anh cho em gửi đứa con... - Cô chìa hai tay về phía ông, toàn thân run lẩy bẩy.

Ông sửng sò không nói được gì. Cô ghen ngào:

- Thuốc phiện... Em định liều một lần thôi để kiếm chút tiền rồi hai mẹ con đi thật xa... không ai biết.

- ...

- Bị lộ, công an bắt mấy người kia rồi. Mình em chạy trốn được nhưng thế nào họ cũng tìm ra nay mai. Em lạy anh. Em biết anh là người tốt. Xin anh nuôi giùm con em - Thu Cúc quỳ sụp xuống - Suốt đời mẹ con em không quên ơn anh.

Ông còn đang ngớ ra thì Thu Cúc đặt đứa nhỏ xuống đất rồi quay lưng bỏ chạy, dáng xiêu xiêu ngay lập tức mất hút trong dòng người ngược xuôi vội vàng.

Căn nhà của ông như có tang. Con cái cúi gằm mặt, vợ sừng húp mắt. Khóc. Mà không thể không chăm sóc con bé! Đi làm về, nhìn thấy con bé no nê sạch sẽ ngủ ngon trong nôi còn vợ thì lẳng lặng giặt giũ, ông thấy mình có lỗi ghê gớm. Nhưng lỗi gì đây? Ông hiểu vợ mình, chỉ cần rõ ràng đây không phải là của ông thì sao cũng được. Nhưng biết làm sao cho bà tin? Có lần ông nghe vợ trả lời

người hàng xóm, giọng nhẹ như không: "Ông nhà tôi lành tính lắm, chị đừng nghĩ oan mang tội". Nói vậy mà khi quay vào nhà, mắt bà đỏ mọng.

Hai tháng, con bé mập tròn ra còn bà thì tiều tụy hẳn. "Tên khai sinh của con nhỏ là gì vậy?", câu hỏi của bà hàng xóm tọc mạch giáng một đòn chí tử. Vợ ông không chịu đựng được nữa:

- Ông định khai tên mẹ nó sao đây?

Làm ơn thì làm cho trót, ông muốn trả lời vợ như vậy nhưng không thể nào mở miệng. Mắt bà nhìn ông là mắt của con thú bị thương tích nặng nề. Lòng tốt trở thành gánh nặng đè lên ông, lên tất cả. Không chỉ bà mất ngủ mà cả ông cũng vậy, và cả những đứa con. Đêm, cả nhà vang tiếng trần trọc như bầy tắc kè chác lười.

Khuya, mở cửa bước ra sân nhìn lên trời. Thoáng ánh sao xa như những cuộc xe đêm ông chở Thu Cúc đi. Ông lẩm bẩm "Thu Cúc, tôi có lỗi với cô". Nước mắt ông trào ra, thương vợ bị giày vò, thương mình bất lực, thương con bé sớm kiếp khổ, thương Thu Cúc đang lưu lạc phương nào. Hồi đó cứ tưởng là... đâu ngờ... Hồi đó lên đây là để học may. Chủ nói học thí công không tốn tiền lại được nuôi cơm sau hai năm thì ra nghề. Mà hai năm rồi hai năm rưỡi cũng chỉ cứ cơm nước với quét dọn giặt giũ... Người ta đi ở còn được trả công. Vậy nên mới bỏ qua học uốn tóc...

Đưa con bé tới nhà bà Thoa, ngồi đợi nó ngủ thật say rồi ông mới dứt bước đi. Biết sẽ day dứt lắm nhưng không lường trước được là mình lại nhớ Thu Cúc đến vậy. Cùng với con bé là hình ảnh Thu Cúc hiện ra, không trách móc, chỉ cam chịu...

Trong giấc ngủ đầy xao động ông không biết là mình đã khóc.

Ba ngày sau, ông quay lại chỗ bà Thoa. Định là nhìn nó một cái thôi.

Rồi ông sững sờ khi thấy vợ đang bế con bé, túi áo quần của nó gọn gàng kể bên. Bà nói mà không nhìn ông:

- Tôi bế nó về đây.

Ông xúc động tận đáy lòng:

- Bà muốn tôi thề độc không?

- Thề bởi gì. Nghĩ cái tên gì hay hay mà làm khai sinh cho nó đi.

Mắt con bé trong veo, ông đặt tên cho nó là Thu Thủy.

Thu Thủy biết lật, rồi biết bò, biết ngồi, biết vịn mép giường đứng lên... Mỗi cái biết của Thu Thủy khiến vợ ông gắn bó với nó nhiều hơn. Tới khi Thu Thủy tập đi thì không riêng vợ ông mà là cả nhà cùng dõi theo, cùng vỗ tay reo cổ vũ khi nó nhấc bàn chân rướn thêm được một bước nữa và cùng hồi hộp khi nó liêu xiêu thân hình chực té. Đứa con út của ông bấy lâu mặt nặng mày nhẹ vì vị trí được nuông chiều không còn nguyên vẹn như trước nữa mà nay cũng vội đưa tay ra đỡ khi Thu Thủy muốn té. Những bước chập chững của Thu Thủy đã làm dậy lên không khí đầm ấm trong gia đình. Tiếng cười, tiếng vỗ tay và lời khen khiến bà hàng xóm tìm cách nhìn qua nhà ông. Vợ ông đáp lại bằng cách bế hắt Thu Thủy ra sân. Mỗi bước được thưởng một cái thương vô má. Kết thúc mỗi lần tập đi là một trận mưa thương. Bà hàng xóm đành phụ họa bằng những cây kẹo và chạch lười: "Con nhỏ này lớn lên đẹp gái lắm à nhen...".

Lớp mầm, lớp chồi, lớp lá... Công việc cuối ngày của ông là ghé nhà trẻ đón Thu Thủy về, khi ông mắc chở khách thì vợ ông thay. Cũng như ông, bà hãnh diện nhìn Thu Thủy xinh xắn bụ bẫm. Ngoài khuôn mặt trời cho, các con của ông làm đốm cho Thu Thủy bằng vô số kẹp nơ và ruy băng. Nhà trẻ bình dân, giữa bao đứa nhỏ sần sần, Thu Thủy nổi bật như một cô công chúa. Mắt Thu Thủy rạng lên khi nhìn

thấy bà ở cổng trường, tiếng reo mừng vui và vòng tay tin cậy choàng qua cổ khiến Thu Thủy trở thành một phần của bà, không thể khác được. Bà bế Thu Thủy lên, khó chịu khi nhìn thấy vết muỗi cắn trên người Thu Thủy, bà nóng mặt khi Thu Thủy mếu máo kể bị đưa nào trên lớp đánh, và giận dữ khiếu nại với cô giáo khi trên mặt Thu Thủy có vết móng tay cào đỏ tấy...

Có lần ông mừng rỡ nếu người đón Thu Thủy là Thu Cúc... Ông thót gật mình và thở dài, làm sao biết được cô đang ở đâu để nói một câu cho cô yên lòng. Rồi ông thấy nao nao khi vợ mình đối mặt với Thu Cúc! Một cảm giác nao nao rất lạ...

* * *

Người đàn ông dáng dấp bề vệ xuất hiện vào ngày Thu Thủy chuẩn bị lên lớp một. Mặt vợ ông đột nhiên tái ngắt. Linh cảm của phụ nữ thật lạ lùng. Bà đang thêu bảng tên vào ngực áo trắng đồng phục của Thu Thủy, mũi kim đâm vào đầu ngón tay, giọt máu đỏ tươi, bà ngậm chặt ngón tay như cắn răng lại, cái áo tuột rớt xuống nền.

Thu Thủy mở to mắt nhìn người đàn ông. Ông ta cũng nhìn nó với đôi mắt mở to. Khẽ khàng, ông ta chìa ra một tờ giấy và nói là thư của Thu Cúc. Chưa đọc thư, không cần nói năng gì ai cũng đã hiểu. Khuôn mặt của ông ta và Thu Thủy... khuôn mặt của cha và con. Vợ ông trân trối nhìn người đàn ông rồi nhìn qua Thu Thủy. Chừng đó ngày tháng, bây giờ bà mới chắc chồng mình thủy chung. Nhưng điều đó không còn ý nghĩa nữa! Thu Thủy sẽ đi với cha nó. Ông ta có quyền! Lá thư của Thu Cúc từ trong tủ gửi ra đã trao cho ông ta quyền làm cha sau bao tháng năm. Và lá thư này sẽ tước đi của bà cái quyền bấy lâu...

- Tôi sẽ gọi cháu vào nội trú ở trường tốt nhất - Người đàn ông nói.

Bà chụp lấy câu nói:

- Không phải chính tay ông sẽ chăm sóc nó sao?
- Tôi sẽ chăm sóc con tôi trong điều kiện của tôi - Nhận ra câu nói của mình phũ phàng với người ơn, ông ta dịu xuống - Đành vậy. Vợ tôi rất ghen tuông.
- Vậy thì thay vì gởi...

Người đàn ông cắt ngang:

- Con bé cần được học hành ở một trường đẳng hoàng - Nhận ra mình lại lỗ lòi, giọng nói nhẹ nhàng hơn - Nó cần phải quên quá khứ. Không thể nói gì được nữa.

Ông đau lòng thấy vợ mình chết điếng giống hết buổi chiều ông đưa Thu Thủy trong mớ khăn tã bùng nhùng về. Ông đau lòng nhìn Thu Thủy lạ lẫm trong tay cha nó. Đã nhiều lần ông hình dung Thu Cúc đến đón con và ông tự hào trao lại Thu Thủy cho cô.

Nhưng không phải như thế này.

Nguyễn Hương

Áo Xanh áo Đỏ

- Câu cuối cùng, thưa ông, nếu không có gì bí mật, có thể được biết về kế hoạch sản xuất của năm tới?
- Một chút bí mật, đó là con số cụ thể còn cần phải được bàn bạc kỹ lưỡng và thận trọng hơn nữa giữa ban giám đốc, đủ để không gây

sức ép lên cường độ lao động của công nhân nhưng đồng thời cũng đủ kích thích sự cố gắng phấn đấu. Ngoài ra không có gì là bí mật khi nói rằng chắc chắn công ty của chúng tôi sẽ phát triển hơn nữa cùng với sự ủng hộ của khách hàng.

- Xin cảm ơn ông.

Cô nói nhỏ nhẹ rồi kéo cái máy ghi âm nhỏ xíu về phía mình, tắt, bỏ vào túi xách. Một câu trả lời né tránh khôn ngoan, không như cô đã hình dung về ông trước khi đến đây.

Cô khoá túi xách lại. Hết. Buổi phỏng vấn kết thúc. Còn gì nữa?

Không còn có gì để kéo dài. Tạm biệt. Tạm biệt, cô sẽ nhớ về ông... Rồi sẽ quên.

Cô đứng lên chìa bàn tay nhỏ nhắn của mình ra:

- Xin chào ông.

Ông cầm lấy tay cô, một cái bắt tay nồng nhiệt và ấm áp, bàn tay ông to khoẻ và thô ráp, tay của một người lao động từ thuở nhỏ.

- Cô về thật sao?

Giọng ông thấp xuống khác với cách trả lời phỏng vấn từ nãy đến giờ. Và ánh mắt ông nhìn cô thật dịu dàng, thoáng chút tò mò. Hay đơn thuần chỉ là kiểu nhìn ngoại giao của các doanh nhân? Cô mơ hồ phán đoán. Nhưng dù gì đi nữa thì cô cũng mong muốn có một lý do để kéo dài thêm cuộc gặp gỡ. Cô phải điều đình với phóng viên phụ trách trang Kinh Tế để có buổi phỏng vấn này, việc của cô là ở trang Văn Nghệ. Cô hít một hơi dài, nếu mình mời ông ăn trưa thì sẽ ra sao? Có lẽ phải chấm dứt tại đây thôi. Xét cho cùng thì chẳng để làm gì nữa.

- Vâng, thưa ông. Trừ khi ông bảo chờ một lát để ông lệnh phòng kế hoạch cho phép tôi được sục sạo vài số liệu của năm tới.

Ông bật cười:

- Cô biết không, bây giờ là mười một giờ ba mươi, lẽ nào tôi để khách ra về bụng đói. Cô hãy để tôi được tỏ ra là một chủ nhà hiếu khách.
- Tôi không hề thấy đói bụng khi nghe ông kể về công ty của mình.
- Nhựa chưa bao giờ là một món ăn, lại càng không phải là một món ăn ngon.

*

* *

Bình hoa nằm giữa những món ăn nhìn có vẻ lạc lõng và buồn cười. Ý nghĩa thoáng qua đầu cô cùng lúc với bàn tay ông đưa ra đẩy bình hoa về góc bàn lấy chỗ để đặt cái bếp ga cho món xào ăn nóng.

- Chỉ có hai người mà ông gọi nhiều quá.
- Nhà hàng bày biện kiểu cách vậy thôi, toàn là khay với đĩa, thực sự là món ăn có được mấy đâu. Vả lại, cũng là cái cớ để cất bình hoa đi
- Ông nói với ánh cười trong mắt. - Đúng không?
- Vậy ông có thể đoán tiếp tôi đang nghĩ gì không?
- Trong đầu cô đang là những câu hỏi. Phóng viên mà.
- Chỉ một câu thôi.
- Sao cô không nói ra?
- Chỉ là một chút tò mò. Hết mình cho công việc như vậy, còn cuộc sống riêng của ông thì sao?
- Cô cũng đưa nó vào bài viết chứ?
- Nếu ông cho phép.
- Câu trả lời sẽ là tôi rất hạnh phúc, có một người vợ hiền là điểm tựa cho những thành bại, có những đứa con ngoan học giỏi biết vâng lời, có những hàng xóm tốt bụng và có những người bạn chân thành vv...

và vv...

- ...

- Còn nếu cô hỏi để... như người quen biết hỏi thăm nhau thì...

- Thì sao thưa ông?

Ông buông cái nĩa trên tay xuống, ánh mắt buồn bã dăm thắm. Cô cũng buông cái muỗng trên tay xuống. Tránh cái nhìn của ông, cô quay về phía bình hoa bị đẩy vào góc. Cái bình bằng sứ trắng men màu sữa cẩm vài bông hoa đỏ li ti ẩn hiện dưới bó lá xanh bung loà xoà.

- Cô biết không, ngày xưa... mười lăm năm trước, tôi yêu...

Giọng ông xa vắng. Vàng trán ông cau lại trong nỗi nhớ kỷ niệm.

- ...Người phụ nữ ấy 34 tuổi và đã có bốn đứa con. Còn tôi, ở tuổi 40 vẫn là một chàng trai. Cuộc sống khốn khó từ nhỏ khiến tôi chỉ biết chúm mũi vào việc kiếm tiền. Đó cũng là lý do khiến tôi có tính keo kiệt, keo kiệt với mọi người và với chính bản thân...

- Tôi không tin ông có tính đó - cô thăm thì.

- Chỉ vì cô... À, khi gặp người phụ nữ ấy, tôi thay đổi hẳn. Những đồng tiền tôi khư khư cất giữ bỗng không còn giá trị như tôi hằng nghĩ nữa. Tôi mua quà mang đến mong cô ấy nhận. Những món quà... Hồi đó cuộc sống còn chật vật lắm. Những món quà của tôi là tấm áo cho hai đứa con gái lớn, là đôi giày cho hai thằng con trai, là cơm gạo cho cả nhà. Ban đầu cô ấy không nhận và cấm các con không được cầm bất cứ bất cứ thứ gì dù chỉ là một cái bánh quy. Những lần trở về nhà với những món quà còn nguyên trên tay, tôi khóc...

- Ông khóc?

- Phải, tôi khóc - giọng ông đặc lại - Đau đớn vì mình bị từ chối và

đau đớn vì sự quá túng thiếu của mấy mẹ con. Một người đàn bà với bốn đứa con, đứa lớn nhất mới 14 tuổi...

Cô cúi mặt. Mười lăm năm... vậy là bây giờ ông đã 55...

- Lần đầu tiên cô ấy cho phép đứa con gái mặc cái áo mới tôi tặng. Trời ơi... sung sướng nhất không phải là nó mà là tôi. Nó xúng xính trước tấm gương cũ bị mẻ vành, còn tôi thì lính quỳnh như một gã điên... Đó là một cái áo màu đỏ.

- Ông còn nhớ màu sắc của từng món quà sao?

- Nhớ. Hồi đó áo quần trẻ con không nhiều màu sắc và phong phú như bây giờ. Áo chỉ có vài kiểu cổ tròn và lá sen, màu thì sặc sỡ xanh đỏ vàng. Tôi chọn cái màu đỏ cho con chị, màu xanh cho đứa em.

Ông đột ngột ngừng lại rồi nhìn thẳng vào mắt cô, vẫn ánh nhìn đắm thắm buồn bã. Rồi như chợt tỉnh, ông kêu lên:

- Cô ăn chút gì đi, nguội hết rồi kìa.

Cô giật mình nhìn cái bếp ga. Ngọn lửa xanh liếm quanh cái khay nhôm khen khét tiếng xèo xèo của những giọt nước cuối cùng, mùi cháy cháy bay lên. Cô với tay định tắt bếp nhưng lại khiến ngọn lửa cao hơn.

- Để tôi gọi món xào khác...

- Không, không cần đâu. Ông kể tiếp đi.

- ...Tôi kể đến đâu rồi?

- Cái áo màu xanh cho đứa em.

- Ủ, cái áo màu xanh cho đứa em...

- Chắc là đẹp lắm - cô khẽ nói.

- Tôi... tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng con bé không chịu mặc. Nó không thích tôi. Trong khi những đứa khác vui vẻ trước những món quà thì

nó luôn lúi xa một góc nhà lặng lẽ nhìn tới. Không cãi lại, không vô lễ, không dằn dỗi, không khóc lóc, nó chỉ im lặng nhìn tôi. Kiểu nhìn tôi biết không món quà nào mua chuộc được.

- Ông tặng quà chỉ để mua chuộc thôi sao?

- Người ta yêu nhau lúc còn trẻ trung là chuyện khác. Còn đây... đề tài trò chuyện của tôi và cô ấy luôn là tương lai của bốn đứa con. Mỗi tình của tôi có thành hay không, không thuộc vào cô ấy, không thuộc về tôi, không thuộc về ý kiến của nội ngoại họ hàng mà là phụ thuộc vào cái gật đầu hay lắc của mấy đứa nhỏ. Cô biết không, nhìn thấy vẻ vui sướng trong mắt chúng khi cầm quà trên tay, tôi cũng như đang cảm được hạnh phúc của mình. Để hạnh phúc được trọn vẹn, thỉnh thoảng tôi thuê xích lô chở bọn nhỏ ra rạp coi phim. Hồi đó, con nít mà được ngồi xích lô đi coi phim là một niềm vui xa xỉ.

- Tôi biết - cô buột miệng.

- Con bé em cũng rất thích ngồi xích lô. Chỉ có điều, mỗi lần leo lên xe miệng nó cứ mím chặt lại như tức giận chính bản thân mình vì không cưỡng lại nổi sự thích thú này. Mấy chị em thường lấy khăn và mền quấn quanh người rồi giắt đĩa bếp ngang hông giả làm kiếm như anh hùng hảo hán trong phim. Tôi nhớ lần coi phim Hoa Mộc Lan tòng chinh về đứa nào cũng nhao nhao đòi đóng vai Hoa Mộc Lan giả trai với lý do con gái mà nam nhi đại trượng phu đáng phục quá. Nam nhi đại trượng phu...

Ông lặp lại một lần nữa như nói với kỷ niệm trong mình, mi mắt ông nhắm lại một thoáng rồi ông mở bừng ra như chợt nhớ có cô đang đối diện.

- Nhà cửa rộn ràng vui vẻ như hội sau mỗi lần coi phim về. Cả con bé em cũng cười vang và hét hò không kém. Tôi thích nghe tiếng cười

của nó đến nỗi mỗi lần nghe nó cười, tôi đứng yên bên ngoài đợi chúng diễn xong rồi mới bước vào nhà. Rồi tôi dần quen với tiếng cười vụt khựng lại của con bé em mỗi khi, và tôi nghĩ nói cũng sẽ quen. Đến lúc tôi và cô ấy bàn tính chuyện sống chung, vấn đề cũng là mấy đứa con. Hồi đó tôi cũng làm hàng nhựa như bây giờ nhưng chỉ là một cơ sở nhỏ. Sợ cô ấy không yên tâm vì sau khi kết hôn có thể tôi gì gì đó, thay đổi chẳng hạn, tôi bàn với cô ấy sẽ mua hai máy thổi nhựa cho mấy đứa con tự kiếm tiền chi tiêu lặt vặt và để dành riêng. Tất nhiên là cả gia đình vẫn sống bên nhau. Cô cười gì vậy? Thật sự là khó nói tách bạch điều này. Tôi yêu cô ấy. Ước gì mỗi tình của chúng tôi không phải nói đến những tính toán thường ngày. Nhưng biết làm sao được, chúng tôi gặp nhau khi có nhiều việc đã bày ra trước mắt...

- Không có giai đoạn thơ mộng.

- Cô nói sao? Giai đoạn thơ mộng? Ừ, không... À... tôi nghĩ là có. Dù nhiều tính toán này nọ, tôi vẫn thấy hạnh phúc. Bản thân hạnh phúc là một bài thơ. Làm nghề viết lách chắc cô hiểu tôi muốn nói gì.

Được cô ấy yêu là rất thơ mộng đối với tôi. - Từ một kẻ keo kiệt tôi trở nên hào phóng, đó chẳng phải là rất thơ mộng sao?

Nước mắt cô lăn ra, và mắt ông cũng ẩm ướt. Im lặng thật lâu.

- Buổi cuối cùng của chúng tôi là tối cách ngày cưới hai tuần. Dạo đó tôi thường rời nhà cô ấy khi trời đã khuya, bàn chuyện cưới xin mà. Với lại... khi người ta đã quyết định lấy nhau... Tôi lúc nào cũng lâng lâng. Quá vui, tôi không chú ý đến kiểu nhìn của con bé em. Ra đến ngoài góc đường tôi thấy nó đứng ngay trước mặt mình. Trong bóng tối nó co rút hai vai lại. Tôi muốn ôm choàng nó vào lòng và truyền cho nó chút sức mạnh của mình. Tôi muốn nói nó đừng sợ hãi gì cả,

tôi sẽ... Nhưng tôi chẳng nói được gì và cũng chẳng làm được gì.
Cũng như nó, tôi đứng khựng...

- ...

- Rồi nó oà khóc nức nở “Bác đừng giành má của ba con. Bác hãy nam nhi đại trượng phu một chút đi”

Cô lau nước mắt và nước mắt lại trào ra. Người đàn ông trước mặt cô co vai lại trước sức nặng của kỷ niệm. Cô những muốn cầm lấy tay ông...

- Cho đến bây giờ tôi cũng không biết tại sao người đàn ông của ngôi nhà đó lại để mấy mẹ con sống như vậy. Rất nhiều lần tôi quay lại... Những đêm gió đông đầy bụi bặm, tôi nhìn qua cánh cửa đóng kín... hình dung mấy mẹ con đang làm gì đó bên trong. Rất nhiều lần tôi sợ mình sẽ... sẽ không chịu nổi và sẽ lại bước chân vào nhà. Cho nên tôi quyết định ra đi. Hồi đó, tới Sài Gòn là rất xa với một người làm ăn nhỏ như tôi.

Giọng ông dần chìm xuống. Cô nhìn những bông hoa đỏ li ti trong đám lá ở góc bàn.

Tiếng chuông điện thoại reo lên trong túi ông.

- Xin lỗi... - Ông nói nhanh và đứng lên định đi ra ngoài để nghe nhưng rồi ngay lập tức ông tắt máy và ngồi xuống.

Cô nhìn đồng hồ:

- Đã đến giờ làm việc rồi.

- Với tôi thì không sao.

Tiếng chuông điện thoại reo lên trong xắc của cô. Ông bật cười khế:

- Cô có định nói với cô thì khác không?

- Vâng - cô mỉm cười đưa tay lau nhanh giọt nước mắt bên khóe -

Tôi chỉ là nhân viên thôi.

Cô đứng lên, một tay mở xác để cầm cái điện thoại, tay kia chìa về phía ông:

- Xin cảm ơn ông về...

- Đừng nói cảm ơn - ông cầm lấy tay cô - Tôi muốn nói với cô điều này. Mỗi khi tiếp khách bên cạnh tôi luôn có người của công ty, ví dụ như trợ lý và kế toán trưởng. Đây là lần đầu tiên tôi tiếp một mình.

- Xin cảm ơn ông... - Cô nói mà không kịp nhận ra mình nói gì.

Choàng xác qua vai và cùng cái điện thoại áp vào tai, cô đi nhanh ra cửa. Không ngờ cuộc chuyện trò kết thúc một cách rất công nghiệp thế này, cô hét vào máy "Nghe rồi. Tôi đến ngay."

Đúng 14 giờ có mặt tại cuộc họp báo phát động cuộc thi viết về môi trường. Đúng 18 giờ phải có mặt tại hậu trường của buổi biểu diễn văn nghệ gây quỹ giúp đỡ trẻ em cơ nhỡ. Và đúng 20 giờ có mặt kịp lúc khai mạc đêm kịch đầu tiên được diễn theo một phong cách mới mẻ - khán giả sẽ được mời lên sân khấu tham gia sáng toạ ngẫu hứng. Và tất nhiên phải xem hết vở thì mới có thể viết nhận xét được.

Gần 12 giờ đêm cô mới về đến nhà, vở kịch phong cách mới mẻ kéo dài thời gian gần gấp đôi. Những sự kiện chật chội trong đầu...

Nhưng trước tiên là một giấc ngủ. Cô nhắm mắt lại, lơ mơ... Bỗng cô ngồi bật dậy. Thường xảy ra như vậy, là chợt nhận thức được sự việc vào lúc tưởng như không nghĩ đến - "Tôi muốn nói với cô điều này. Mỗi khi tiếp khách bên cạnh tôi luôn có người của công ty, ví dụ như trợ lý và kế toán trưởng. Đây là lần đầu tiên tôi tiếp một mình".

Ông đã nhận ra cô!

Cô nhảy xuống giường, đi lui đi tới... không biết phải làm gì. Mình vẫn

là con bé khờ dại của mười lăm năm trước. Cô chậm chậm nhấn từng số điện thoại, đến số gần cuối cô ngừng lại là vì nhận ra ông đã hiểu rồi. Vẫn vậy, ông vẫn là nam nhi đại trượng phu của mười lăm năm trước.

Nguyễn Hương

Bây Giờ Là

...Chia tay. Ga Đà Nẵng, còn nửa tiếng nữa.

Nửa tiếng nữa với Hùng...

Gió sớm thốc qua khung lưới làm những cái bánh bao trên bàn nguội lạnh rất nhanh, hơi nước bám li ti quanh lớp túi bằng nylon trong suốt.

- Bữa ăn sáng cuối cùng của năm đưa - Dũng nói, giọng cố đùa cợt.

- Mà nói như...

- Tao muốn nói... Nghĩa là trưa nay chỉ còn lại bốn đứa thôi.

- Và tối nay chỉ còn một... - Thảo nói khe khẽ.

Nhẹ lòng nhất là Tú, người xuống tàu trước tiên. Và kinh khủng nhất là người còn lại cuối cùng đợi cho đến ga cuối cùng, chính Thảo.

Hùng quàng tay phải qua cổ Duy, tay trái qua cổ Dũng. Dũng đáp lại sự bịn rịn nồng nhiệt này bằng một cái ôm siết, còn Duy nở nụ cười rầu rĩ. Từ lúc Tú xuống ga Diêu Trì, Duy leo lên tầng ba nằm lặng

câm.

Đột ngột Hùng buông hai gã đàn ông ra và nhảy vào giữa Bích và Thảo, hai tay ôm như kẹp cổ hai người. Tưởng Thảo sẽ nẩy lên gạt ra, Thảo vốn không thích đùa kiểu thế. Nhưng lần này... chia ly... biết bao giờ... Thảo đặt bàn tay trắng trẻo của mình lên cườm tay đen cháy của Hùng, giọng nhẹ nhàng không ngờ:

- Giữ gìn sức khỏe, và đừng rượu nhiều nhé. Hứa đi.
- Xin hứa! - Hùng dập hai gót chân lại, miệng cười mà mắt nheo đỏ. - Thảo có nghe thằng Dũng nói trưa này còn lại bốn đứa không? Tại sao là bốn đứa mà không phải là hai cặp nhỉ?
- Điều đẹp nhất giữa chúng mình chính là thế đấy - Thảo dịu dàng. Hùng từ từ buông tay ôm Thảo và Bích ra, giọng như gió:
- Ừ...

Tất cả chợt lặng đi. Không chịu nổi, Bích cao giọng gây gổ: - Khuya qua ông nào hút thuốc phả khói đầy phòng hả?

- Nếu Bích đồng ý, mình bỏ thuốc ngay lập tức - Hùng nói như ru, mắt lấp lánh.
- Đừng có nham nhở.
- Xin thề rất nghiêm túc.
- Ví dụ là nghiêm túc đi... ừ... Rồi chôn ba bốn bữa lại đào điều lên.
- Chỉ là ví dụ thì đào lên là đúng rồi, trách nhau sao được - Hai từ ví dụ nhấn nhá khiến bật ra một tràng cười.
- Thử đừng hút trong ngày nay thử xem. Gọi là kỷ niệm cuối cùng của chuyến đi này.
- Ừ... Nhưng không đồng ý hai từ cuối cùng - Ánh lấp lánh vẫn không thay đổi.

Bích quay mặt nhìn ra cửa lưới, môi bĩu ra mà mặt buồn rười rượi.

Loa phóng thanh đều đều “Xin thông báo chuyến tàu S6 khởi hành từ thành phố Hồ Chí Minh... đã vào đến ga Đà Nẵng. Tàu sẽ ngừng tại đây hai mươi phút...”

- Uống chút chứ? - Hùng bật ra - Tụi mình còn hai mươi phút nữa.

Dững búng ngón tay trở:

- Nhưng mà vừa hứa với Thảo...

- Tao hứa với Thảo không giống như Duy hứa với Tú - Hùng nhoẻn cười nhìn Thảo - Mình vẫn có quyền gọi một chén chia tay với các bạn chứ hả? Cả Thảo và Bích, lần này không được uống nước ngọt đâu. Cho mình nhìn thấy má hai nàng hồng hồng về nhà muốn quên cũng không quên được.

Ba mươi giây nhảy xuống tàu, bàn rượu trong quán lá bày ra rất nhanh. “Chúng tôi chỉ có mười chín phút rưỡi thôi đấy”, Hùng nói nhanh với bà chủ quán và liếc Duy đang sải chân đến điện thoại công cộng “Cho gọi lời chào của cả bọn đến Tú nhé? Sao, đang ngủ vui hay đang khóc?”. Duy đưa tay lên môi. Hùng nhìn đồng hồ rồi nhìn Bích, rên lên “Còn có mười tám phút thôi”. Bích làm ra vẻ chăm chú ngắm nghĩa chung quanh. Bà chủ quán rồi rít bày chai rượu với năm cái chén nhỏ ra bàn rồi vớt trứng từ trong cái nồi sôi liu riu trên bếp.

- Nếu tàu chịu đợi cho hai tiếng đồng hồ, tớ mời các cậu một món bình dân mà tuyệt trần đời.

- Món gì?

- Mì quảng.

- Quán ở đằng kia thấy bảng bán mì quảng kia.

- Quán xá nhà ga mà nói làm gì. Phải là...

“Chuyến tàu... .. đã nhận được lệnh khởi hành. Xin quý khách...”

Chén rượu trên tay Hùng khựng lại.

- Tạm biệt - Duy và Dũng dốc ngược cái chén vào cổ rồi dần mạnh xuống bàn.

- Tạm biệt - Thảo chìa bàn tay nhỏ nhắn của mình tới trước mặt Hùng.

- Tạm biệt! Hẹn gặp... - Bích nói, mắt nhìn xuống, hai tay thu lại.

- Sao mà mình muốn hôn hai bạn quá. Hôn trán hay hôn má đây? - Hùng nói, mắt nhìn Bích, quai hàm cắn lại.

- Nhớ là đã hứa với mình rồi đấy nhé! - Thảo cười, vẻ tinh nghịch trên đôi môi bặm chặt và đôi mắt hoe đỏ.

- Nhớ. Mỗi lần uống rượu mình sẽ gọi tên Thảo nhiều nhất, sau tên Bích - Hùng nói thật nhanh như nuốt vào lòng - Thôi, lên tàu đi. Sẽ gặp lại, chắc chắn vậy...

Bích quay người bỏ chạy lên tàu.

- Hai ông cố ép hai nàng ăn uống nhé! - Hùng nói mà mắt đăm đăm về cánh cửa Bích vừa khuất. - Chỉ còn một ngày để chăm sóc nhau thôi.

*

* *

Bây giờ là chia tay. Ga Vinh, chín giờ đêm. Bầu trời chỉ chít sao. Gió lộng đến ngạc nhiên. Tóc Bích bay tung lên trên vai Thảo:

- Tụi tao về. Đừng buồn nhé. Tí lên tàu cố mà ngủ một chút lấy sức. Cả buồng còn lại mình mày, rộng thênh. Chẳng còn mùi thuốc lá, tha hồ ngủ.

- Sợ không có mùi thuốc lá thì Thảo lại nhớ đến không ngủ được đấy! - Duy siết tay Thảo. - Một mình nhớ khoá cửa bên trong cẩn thận. Tàu đến Hà Nội giữa khuya có xe về Hoà Bình ngay không?

- Không có cũng không sao - Thảo hít một hơi dài, mỉm cười dụi mắt.

- Xe gắn máy thùng trên đường lúc nửa đêm mà vẫn đến Đà Lạt trước sáng thì đợi đón xe giữa thủ đô là gì đâu.

Tiếng gọi vang lên từ đường ray song song bên cạnh: - Chị Bích!

Tất cả quay nhìn. Một thằng con trai. Bích reo lên: - Em của mình.

Nỗi bịn rịn bạn bè ngay lập tức nhường chỗ cho người thân gặp lại sau chuyến đi xa. Thảo bất giác bước lùi lại, vòng tay ôm ngực.

Và một tiếng reo vui mừng dành cho Duy, cô em gái ra đón.

Dững khoanh tay hướng theo Duy và Bích. Thảo khe khẽ:

- Anh không nhắn cho người nhà biết mình về giờ này sao?

Dững không trả lời, nhìn Thảo nhẹ tênh:

- Thảo lên tàu đi. Ga cuối, không sợ lỡ đâu. Chúc ngủ ngon.

Thảo chìa tay ra. Dững nắm lấy. Lâu hơn là một cái bắt tay. Rồi hai bàn tay buông ra. Còn lại một mình đã thấy muốn khóc nhưng cái cảnh một người xách va ly trên sân ga mà không ai đón còn muốn khóc hơn.

“Đoàn tàu được lệnh khởi hành, xin mời quý khách...”

Bậm môi không nhìn Dững, Thảo quay lưng thật nhanh bước lên tàu.

Bỗng phải còn lại một mình, thật kinh khủng. Thảo ngồi thừ ra trong căn buồng trống rỗng. Bao nhiêu va ly, túi xách, gói to, gói nhỏ... bừa bộn giờ biến mất như chưa hề có. Trống đến lạnh người. Sáu chỗ nằm giờ chông trơ hết năm. Rồi nhớ ra, Thảo vội chốt cửa lại, điều mà khi còn mọi người Thảo không bao giờ phải quan tâm đến. Thậm chí đang mơ màng ngủ chợt thức giấc mở mắt ra thấy cánh cửa đang mở ngúc ngắc theo nhịp lắc của đoàn tàu cũng chẳng màng đến việc nhắc ai đó gài chốt lại.

Tắt đèn. Nằm xuống, kéo tấm chăn đắp lên người, nhắm mắt lại. Rồi

mở mắt ra nhìn xuống sàn, chỉ một đôi giày của Thảo im lìm. Liếc nhìn cái gối và tấm chăn trên giường bên cạnh, cũng im lìm trong bóng tối mờ mờ. Hôm qua, lúc Tú xuống ga Diêu Trì, giường tầng dưới còn nhộn nhạo tiếng nói cười “Ai cần ngủ mời leo lên tầng ba, ai đại nhạc hội xuống tầng một”, đầu tiên là Hùng, cái bàn inox nhỏ bằng ba quyển vở đầy bánh trái, và rượu. Buồn cười, chai rượu đáng trái bầu nhỏ xíu nhưng chẳng bao giờ cạn, như nồi cơm Thạch Sanh. Nghe thắc mắc, phe đàn ông nhìn nhau khoái chí. Bích chỉ mấy chai nước uống bằng nhựa lặn trên bệ cửa sổ “Có phải mấy ông lấy nước tinh khiết của đường sắt đổ vào chai giả làm rượu cho oai không?”, Hùng dí miệng chai sát mũi Bích, rõ ràng mùi rượu. Chẳng hiểu ra làm sao nữa.

Gió qua khung lưới thổi tung tấm rèm bay phấp phật. Thảo tung chăn ngồi dậy cột túm mép tấm rèm vào góc. Rồi chẳng hiểu sao lại thò tay vào ngăn ngoài túi xách lấy hộp dầu. Không hề đau bụng nhứt đầu gì cả, chỉ bỗng nhiên muốn làm một điều gì đó... Quệt ngón trỏ vào hộp dầu, mùi bạc hà cay mắt... Vậy là đã kết thúc. Ngày mai về đến nhà, về với công việc và bao bổn phận. Ngày mai, và ngày hôm qua... cùng phút giây này... chợt gần chợt xa. Mùi bạc hà nồng quá đổi.

Tàu lắc mạnh, tiếng bánh ken két trên đường ray nghe ê người. Có tiếng động. Thảo quay đầu nhìn ra. Bàn tay thò qua cửa sổ kéo mạnh cái chốt. Cửa bật mở. Dáng người cao lớn che khuất ánh sáng từ hành lang hắt vào từ phía sau lưng.

Thảo mở to mắt.

Dững. Và cái túi xách quen thuộc trên tay.

- Thảo chưa ngủ?

Giọng Dũng điềm tĩnh. Điềm tĩnh như là không phải nơi xuống của Dũng là ga vừa qua, rằng Dũng tiếp tục cùng Thảo đến Hà Nội là điều hiển nhiên.

Thảo không nói được gì. Ngạc nhiên quá đỗi. Ngạc nhiên, và đồng thời là nhẹ nhõm, cảm giác nhẹ nhõm kỳ lạ! Dũng khép cửa. Trong bóng tối mờ mờ, Dũng cúi nhấc nắp giường lên nhét cái túi vào rồi đập lại. Xong, Dũng ngồi xuống. Tấm màn cột túm lỏng lẻo lại xỏ tung trước cơn gió đêm, ánh của ngọn đèn phố tàu vừa vút qua tạt vào những quầng sáng tối nghiêng nghiêng trên mái tóc ngắn của Dũng. Mãi... rồi Thảo thốt lên:

- Sao anh lại...

- Đừng thắc mắc, Thảo. Anh không muốn Thảo một mình ở Hà Nội lúc ba giờ khuya đâu.

- Nhưng...

- Không nhưng gì cả. Sáng mai, đưa Thảo lên chuyển xe đi Hoà Bình rồi anh quay lại Vinh, đằng nào ngày mai anh cũng về đến nhà. Thôi, ngủ đi. Anh cũng ngủ đây. Chúc ngủ ngon.

Chúc ngủ ngon! Chúc ngủ ngon. Chúc ngủ ngon, chúc ngủ ngon...

Nhịp tàu lắc đều đều lời chúc. Thảo nhắm mắt lại, chẳng biết mình đang thế nào nữa, tâm trí lơ lửng... Cùng với âm điệu dịu dàng của lời chúc, mọi hình ảnh ủa về...

Lớp học bồi dưỡng nghiệp vụ tại thành phố Hồ Chí Minh dài ba mươi ngày có bốn mươi người từ các nơi về. Rồi quen nhau rất nhanh.

Quen mà chưa kịp biết về nhau. Cứ thứ bảy chủ nhật là quăng sách vở giáo trình, hô hào rủ nhau đi đây đi đó cho biết. Mấy khi được ở miền Nam dài ngày thế này đâu.

Tây Ninh, núi Bà linh thiêng chỉ phù hộ cho ai thành tâm hành hương,

ngồi cáp mà vèo lên tận nơi ngay lập tức thì không phải là. Ừ! thì leo! Cũng là một cách thư giãn thôi! Dân bàn giấy mấy khi có dịp hoạt động! Vừa nhêu ngao hát vừa ngắm phong cảnh hữu tình... Rồi... tiếng hát trở thành tiếng thở phì phò. Đỉnh càng lúc càng xa! Túi xách cá nhân khoác qua vai nặng đã đành mà giày mang trong chân cũng nặng. Mỗi nhút nhích mỗi giồng người. Nhanh lên chứ, thế này thì biết bao giờ mới tới nơi! Không được than thở mệt quá nữa, hạ quyết tâm cứ một trăm bước mới được nghỉ một lần. Một trăm bước á à? Một hai ba bốn mười lăm mười sáu mười bảy hai mươi tám hai mươi chín bốn mươi bốn năm mươi năm sáu mươi... Tiếng cười rộ lung chừng núi. Chính người vừa thốt ra lời thúc hối lại buồn cười đến nỗi phải ngồi thụp xuống. Cười như trẻ con. Ai đó đã nói trong sâu thẳm mỗi chúng ta đều còn đó một đứa trẻ. Biết thế này thì... Thôi, không được ân hận vì không chọn cách đi bằng cáp đâu nhé. Đã bỏ công leo đến đây rồi, ân hận là phí mất bao công sức! Vâng, không ân hận. Chỉ lạy Bà phù hộ cho đừng bị chết khát trước khi lên đến đỉnh. Tới nơi, quả dưa hấu ruột vàng vừa bỏ ra chẳng đợi mời lần thứ hai, cắn ngập răng không điệu bộ không khách sáo. Nhìn kiểu ăn thấy hiểu nhau lắm rồi! Bà bán rong nhanh nhẩu bổ thêm quả nữa...

Tối chủ nhật quay về. Sáng thứ hai lên lớp nhìn nhau tủm tủm, lời rủ rê mồm mộp trong mắt “Thứ bảy lại đi nhé”. “Nghĩ ra nơi nào để đi chưa?”. “Trời ơi, chỉ sợ không đi nổi thôi chứ danh lam thắng cảnh thì vô khối”. Cười, hiểu nhau chẳng cần thốt thành lời. Hiểu nhau mà chưa kịp biết gì về người đối diện ngoài khuôn mặt và cái tên. Tuần trước đi núi thì tuần này đi biển nhé. Vũng Tàu, mênh mông xanh một màu xanh không chịu nổi, không biết bơi mà chân vẫn bòn chòn.

Hùng la lớn “Cứ ôm phao mà nhảy xuống, ai chẳng bắt đầu bằng một cái phao”, Hùng vừa nói vừa nhìn Bích, vừa cong cong ngón trỏ vào ngực mình, ai cũng cười ha hả hiểu phần còn lại của câu nói không thốt ra “Anh là phao của em đây”, nhưng Tú là người đầu tiên háo hức ôm phao chạy ụp xuống nước... và thét lên trước khi chìm ngấm! Phao bị xỉ. Duy như một con hải âu tung cánh. Một tay ôm Tú, một tay sải vào bờ. Ai nấy lè lưỡi “Duy xứng đáng được phong anh hùng”. Duy cười “Nhờ sức mạnh kỳ diệu thôi”. Tú mở mắt ra, mây trời mênh mang ánh nhìn. Người anh hùng lúng túng đến tội nghiệp. “Lỡ Tú mà có làm sao thì sao nhỉ?”, Thảo thì thào hỏi. Bích thì thảo trả lời “Thì Duy ở vậy suốt đời chứ sao”. Có thể yêu mà chưa biết gì về nhau thế ư?

Tuần thứ ba, hết tiền. Hết tiền mà vẫn còn quá nhiều cảnh đẹp. Mấy khi... Thì đi bụi vậy. Ừ, lời rủ rê được hưởng ứng nồng nhiệt. Thuê xe gắn máy, thức ăn nước uống đem theo, và ngủ thì nhét chung một phòng. Nữ, ưu tiên nằm giường. Nam, nền xi măng. Ai thấy áy náy thì ngày mai đốt lạng giùm vài cái. Tiếng cười khúc khích trên giường, tiếng cười ha ha bật ra dưới nền nhà... Sáng ra, chưa trang điểm, chưa áo quần thơm mát, chưa chải tóc, chân chưa mang giày, thậm chí có kẻ ngáp mà không cần che miệng... Bật cười, thấy như kiếp trước đã từng chung một nhà!

Tuần thứ tư, tuần cuối cùng của khoá bồi dưỡng thầy giáo cho nghĩ sớm từ chiều thứ sáu. Đà Lạt nhé? Ừ. Đoạn đường dài ba trăm năm mươi cây số đi bằng xe gắn máy mệt lắm, các nàng có chịu nổi không? Sao lại không? Đã đi bao giờ chưa? Chưa. Hèn nào mà trả lời hùng dũng quá. Cười rộ. Thì đi, cũng chẳng còn mấy thời gian để mà suy tính nữa. Muốn có được trọn vẹn một ngày thứ bảy chơi Đà

Lạt thì phải lo khởi hành ngay, chủ nhật còn phải về sớm để chiều kịp liên hoan lớp. Thứ hai chia tay, đường ai nấy đi.

Chuyến rong chơi cuối cùng, không nói ra nhưng ai cũng nao nao. Cũng là chuẩn bị đồ ăn thức uống nhưng muốn ngon lành hơn, chu đáo hơn. Hùng lâu bầu “Các nàng chỉ còn dịp này để trở tài nội trợ với chúng tớ thôi đấy”. Câu đùa yêu mà làm thót tim nhau. Đang bên nhau mà đã thấy xa xôi. Không khí gượng nhẹ một cách đặc biệt, chột muốn biết về người cùng mình suốt chừng ấy ngày chừng ấy nơi... Chột muốn hỏi một câu riêng tư... Nhưng rồi không ai thốt thành lời cả. Chỉ có tiếng xe nổ đều đều trên đường đèo thanh vắng và sao trời lung linh quanh vàng trắng bán nguyệt như một cái quạt làm duyên.

- Này, các cô nàng có buồn ngủ thì cứ úp mặt vào vai chúng tớ - Hùng chột gào lên khuấy tan im ắng của đêm - Và nhớ là ôm eo thật chặt kéo rơi xuống đất. Không ai trông thấy đâu mà. Hứa là không kể cho ai về giấc ngủ này.

Tiếng cười rích rích. Chưa kịp nghe câu đáp lễ của Bích thì chiếc xe Dững chở Thảo chột loạn choạng. Điều đáng ngại nhất đã xảy ra - thùng lốp. Dững bóp còi ra hiệu cho Hùng dừng lại:

- Ông cho Thảo sang xe ngồi cùng với Bích, tôi tìm chỗ vá rồi sẽ đuổi theo sau.

- Không - Thảo bật ra. Người ta chở mình đi mà lỡ xe hư mình bỏ người ta một mình sao đành!

Dững nhìn Thảo, bóng đêm mờ ảo trăng khuya.

- Nhất định cùng đi bộ tìm chỗ sửa xe à?

- Vâng.

Hùng kêu lên:

- Rắc rối quá đấy. Thôi tớ chạy trước tìm xem có chỗ nào thì quay lại kéo cậu nhé.

- Nghe anh, lên xe với Hùng và Bích đi Thảo - Dũng nói một lần nữa. Thảo im lặng bướng bỉnh đặt tay lên yên xe của Dũng. Sau này, Hùng miêu tả cảnh Thảo đặt tay lên yên cứ như là đang phụ Dũng đẩy xe ngon lành lắm! Có biết đâu là làm vướng víu người ta quá thể... A, nhưng mà Hùng phải nói cảm ơn Thảo đã cương quyết từ chối!

*

* *

Tàu chạy chậm dần rồi ngừng hẳn. Thảo rút tay ra khỏi tấm chắn chưa kịp nhìn đồng hồ thì giọng Dũng vang lên:

- Ngừng để nhường đường cho tàu nhau đấy. Sao Thảo không ngủ?

- ... Tự nhiên không muốn ngủ. Anh cũng không ngủ?

Dũng không trả lời, chỉ nghe tiếng bao thuốc lá sột soạt rồi chột dưng lại. Thảo áy náy:

- Anh cứ hút đi.

- Thôi.

- Thảo không ghét mùi thuốc lá như Bích đâu.

- Không ghét nhưng có sợ, phải không?

Câu dí dỏm làm Thảo bật cười khẽ, nhận ra mình được quan tâm nhiều hơn là mình cảm thấy. Khe khẽ quay đầu về phía gương bên kia, tự nhiên muốn nhìn được mặt Dũng nhưng chỉ lờ mờ nhìn thấy được vàng trán và sống mũi. Bây giờ mà bỗng đèn sáng lên... thì ra sao? Nao lòng quá đổi. Chỉ có hai người trong phòng. Chỉ có hai người... Mà lẽ ra giờ này Dũng đã yên ổn ở nhà rồi. Biết hiểu thế nào bây giờ? Hồi đó, vá xong cái xe chạy được một đoạn thì lại nổ. Chủ

quán thứ hai mở cửa, mặt ngái ngủ nhìn cái xăm đầy vết lỗ chỗ “Cái xăm này lẽ ra phải thay từ năm ngoái”. Nhưng không có xăm để thay. Đành phải chạy thật chậm cho an toàn. Gió đêm lơ mơ, Thảo lơ mơ... thấy mình đang tựa trên vai Dũng. Hùng và Duy cười “Biết thế này, lúc nãy tớ chọn cái xe của cậu”.

- Thảo biết không...

- Biết gì cơ?

- Có lần anh đang vui vui đàn ca cùng bạn bè, cuộc vui không trọn vì có việc đột xuất. Treo cây đàn lên tường bắt chợt một dây bị đứt, nó chạm khẽ vào dây kèn bên vang lên một âm thanh lạc lõng đến xốn xang. Cho đến bây giờ anh vẫn nhớ nguyên cảm giác xốn xang chịu đựng ấy... Anh kể cho người bạn là nhạc sỹ nghe về điều này, bạn anh nói đấy chính là tiếng tơ lòng mà trong đời chỉ mong được một lần...

- ...

- Khi em trai của Bích ra đón, Bích buông Thảo ra, Thảo vội lùi lại đưa tay ôm ngực... Anh lại nhớ âm thanh của dây đàn bị đứt chạm vào sợi kèn bên... Lúc ấy... anh...

- ...

- Nhưng không phải đến ga vinh anh mới đột ngột muốn đưa Thảo ra Hà Nội đâu.

- ...

- Từ lúc nghe Thảo nói kinh khủng nhất là người cuối cùng ở lại tàu...

- ... Vậy sao anh vẫn xách hành lý xuống ga Vinh?

Hỏi xong mới thấy mình ngốc quá. May mà bóng tối. Thảo co người lại trong tấm chăn. Mắt chợt chạm phải đôi giày cỡ rộng của Dũng đối diện với đôi giày của mình trên sàn. Chỉ có hai đôi...

Tiếng Dững trở mình bên kia. Hình như Dững nói gì đó nhưng tàu đã chuyển bánh, âm thanh xịch xịch át tất cả. Thảo thờ dài mà không biết là mình vừa thờ dài... Đêm thăm thẳm, hơi thở như tiếng tơ...

Nguyễn Hương

Chàng ngốc

“Quán bình dân thôi mà ngon lắm”, anh nói. “Sao anh biết?”, em hỏi lại với một cái lườm. Đàn ông con trai gì mà quán xá ngõ hẻm nào cũng tỏ tường. Anh cười: “Hôm nọ mấy thằng bạn thất nghiệp rủ nhau đi ăn nên anh mới biết”. “Đã có ai xin được việc làm chưa?”, em cố giữ cho giọng mình không có vẻ dò hỏi. “Một đứa. Mới chỉ là nhân viên hợp đồng trong một công ty tư nhân thôi”. Không muốn không khí bị chùng xuống, em lảng qua chuyện khác: “Còn xa không anh?”. “Vài bước nữa thôi, kia kìa”, giọng anh trả lời áy náy. Câu hỏi của em vậy là lỗ miệng rồi. Vài bước nữa thôi... vài bước nữa thôi... Mắt anh bứt rứt nhìn xuống con đường dưới chân, hẻm nhỏ biết bao giờ mới được tráng nhựa, lại thêm những chỗ trũng chỗ lồi được đắp vá bằng cây gỗ mục và gạch đá vụn vỡ. May là hôm nay em không mang giày cao gót.

Quán vắng. Ít người đi ăn bánh bèo vào giờ trưa thế này. Mấy bộ

bàn ghế có vẻ buồn. Cô chủ quán cũng có vẻ buồn, nụ cười khi nhìn thấy chỉ hai người khách vào quán chẳng tươi tỉnh lắm. Hai đĩa thập cẩm. Chè thập cẩm thì nghe từ lâu nhưng bánh bèo thập cẩm thì đây là lần đầu. Em tò mò nhìn theo bàn tay sắp xếp trên đĩa. Anh bật cười: “Chỉ là cách gọi tếu của bọn anh thôi”. Ra vậy. Bánh nậm, bánh bột lọc, bánh hời, bánh bèo nằm bốn góc xếp chéo lên cái đĩa tròn: “Có bốn thứ mà dám gọi là thập cẩm. Thật là đại ngôn”. “Cộng cả hành, mỡ, ớt, tôm nhụy, nước mắm và bánh tráng giòn nữa”. Cả hai cùng cười. Tiếng cười khiến cô chủ quán ngạc nhiên nhìn lên. Rồi cô cúi xuống với cái nồi bốc hơi nghi ngút trên bếp lửa. Hai cái thúng to bên cạnh đựng đầy những cái chén tí xíu. “Ăn được không em?” “Ngon”. Anh cười rất vui: “Thêm đĩa nữa tí về khỏi ăn cơm”. Ăn đĩa nữa thì gật đầu ngay nhưng về khỏi ăn cơm là không được. Phải ngồi ngoan bên bàn, không bới thêm nữa thì phải nhâm nhi kéo dài chén cơm trên tay cho đến khi cả nhà cùng xong bữa. Công của người nấu nướng là quan trọng lắm. Nấu mà không ai ăn, mợ giận lần sau treo nồi luôn là chết. Gọi thêm một đĩa rồi chia đôi là vừa. Anh vui vẻ sốt qua đĩa của em phần nhiều hơn. Em nhai ngon lành, lần này là ngon lành thật sự chứ không phải là cố làm cho anh vui như cơm hến lần trước. Trời ơi, làm sao biết là ngon hay dở khi mà miệng mồm răng lưỡi bỗng rất cơn cay xé. Vậy mà em cũng ăn được hai chén. Dặn lòng không bao giờ đi ăn cái gì với anh nữa.

* * * * *

Chút tài còm đàn hát thuở sinh viên giúp anh có được việc làm trong mùa cưới. Hóa ra vậy mà sang. Cùng với ban nhạc, anh ra vào những nơi trước đây chỉ ngang qua mà không dám nhìn vào. “Trong restaurant đó có gì hay không anh?”. “Hôm nào anh đưa em vào cho

biết”. A, lên mặt chưa kìa: “Nói sao mà đưa em vào?”. “Thì nói là em gái”. “Chỉ là em gái thôi à?”. “Chứ nói thật là người yêu thì chết anh. Máy cô ca sĩ ghen cổ tình hát sai nhịp rồi lại bảo tại anh đàn sai”.

“Vậy mấy tay trống nhìn em gái anh thì sao?”... Á... à...

Chẳng cô ca sĩ nào ghen cũng chẳng tay trống nào nhìn em. Ai cũng bận rộn với công việc của mình. Em ngồi ở cái bàn cạnh khu vực đám cưới, nhìn anh, rồi nhìn quanh. Cô dâu đẹp mê hồn. Chú rể lúng ta lúng túng đến buồn cười. Điều làm chú rể lúng túng nhất hình như chính là cái váy của cô dâu, nó căng phồng thành một vòng tròn khá rộng như muốn đẩy chú rể ra xa, lại còn rất dài, chú rể cứ kéo lê đôi giày chứ không dám nhấc cao có lẽ vì sợ dẫm lên vô số lớp ren xoè trên mặt đất. Chà, có bạn bè ký túc xá của em ở đây thì xuất khẩu thành thơ ngay.

- Xin được hân hạnh phục vụ cô.

Cậu hầu bàn trẻ măng cúi người trước mặt em. Em giật mình nhận ra sự vô lý của mình. Chỉ một ly cam vắt mà dám chiếm hẳn một bàn của restaurant sang trọng thế này. Nhưng...

- Cái anh trong ban nhạc nói chị dùng gì xin cứ ra lệnh.

Ra vậy. Anh thật là.

- Tôi đợi anh ấy xong rồi sẽ... Xin cảm ơn.

Cậu hầu bàn quay đi. Anh ra hiệu gì đó em không hiểu, nhưng thấy cười là yên tâm rồi.

Tại sao hôm nay em lại đến đây? Để làm gì? Đón anh, đó chỉ là cái có. Thật ra thì em không nên làm anh bị phân tâm thế này. Đừng nhìn em nữa. Em ngồi một mình thì đã sao. Anh tưởng em phải cần có người nâng đỡ dịu dàng bên cạnh đó à? Cậu hầu bàn lại nhìn em cười. Nụ cười gợi nhớ quá đỗi. Rất gợi nhớ...

“Nghĩ gì mà trầm tư vậy?”. Em giật mình nhìn quanh. Tiệc cưới đã tan. Anh ngồi xuống ghế đối diện em, tia cười trong mắt lóng lánh. Vui gì vậy? À, mai có đám cưới, một cái sáng, một cái chiều, ngày mốt cũng có. Tuần tới có không? Liên tiếp cả tuần đều có. Vậy là đánh đàn đến mỗi nhừ tay nhé. Đáng để ăn mừng. “Em ăn gì nào?”, anh đưa bằng thực đơn dài dằng dặc. “Thừa sức đãi em bất cứ món gì”. Chà, vênh vang vậy thì người ta gọi cho biết tay. Gà nhồi nấm, bò đốp... “Bò đốp là cái gì?”. Có lẽ... khi xọc đũa vào nó nổ đôm đốp. Cười. Không được cười to đâu, trong restaurant người ta chỉ cười mím chi thôi.

Rất ngạc nhiên anh nhìn em thành thạo tay dao tay nĩa, bao nhiêu món chính là bấy nhiêu món chấm. Gà quay chấm với sốt mazône. Anh lạ lùng nhìn chén sốt màu vàng dẻo quánh đặt trong lòng đĩa. “Anh biết món này làm từ gì không? Lòng đỏ trứng gà đánh với dầu ăn cho tới khi hoà tan vào nhau”. “Anh nghe báo chí nói nhiều về ngộ độc màu thực phẩm...” “Không phải đâu, màu trứng gà và dầu ăn cho ra màu vàng như vậy đó. Cũng như màu gà quay này là từ cà chua. Người ta băm cà chua thật nhuyễn rồi vắt lấy nước”. Sao anh bỗng nhiên buồn thế kia? Ánh buồn lảng bẳng trong mắt, trên cả môi cười? “Em có vẻ sành những món ăn quý tộc...”

oOo

Bao nhiêu ngày rồi... Kể từ bữa thịnh soạn trong restaurant anh không đến. Nói đúng hơn là anh chỉ ghé ngang, băng quơ vài câu rồi đi. Không rủ đi nước mía góc đường, không chè hẻm, không cơm bụi...

Em cười thầm. Để xem cục tự ái lớn đến chừng nào cho biết. Nghĩ vậy nhưng rồi chính em cũng buồn. Cậu hỏi: “Hai đứa học hạc gì

đó?”. Mọi người không hỏi gì, chỉ cười.

Em đứng trên ban công nhìn xuống. Anh ngang nhà... chậm lại... rồi đi qua. Có cái lối giận hờn vô lý vậy. Em không cười thắm nữa mà thấy giận anh, giận thật sự, chẳng phải buồn một chút. Nếu em sinh ra là tiểu thư con nhà giàu thì chúng ta đến đây là chia tay thật sao? Ngốc.

Em không hề là tiểu thư, chưa từng là tiểu thư mà chúng ta chia tay vì khoảng cách ấy thì thật là vô lý. Nước mắt em lăn xuống má. Chẳng có khoảng cách nào giữa hai đứa mình đâu, ông ngốc ạ! Ông còn có tài đàn hát để mưu sinh. Còn tôi, chẳng có gì, chẳng một chút tài lẻ nào...

Những năm tháng ấy em chẳng tìm được một việc gì khác hơn là làm thuê. Hàng phở cần người bưng bê, không phải là chạy loanh quanh những cái bàn nằm gọn trong quán mà là bưng đến tận sạp cho những người đang buôn bán trong chợ. Anh biết không, phải thật nhanh sao cho khi người ta ăn vẫn còn nóng hổi và phở vẫn còn dai. Đón tô phở từ tay người múc đặt vào mâm, làm sao cho mỗi chuyến đi được nhiều tô nhất. Sợ trên đường người khác đâm sầm vào cái mâm của mình. Lối đi trong chợ thì rất hẹp mà ai cũng bày hàng lấn ra, lại thêm buổi sáng đông người. Sau, em xin làm bên hàng cơm. Chạy cơm cũng cực nhưng an toàn hơn phở, ít nhất là không bị bỏng tay. Vả lại, cơm là vào bữa trưa, giờ đó chợ vắng. Rồi em xin được chân rửa chén bát trong nhà hàng. Khi không rửa chén bát, em phụ bếp. Nhổ lông gà vịt, nhồi bột, lột hành tỏi... Bữa tiệc nào có món hành ngâm giấm, lột xong hàng rổ hành mắt em cay xè tỏi không học bài nổi. Rồi đánh sốt mazône, băm cà chua... Những món ăn quý tộc ấy... Có những tiệc chỉ đòi các món đặc sản đồng quê... Khêu con ốc

ra, khâu thật sạch, giữ cho vỏ ốc còn nguyên vẹn rồi chà rửa cho không còn tí mùi bùn. Thịt ốc băm thật nhuyễn trộn với gia vị rồi nhồi lại vào vỏ ốc xong đem hấp với gừng. Từng thúng ốc từng thúng ốc... Không tự tay làm thì không ngờ vỏ ốc nhìn hiền hoà vậy mà làm cửa từng đầu ngón tay như dao sắc.

Ngày từ giã thị trấn nhỏ bé về thành phố này, bước vào phòng thi đại học, hai tay em đầy những vết nứt nẻ. Và trái tim đầy nỗi sợ hãi. Sợ mình dốt xa học trò thành phố, thi rớt thì không biết làm sao. Số tiền chắt chiu dành dụm tiêu hết vào chuyến đi này mà công việc thì đã có người thay ngay khi em vừa xin nghỉ. Công việc cực nhọc trở thành quý giá bởi vì nó cho những bữa ăn no nê ngoài tiền lương, tuy chỉ là thức ăn thừa của khách nhưng vẫn rất ngon.

Và sợ thành phố mênh mông xa lạ, sợ ánh mắt của bà chủ nhà trọ nhìn mình xoi mói, sợ tiếng cười khúc khích của đứa con bà chủ trọ “Con nhỏ nhà quê cứ ôm khư khư cái túi”.

Sợ cả ngôi biệt thự của cậu mợ nữa. Cầm địa chỉ trong tay mà không dám đến, đến rồi không dám nhấn chuông. Nghèo... sợ vô cùng những nỗi tổn thương. Thà mình không đến để tự trách là tại mình không đến. Rồi tự nhủ sẽ đến khi có một cái gì đó.

Cái gì đó là kết quả kỳ thi và kết quả này đã cho em cơ hội tìm được chân gia sư.

Vậy đó, gốc ọ. Chưa bao giờ anh hỏi để em kể cho anh nghe về những đắng cay. Cứ như người xa lạ, còn hơn vậy nữa!

* * * * *

“Sao cháu bắt nó đợi tội nghiệp vậy?” Mợ bước vào phòng với nụ cười trên môi. Ai? Ai đợi? Mợ lắc đầu: “Hai cái đứa này...”. Em chạy ra đầu cầu thang nhìn xuống, phòng khách phía bên kia nên chẳng

nhìn thấy gì. Nhưng có thể hình dung ra anh đang nhìn đâu đó trên bức tranh treo tường rồi thỉnh thoảng liếc về phía chân cầu thang. “Nó khoe vừa xin được việc làm”. Mẹ nói gì? “Ông chủ nhà hàng cái chỗ tổ chức đám cưới khen nó đàn hay. Rồi trò chuyện biết nó có bằng Đại học. Vậy là...” Ô la la... Tuyệt vời quá! Chúc mừng anh. Không, đáng đời anh. Em không xuống đâu. Em vẫn cứ ngồi yên trên này, đúng như một cô tiểu thư kiêu kỳ. Và anh cứ ngồi đợi chờ khổ sở lúng ta lúng túng trước mặt cậu, trước mặt mẹ. Và với sự ngốc nghếch của anh.

Nguyễn Hương

Chuyện tình yêu

Giọng Huy thì thào: “Lan Anh”. Hai tay Huy quờ quạng về phía trước trong khi Lan Anh đang ở bên phải. Tay của Lan Anh nắm chặt vạt áo.

Một lần nữa, Huy gọi tên Lan Anh. Và Lan Anh: “Dạ”.

Tay Huy đột ngột giơ cao rồi như rơi xuống vai của Lan Anh. Lan Anh giật mình nín thở khiến bụng áo túm lại và khuôn ngực ưỡn ra, dáng đứng như nhướng cao lên chờ đợi. Vòng tay Huy xuôi xuống hông, chạm vào phần đẹp nhất của dáng người Lan Anh là vòng eo. Cô Gia Linh thấy nhẹ nhõm cả người. Đúng vậy, nhẹ nhõm và hài

lòng.

Nếu Lan Anh có làn da trắng hồng và nếu Lan Anh có khuôn mặt công chúa thì những điều đó cũng là không. Nhưng với dáng người thì Huy có thể cảm nhận được toàn bộ nét đẹp của nó. Những ngón tay nổi gân xanh của Huy xoắn ra gang quanh vòng eo như muốn đo xem nó thanh tú và cân đối đến nhường nào. Rồi Huy cầm tay Lan Anh đặt lên mặt của mình. Những ngón tay tái trắng dò lần trên khuôn mặt có hai gò má hóp của Huy, hai vành tai vểnh và những cọng tóc dựng lên sau gáy.

Huy giữ ngón tay Lan Anh lại giữa hai vành môi của mình. Rồi đôi môi Huy bắt đầu tìm đến khuôn mặt Lan Anh. Nhẹ nhàng chạm đến vàng trán. Nóng vội lướt xuống sống mũi, trượt qua gò má... Run rẩy, Lan Anh hé miệng, hai cái răng cửa thấp thoáng sáng trắng sau màu hồng của đôi môi căng mọng.

Môi Huy lần tìm giữa hương hoa ngào ngạt.

* * *

Chưa từng có tiền lệ nên hiệu trưởng rất bối rối. Mười năm, bao gian nan để biến từng phần của cái rẫy cà phê thành trường nuôi dạy các em khuyết tật, nay mới mở được vài lớp học nghề cho các em lớn với mục đích là những em này sẽ trở thành trụ cột cho những lứa sau.

Chăm sóc bọn trẻ từ nhỏ, quá hiểu nỗi khổ của khiếm khuyết, bà hiệu trưởng tốt bụng chỉ mong sao cho khi chúng lớn lên có được cái nghề để tự nuôi thân, bà quyết không để học trò của mình trở thành những kẻ ăn bám lòng từ thiện. Mong muốn duy nhất đó choán toàn bộ tâm trí và sức lực của hiệu trưởng, không còn chỗ cho điều nào khác.

Làm sao đây? Lăn ngón trỏ đọc hết lá thư tình viết chữ nổi của Huy gửi cho Lan Anh, hiệu trưởng giật mình. Bà lục hồ sơ của hai đứa, tìm tờ phiếu trích ngang lý lịch, “Khi cần thiết, liên lạc số điện thoại...”. Bà phân vân thật lâu.

- Cô Gia Linh.

- Dạ?

- Chuyển thằng Huy từ lớp mátxa của thầy Tường qua lớp nhạc của cô nhé. Nó chơi đàn cũng được phải không?

- Dạ. Tôi từng đề nghị với phụ huynh của Huy cho em học nhạc nhưng họ thích nghề mátxa vì thực tế hơn. Tôi sợ họ sẽ phật ý khi thấy...

- Chỉ là để tạm tách hai đứa xa ra thôi mà.

- Tạm tách?

- Trước mắt là vậy. Thật sự tôi chưa biết nên làm thế nào. Nếu cô là tôi thì cô sẽ làm gì?

- ...

- Tôi giao Lan Anh cho thầy Tường, phần cô là thằng Huy. Cô hiểu ý tôi không?

- Dạ hiểu. Nhưng không phải lúc nào tôi cũng có mặt tại trường.

- Buổi tối tôi sẽ nhờ bảo vệ canh chừng.

- Bà vừa hỏi nếu tôi là bà thì tôi sẽ làm gì.

- Cô sẽ làm gì?

- Tôi sẽ báo cha mẹ chúng biết ngay, còn hơn là để đến lúc quá sâu đậm.

- Tôi tiếc hai đứa đang học nghề dở dang. Một cái nghề với tụi nó là điều rất quan trọng. Cô đồng ý không?

- Quan trọng với bất kỳ ai.

* * *

Tiếng đàn của kẻ đang yêu hào hứng sôi nổi đến nỗi lớp nhạc rộn ràng hẳn lên. Ngọc Huệ, giọng ca số một của lớp nhạc, mấy hôm nay im bật vì cảm cúm mà cũng tham gia hát hò vui vẻ dù sau mỗi bài hát là ôm ngực ho sù sụ, Huy phải day huyết trị bệnh nhức đầu cho Ngọc Huệ. Ngọc Huệ hết lời ca ngợi phép chữa bệnh cúm bằng day huyết khiến ai nấy đều kéo đến phòng mát-xa lấy lý do tự nguyện làm người đau ốm cho học viên thực hành!

Mùa hoa cà phê là mùa cảm cúm, chứng bệnh có thuốc tiên cũng phải khặt khù vài ngày. Mọi người chê thầy Tường sao không giỏi bằng Huy! Thầy Tường giơ hai tay lên trời và thấp giọng giải thích: “Ngón tay của kẻ đang yêu có điện cho nên...”.

Sức lan tỏa của tình yêu khiến không khí tươi mát những trêu chọc đùa nghịch. Cả cô Gia Linh, người biết rõ đoạn cuối của vở kịch, cũng có lúc bị lây lan không khí phấn chấn mà đắm ra mơ màng một kết thúc khác.

- Hứa hẹn một sự điều trị bệnh yêu không cần biện pháp thô bạo hả Gia Linh? - Thầy Tường nói.

Cô Gia Linh hỏi:

- Lan Anh thế nào?

- Mọi hôm xoa bóp cho một bà hơi nhiều xương là nó đã than thở mỗi tay quá rồi đòi đứa khác phải xoa bóp tay cho mình, bây giờ thì làm không biết mệt, quên cả giờ giấc.

- Chắc con bé tưởng thằng Huy qua đây tập đến lúc diễn văn nghệ xong sẽ về lớp mát-xa lại.

- Tôi cũng muốn nghĩ vậy - thầy Tường đốt một điếu thuốc, phả khói xám xịt - Giá như nó đoán biết được chúng ta thật sự đang làm gì, và

nó khóc lóc vùng vằng gầy gổ. Đằng này ngược lại, nó đang cố gắng để chứng tỏ nó tốt đẹp hơn khi yêu. Mà quả là nó đẹp hơn, lúc nào cũng tươi tắn rạng rỡ. Tôi không chịu được ý nghĩ là mình đang lừa dối nó.

- Sắp xong rồi.

- Sắp xong cái gì?

- Hiệu trưởng nói tiện nhất là dịp tết bọn nhỏ về nhà, bà ấy sẽ báo cho gia đình của hai đứa biết rồi tùy họ quyết định.

- Nếu là cô, cô có cho con của mình tiếp tục trở lại trường không?

- ...

- Hả, Gia Linh? Cô trả lời đi.

- Không. Còn anh?

- Nếu con của tôi là con gái thì tôi cũng không.

- Con trai hay con gái trong trường hợp này là như nhau.

- Hãy đợi qua tết, cô sẽ thấy tôi nói đúng. Bao giờ trường mình nghỉ tết?

- Sáng ngày hai mươi sáu diễn văn nghệ xong là nghỉ luôn.

- Vậy chỉ còn vài ngày. Gia Linh, chúng ta có nên tặng cho hai đứa một món quà trước khi tụi nó chia tay vĩnh viễn không?

- Anh nói bằng giọng như sắp rủ tôi đi ăn trộm.

- Mỗi tình này có thể là niềm vui duy nhất trong cuộc đời của hai đứa nó.

- Ừ.

- Một cơ hội cho hai đứa gặp nhau, tôi muốn nói là gặp nhau đúng nghĩa tình nhân. Tất nhiên tôi và cô sẽ canh chừng không để xảy ra điều ân hận. Mẹ kiếp, có nên gọi đó là ân hận không? Cô hãy chọn một chỗ nào cho hai đứa suốt đời nhớ. Tôi muốn nói là có thể hình

dung ra được chút chút.

- Đang mùa hoa cà phê.

- Đúng rồi, mùi hương.

* * *

Khi môi Huy chạm môi Lan Anh đang hé mở, cô Gia Linh định quay mặt đi nhưng vừa lúc đó cô nhìn thấy con kiến vàng bò lên chân Lan Anh.

Con kiến chui vào quai xăngđan rồi ló ra ở bên trên mu bàn chân. Nó bò chậm chậm, thông thả như đang bò trên một cành cây khô. Rồi chợt nhận ra sự chuyển động của bàn chân khi Lan Anh nhướng người lên, con kiến thay đổi thái độ, nó ngừng lại, hai con mắt màu vàng lửa man dại dụi xuống.

Cô Gia Linh trân trân nhìn những con kiến bò lên chân Huy và Lan Anh, thêm một con nữa, một con nữa... Cô giật mình, con kiến đuôi đen. Nó biến mất ở sau quai xăngđan rồi lồm ngồm hiện ra, bò lên cao hơn..., màu trắng xanh của làn da làm nổi bật cái đuôi đen nhổng lên.

Kiến đuôi đen mà cắn thì pho tượng cũng phải nhảy nhồm lên và phải uống thuốc hạ sốt.

Tiếng hét, hai thân hình buông ra và phúi giũ lia lịa, những cú nhảy khiến cành cây kêu răng rắc. Mấy con kiến nằm ngoài vùng bị phúi giũ vẫn tiếp tục bò lên cao.

* * *

Mọi người xì xào cái án kỷ luật dành cho cô Gia Linh và thầy Tường. Bà hiệu trưởng không nói gì, chỉ lẳng lặng mỗi khi chạm mặt hai người. Cái án treo lơ lửng đến ngày cuối năm thì hiệu trưởng gọi cô Gia Linh và thầy Tường lên văn phòng.

- Bọn trẻ sắp thêm một tuổi nữa - giọng bà như tiếng thở dài.

Cô Gia Linh “Dạ”.

- Chúng ta phải đối diện với một thực tế là rồi tụi nó sẽ có đứa giống thằng Huy và Lan Anh. Mà mình không thể ngăn cấm. Bằng cách này hay bằng cách khác.

Cô Gia Linh và thầy Tường đỏ mặt.

- Nhưng tự mình không bảo vệ được mình, không bắt nổi con kiến đang bò trên người mình thì làm sao mà tính chuyện xa xôi? - bà hiệu trưởng cao giọng.

Lặng im.

- Các vị có thương học trò của mình thì thương cho trót, có tạo điều kiện cho chúng được biết hương vị yêu đương thì cũng phải giải thích cho chúng hiểu rõ số kiếp của mình để mà... Các vị hiểu ý tôi không? - giọng giận dữ vụt xẹp xuống - Các vị cho tôi là gỗ đá sao? Đúng như thầy Tường đoán, qua tết chỉ mình Huy trở lại trường. Tất nhiên Huy chưa biết điều gì đang chờ đợi mình. Sau tết, người nhập học trễ là chuyện bình thường.

Bữa ăn đầu năm có cà ri sườn chấm bánh mì. Khi đầu bếp thông báo bàn dành cho những đứa lớn được uống bia thay vì nước ngọt thì tiếng vỗ tay reo vang. Ngồi xen kẽ cầm điếu và mù để đứa cầm điếu gấp thức ăn cho đứa mù, và khi đứa mù nhè xương ra thì đứa cầm điếu giúp hứng vào một cái chén.

Nhưng cụng ly thì mạnh ai nấy cụng. Những đứa mù giơ cao ly đón tiếng “cụng” dội lại. Huy cũng giơ cao cái ly bằng nhựa của mình, tiếng “cụng” dội lại làm ly bia chao đảo tràn ra tay. Huy mỉm cười, hai hốc mắt căng ra:

- Ai đó?

- Là anh Huy hả? - giọng Ngọc Huệ ríu rít.

* * *

Huy trở về lớp mát xa.

Học trò đã đến trường đông đủ trừ Lan Anh.

Thầy Tường nhìn theo Huy thơ thẩn đi ra cổng sáng sáng chiều chiều, hai tai vểnh lên nghe ngóng. Vết cắn của con kiến đuôi đen làm thành một cái sẹo sau gáy Huy.

Đến một ngày Huy không ra cổng nữa. Huy qua lớp nhạc của cô Gia Linh mượn đàn hát bài Nhớ. Ngọc Huệ thường kiểm có nhúc đầu qua lớp thầy Tường nhờ Huy dạy huyệt. Rồi Huy dạy Ngọc Huệ dạy lại cho mình. Ngón tay Ngọc Huệ còn vụng về đụng phải cái sẹo:

- Anh bị sao vậy?

- Hồi nhỏ anh bị té.

Chuyện tình yêu muôn thuở giống nhau là tự dưng mình biết nói dối. Và giống nhau nữa là biết trước phải chia ly mình cũng không thể không yêu.

Nguyễn Hương

Có Một Mỗi Tình

Sáng hủ tít, trưa cơm đĩa, chiều cháo lòng . Ngày ba bữa nó đi tới gánh hàng ăn đó . Vì nhu cầu ăn uống thì ít (chợ này thiếu gì

hàng ăn). Mà vì con nhỏ thì đúng hơn
Chẳng biết từ bao giờ , hể bà chủ ngồi bán, con nhỏ dọn dẹp thì
không n oi gì . Mỗi lần bà chủ bận việc giao hàng cho con nhỏ bán thì
tô hủ tíu hoặc đĩa cơm của nó thế nào cũng được thêm một miếng
thịt, một miếng đậu hoặc một con tôm . Điều này là một bí mật giữa
hai đứa - là bí mật và một niềm vui !

Riêng bữa ăn chiều thì bất tiện . Nó làm nghề khuân vác ở bến xe .
Chiều mà ăn cháo thì không đủ sức để vác hàng khi có xe về khuay .
Nhưng không ăn cháo thì lấy có gì để đi tới đó ? Vậy là nó ăn cơm ở
một nơi khác và tới đó ăn thêm tô cháo . Tốn tiền hơn nhưng cuộc
đời vui hơn !

Buổi tối, dưới mái hiên của hàng lang khu vực văn phòng bến xe liên
tĩnh, chỗ ngủ bao năm nay của nó, nó gác tay ra sau gáy nằm tưởng
tượng ra giờ này chắc con nhỏ đang rửa tô chén nồi niêu và làm
hàng sớm mai bán . Rồi nó tự hỏi : "Không biết con nhỏ có nhớ tới
mình không ?". Nó đổ mặt trong bóng đêm và thấy lòng lâng lâng một
cảm giác lạ lùng . Con nhỏ mời khách và ánh mắt vụt sáng rõ lên khi
nhìn thấy nó tới, tia cười lấp lánh trong mắt con nhỏ đủ cho nó không
cần ăn mà vẫn thấy no .

- Mà y không ăn chỗ khác đổi món, ăn hoài ở quán bà Thơm không
ớn hả Năm Tạ ?

Năm Tạ là biệt danh mà dân khuân vác bến xe đặt cho nó sau lần xe
ba gác tới chậm, sợ trễ giờ xe hàng chạy, nó vác năm bao hàng mỗi
bao gần một tạ đi phăng phăng từ nhà chủ đến bến xe . Còn tên của
nó thì người ta đã quên từ lâu rồi . Cả nó, nó cũng không muốn nhớ
tên củ của mình dù nó biết nó đã từng có một cái tên, tên do bà mẹ
nuôi đặt cho nó . Bà thường kể cho mọi người rằng bà lượm nó trên

đường chạy sắc tiếng đạn bay của chiến tranh, lúc đó nó đang khóc ngẩn ngật bên xác má nó . Bà hay nó rằng bà nuôi nó làm phước . Năm có mười ba tuổi . Thằng con trai của bà trạc tuổi nó bị dịch tả chết, bà vật vã khóc và rên đi rên lại : "Trời ơi là trời ! Sao không chết thằng này mà chết thằng kia ". Nó lẳng lặng bỏ nhà ra đi . Bị hiệp đáp có, nó ăn hiệp đũa khác cũng có, và móc túi người khác cũng có ... Người ta gọi nó là "thằng kia", "thằng to đầu", có người gọi "ê, nhờ chút coi". Lần bị cảnh sát bắt giữ vì tội đánh bài, hỏi tên nó làm lì "không biết". một cái tát và nhốt ba ngày . Lần sau lại bị bắt vì tội đánh nhau, lại hỏi tên, nó vẫn làm lì "không biết", trả lời xong nó hất mặt lên chờ một cái tát khác . Nhưng may cho nó, lần này là một anh cảnh sát khác . Anh hỏi nó có muốn làm việc đảng hoàng không ? Nó trở thành công nhân của "Tổ hợp làm chổi đót". Được sáu tháng, tổ hợp tan tành vì vỡ nợ . Nó lại thất nghiệp . Ngày tháng lang bạt lại tiếp nối và bây giờ nó làm phu khuân vác ở bến xe ...

- Chưa ngủ sao mà trần trở hoài vậy Năm Tạ ? Ngủ chút đi lấy sức, khuay xe hàng về mà làm .

- Mày ngủ trước đi ! - Nó trả lời cụt lủn .

Vài phút sau, Sáu Móm, cũng dân bến xe như nó, đã quán mền ngủ khi . Nó không ngủ được . Nó nằm nhìn bầu trời qua trần mùng rách lỗ chỗ . Mái hiên rộng nên bầu trời bị che khuất một nửa , phần nó nhìn thấy là vầng trăng lưỡi liềm với quầng sáng mỏng mảnh và nó mỉm cười , khi nhận thấy quầng sáng mỏng giống màu áo củ con nhỏ .

- o O o -

Thường thì bà chủ chỉ gánh hàng cho con nhỏ vào những lúc vắng khách . hôm nay bà chủ đi đâu giao cho con nhỏ bán suốt cả ngày .

Đĩa cơm trưa của nó đầy ụ và nhiều thiệt trứng đến nỗi nó ngồi ngần ra thật lâu trước khi ăn . Điều gì đó từng bừng hân hoan trong lòng nó . Rồi đến khi móc túi trả tiền, con nhỏ đảo mắt nhìn quanh rồi nói nhanh :

- Thôi, cất tiền đi !

Nó sững sờ . Nhưng phản xạ của một kẻ từng trải trong nghề làm thuê mướn khiến nó nhét lại rất nhanh tờ giấy bạc hai ngàn đồng vào túi trước khi có ai kịp thấy để móc lại bà chủ .

- Sao không lấy ? Nó lúng búng trong miệng, xúc động đến run tay .

- Đã nó là thôi mà ! - Con nhỏ cười cười trả lời, mặt ửng đỏ . Suốt buổi chiều đó, nó không làm được gì . Cũng may là chiều nay xe hàng không về nên việc nó ngồi yên không làm ai chú ý . Chỉ có Sáu Móm hỏi nó :

- Bệnh hả ? Làm ly cà phê đá là khoẻ ngay .

Cái bệnh này không chữa bằng cà phê đá được - Nó nghĩ thầm và thoát khỏi sự quan tâm của Sáu Móm - mà nó cho là đang quấy rầy nó - bằng cách đứng lên đi chỗ khác .

Với tờ hai ngàn đồng trong túi, nó đi lang thang trên đường phố . Nó thấy con đường bỗng sạch sẽ hơn, phố đẹp hơn, và nó không giống nó ngày hôm qua ! Nó chợt nhớ ra nó đã hai mươi tuổi !. Đi một lúc nó giật mình nhận ra mình đang đi về hướng quán bà Thơm, nó sượng sùng quay về ngõ khác . Lòng dạ xao xuyến khinh khủng !
Làm cái gì bây giờ ? Phải làm một cái gì đó thật đặc biệt . Ờ, một cái gì đó thật đặc biệt . Ờ, lấy hai ngàn đồng này mua cho con nhỏ một cái nơ kẹp tóc ! Ý nghĩ tuyệt vời xẹt qua tâm trí và nó vội vàng đi về phía chợ bán tạp hoá .

- Kẹp xịn mười hai ngàn, kẹp thường tám ngàn, kẹp dỏm bốn ngàn .

Kẹp con bướm, kẹp xòe, kẹp đá ... cậu ưng kẹp nào ? - Người bán hàng vừa giới thiệu các loại kẹp, vừa dòm chừng nó bằng ánh mắt nghi hoặc .

Nó bối rối thẹn người những cái nơ xanh đỏ sặc sỡ . Rồi nó chỉ tay vào một cái kẹp bằng lụa màu đỏ .

- Cái này hả ? Loại xịn nhất đó, mười lăm ngàn .

Nó móc túi lấy tiền trả như bị thôi miên . Rồi nó thận trọng cầm lấy cái kẹp như sợ những ngón tay chai lì của mình làm đau lớp lụa mỏng . Thật là đẹp ! Nó nghĩ thầm . Rồi nó chợt nhận ra cái mình đang mặc quá cũ kỹ . A, từ nay trở đi nó sẽ không làm được bao nhiêu tiền thì xài hết bấy nhiêu nữa . Nó sẽ để dành tiền, việc trước tiên là may một cái áo mới ... rồi ... rồi - nó ngắm nghía cái kẹp và bắt đầu mơ mộng .

Buổi chiều, nó đi về phía con nhỏ . Nó ngồi ăn tô cháo thật chậm đợi khách vắng .

- Thích kẹp tóc không ? - Nó hỏi .

- Kẹp gì ? - Con nhỏ hỏi lại .

- Kẹp này nè ! - Nó xià cái kẹp ra và quày quà bỏ đi . Đột nhiên nó hoảng hồn nhận ra mình đã làm một việc động trời .

- o O o -

Ba ngày sau nó mới dám quay lại ăn cơm trưa . Trên đường nó tưởng tượng ra dáng con nhỏ ngồi với cái đuôi tóc kẹp cái nơ đỏ . Nó cười một mình, nghĩ tới tia cười lấp lánh trong mắt con nhỏ .

Rồi nó khựng lại trước khoảng thềm vắng vẻ . Chỗ để gánh hàng ăn ngày nào giờ chỉ còn lại một cái ghế chống ngược chân lên cái bàn gỗ .

Một cái gì đó rất sắc cửa ngang trái tim chết lặng của nó . Nó chôn

chân tại chỗ, huyệt hắng .

- Bà Thơm trốn nợ đi rồi . Con nhỏ người ở hôm qua hôm kia còn thấy quanh quẩn ở đây mà hôm nay cũng đi đâu mất rồi . Cái con đó cũng ghê lắm . Cái ngày bà Thơm trốn đi mà chưa ai biết đó, nó ngồi bán hàng tưởng bỏ ăn cắp tiền sắm cái nơ kẹp tóc xịn nghe đâu hai mươi mấy ngàn đồng một cái . Thứ đó ai mà dám thuê nữa . Đi đâu xa xa không ai biết thì may ra ...

Nó muốn giáng vô mặt người đàn bà đang nói một cú đấm nhưng nó ghìm lại được . Nó lằm lũi quay đi . Nó đi, đi, đi giữa ánh nắng mặt trời buổi trưa nóng cháy da cho đến khi đập lên vai nó :

- Về bến lẹ lên - Giọng Sáu Món oang oang - Xe hàng sắp về rồi . Có tới ba xe chở gạo lặn . Ủa ! Sao mày khóc ?

Nguyễn Hương

Dolly

Nhìn mình trong tấm gương bầu dục, nàng mỉm cười. Suốt chiều nay, nàng soi gương tập mỉm cười. Cuối cùng thì nàng cũng tìm được một nụ cười mỉm có thể hài lòng được.

Thu người trong ghế bành, nàng lắng nghe tiếng bước chân của chồng. Một, hai, ba, bốn, năm... Ngày mới dọn về ngôi nhà này, hai đứa con của nàng chạy lên chạy xuống cầu thang thi nhau đếm

bậc... Mười hai, mười ba, mười bốn... hai mươi lăm... Giờ thì nàng nghe cả tiếng anh thở, và tiếng chìa khoá xoay trong ổ.

Rồi tiếng bật công tắc đèn, ánh sáng bừng khắp phòng và giọng anh ngạc nhiên:

- Sao em... Sao tối thế này?

Anh đi đến trước mặt nàng. Hai người nhìn nhau. Không ai nói gì.

Anh thở dài náo nức.

Chợt anh nghe tiếng nàng cười. Đúng vậy, nàng cười khúc khích, vui vẻ và tinh nghịch:

- Anh biết tại sao em về nhà tối không?

- Thôi, đừng vậy nữa. - Anh cắn chặt răng. - Cuộc họp đang tiếp tục nhưng anh bắt cần. Anh muốn nói với em...

Nàng vươn tay bịt miệng lại:

- Em hiểu rồi. - Nàng trầm trầm. - Em hiểu anh mà.

Mắt anh ngấn nước:

- Anh là kẻ chẳng ra gì.

- Em yêu kẻ chẳng ra gì đó.

Anh ôm choàng lấy nàng. Khuôn mặt anh qua vai nàng đối diện với tấm gương bầu dục nhẵn nhúm khổ sở.

- Anh nghĩ lại rồi. Mặc kệ mọi sự ra sao thì ra.

- Đừng nói vậy. - Nàng ngọ nguậy đầu trong ngực anh. - Không thể mặc kệ được.

- Nhưng anh không thể... Chính anh không thể chịu nổi...

- Em cũng không chịu nổi. Một mình anh một mình em thì không thể.

Nhưng hai chúng ta thì có thể.

Im lặng. Im lặng thật lâu. Trái tim nàng đập mạnh trong lồng ngực dội lại tiếng đập của trái tim anh. Từ từ nàng lùi lại nhìn anh chăm chú.

- Em sao vậy?

- Em muốn nắm anh. Em sợ... ngày mai em sẽ khác, anh sẽ khác.

- Thôi đi. - Anh hét lên. - Anh sẽ không...

Tiếng hét kinh khủng đến nỗi tấm rèm nhung lay động.

- Không nhắc đến chuyện đó nữa. - Giọng nàng điềm tĩnh và chuyển sang nghịch ngợm. - Anh không thấy em đang mặc cái áo này sao? - Nàng e thẹn.

Anh mở to mắt... Cái áo màu hồng nhạt điểm những chấm tròn nhỏ nhỏ màu đỏ. Từ lâu... Cái áo đem tâm hồn.

- Hình như em đã mặc ra rất nhiều. Nhưng không sao, may mà hàng thun nên em vẫn mặc được. Nó vẫn còn đẹp phải không anh? Mười lăm năm... Em không nghĩ là đã mười lăm năm rồi. Nhanh quá! -

Nàng nắm nghía và vuốt ve những nếp xếp.

Khuôn mặt anh đờ ra tê dại. Nàng mím môi như thể anh là một tên ngốc.

- Anh tắt điện đi.

Anh đi về phía công tắc nhấn ngón trỏ vào cái nút màu trắng như một cái máy.

- Ôm em đi.

- ...

- Lần cuối cùng của chúng ta đây...

- ...

- Em sẽ không còn là vợ như trước đây... như ngày hôm qua Chúng ta... Hãy ôm em đi. Anh hiểu em nói gì mà, phải không? Đừng để em phải nói nữa. Em yêu anh.

*

Mười một giờ đêm, nàng ra khỏi nhà. Chiếc taxi đang đợi ở góc phố.

Anh nói để anh đưa nàng đi nhưng nàng không muốn, việc này nàng một mình phải lẽ hơn.

Vừa ra khỏi cổng, nàng khựng lại một chút rồi nhớ ra mình phải tiếp tục làm gì. Chiếc taxi đang đợi ở góc phố. Nàng muốn khóc, nàng nhận ra mình muốn khóc. Người tài xế sẽ nói gì về những giọt nước mắt của người đàn bà lúc mười một giờ đêm? Nàng hít một hơi dài, hãy đi đứng an nhiên mệnh phụ, bình thản đoan chính, nụ cười trên môi lựa là.

- Em đi đây. - Nàng nói khe khẽ với cánh cổng. - Mẹ đi đây, ngủ ngoan nhé. - Nàng nói khe khẽ với cánh cổng.

Ánh đèn trên ban công bừng sáng. Tim nàng thất lại. Vậy là anh không giữ lời hứa. Nàng không muốn bất cứ đưa tiễn nào, kể cả ánh mắt. Anh thật là... Nàng mím môi dần bước. Giữ cổ thẳng cứng không nhìn lên nơi ánh sáng toa? xuống, nàng đi về phía taxi. Hơi ẩm thoang thoảng. Ban nãy, khi nàng cuộn người trong vòng tay anh, trời oà mưa. Mưa luôn luôn là đồng minh cho một giấc ngủ ngon. Và nàng đã ngủ thiếp đi trong mùi mồ hôi quen thuộc. Nếu anh không lay thì chắc nàng đã ngủ quên.

Người tài xế xuống xe cúi chào và nhanh tay mở cửa. Sự lễ độ này làm nàng lại muốn khóc. Nhưng bây giờ thì càng không thể khóc được nữa rồi.

- Cô có muốn dạo một vòng trước khi chúng ta về nhà không? - Câu hỏi thốt lên bằng giọng rất hoà nhã.

Nàng sửng sốt nhìn về ghế tài xế. Hấn. Hấn... Quen nhìn thấy hấn dáng vẻ thẳng cứng trịnh trọng, nàng đã không nhận ra... cái áo sơ mi xắn tay tận khuỷu, bắp tay rắn chắc hờ hững vòng qua vô lăng.

- Cô có thấy rằng tôi khá hiểu cô không? Tôi đoán thế nào cô cũng

đến với tôi bằng taxi.

Nàng nhìn con đường chạy lùi về phía sau, hai hàng đèn như bóng mặt trăng liên tục sa xuống.

Tiếng ho khế:

- Trời hơi khó chịu. Tôi có mang theo khăn quàng cổ cho cô, nó ở phía sau lưng cô.

Nàng thẳng người lên như bị điện giật.

- Cô không nên căng thẳng quá như vậy. - Giọng hần mềm mại. - Tôi cho xe chạy một vòng quanh phố nhé? Có lẽ tôi phải cảm ơn cô Từ lâu rồi công việc và công việc. Không ngờ phổ xá thay đổi nhiều quá.

- Không phải chính ông tạo nên những thay đổi đó sao? - Nàng bật ra và thấy trên khuôn mặt nhìn nghiêng của hần là vẻ hài lòng, hần chỉ muốn nàng trò chuyện, về bất cứ điều gì.

Nàng khó chịu với chính bản thân quá đổi. Bị lừa thật dễ dàng.

Liên tục cho xe rẽ trái rẽ phải như đùa, hần nhìn nàng qua kính chiếu hậu:

- Cô biết tôi nghĩ gì không? Tôi nhớ câu chuyện về anh chàng Alibaba may mắn, may mắn lớn nhất của anh ta là có nàng hầu gái rất thông minh và trung thành. Loại truyện cổ tích đó đáng cho người lớn đọc. Thôi chúng ta về nhé.

Nàng rung mình ớn lạnh. Giọng hần êm như ru:

- Khăn quàng ngay sau lưng cô đây thôi.

Căn phòng thoáng thoáng mùi thơm trang nhã. Mọi thứ đều trang nhã... Cái đồng hồ kiểu cổ viền khung màu đồng, tranh thiếu nữ, bức thư pháp, bộ bàn ghế mây với bình hoa như cỏ... Và cái giường rộng phủ drap lụa bóng mượt trong ánh đèn mờ mờ.

Hần đi vào phòng bên và quay lại trong bộ pyjama màu nhạt viền

đen.

Nàng ngồi im không nhúc nhích. Nàng đã nghĩ mình sẽ nhắm mắt lại mà mỉm cười cho xong sự đời. Nhưng nàng không thể mỉm cười như ý muốn. Nàng đã có ý khinh bỉ hắn, nhưng lúc này đây nàng chỉ thấy sợ.

Hắn đi đến bên nàng, đặt tay lên vai xoa nhẹ rồi động tác này dừng lại ở cổ tay nàng:

- Tôi không làm bất cứ điều gì nếu cô không muốn. Thật. Ngay bây giờ nếu cô muốn về tôi sẽ đưa cô về.

Câu nói khiến nàng mỉm cười. Kịch. Nàng chỉ sợ khi hắn thật, nàng không sợ khi hắn kịch. Hắn biết nàng không còn chọn lựa nào khác.

- Cô hãy cười như thế. - Hắn ngồi xuống cái ghế đối diện nàng, thủ thi. - Tôi rất phục khi cô đến đây. Vợ tôi, nếu tôi ở địa vị chồng cô hiện nay thì chắc chắn một điều là bà ấy sẽ quơ quào nốt những gì chưa bị phát hiện rồi cao chạy xa bay. Tôi ghen với chồng cô đấy.

Nàng tự hỏi hắn nói điều này để làm gì?

Cái đồng hồ cổ trên tường chỉ mười hai giờ ba mươi, bắt đầu một ngày khác.

Hắn chồm tới vuốt má nàng:

- Cô đẹp lắm. Tôi thích cô Từ lâu rồi... Từ khi tôi và chồng cô còn làm chung công ty. Nhưng nếu chỉ thích thì chúng ta không có đêm nay.

Hắn sẽ nói hắn yêu mình say đắm? Nàng tự hỏi và thấy lợm giọng.

Không cần trò ve vuốt này, hoàn toàn không cần. Nàng biết mình phải làm gì. Nàng rướn thẳng người lên:

- Thưa ông...

- Khoan, nghe tôi nói hết đã. - Hắn thăm thì. - Cô có nghĩ là chúng ta sẽ có một đứa con không?

Nàng lạnh người. Hấn muốn gì?

- Không có trong hợp đồng. - Nàng bật ra thẳng thốt.

- Chưa có.

- Sao ông không nói sớm hơn?

- Sớm hơn thì sao? Ngay lúc này quyền lựa chọn vẫn thuộc về cô mà.

Nàng cứng họng.

Chai rượu xuất hiện trên tay hấn như một trò ảo thuật, hấn rót ra cái ly và chậm rãi nhấp môi, mùi anh đào thơm lừng:

- Tôi có một bà vợ ngu dốt và hai đứa con trai phá gia chi tử. Khi còn làm ở công ty, có quy định tiêu chuẩn cán bộ giỏi phải là con cái cũng học giỏi. Cái quy định chết tiệt này khiến năm nào tôi cũng xếp hàng phía sau người khác, còn chồng cô thì nhờ quy định này mà vót vát được cái khoản vụng về trong chuyên môn. Cả công ty đều khen chồng cô có phước, khen cô giỏi dạy con. Tôi thì tin gien di truyền. Tôi ao ước có con với cô từ đó. Mỗi lần bình xét thi đua, không ai tin những tấm bằng khen của kẻ khác mang nộp, trừ của con cô.

- Ông... - Nàng mấp máy môi.

Hấn dí ngón trở ngang môi nàng:

- Hãy nghe tôi nói hết đã. Không phải muốn có là được. Đó là số phận. Nếu số phận khiến chúng ta có một đứa con...

- Ông...

- Cô hãy thề là nếu có thai, cô không được huỷ nó.

Nàng bật lên căm giận. Nàng biết sáng mai trở về, nàng sẽ nhớ nhức. Nhưng nỗi nhớ nhức này mình nàng chịu. Nàng và anh sẽ đưa các con đi nơi khác và vùi chôn sự việc vào quá khứ. Tất cả sẽ bắt đầu lại, một kiếp khác.

Nhưng hắn lại muốn hiện diện vĩnh viễn trong gia đình nàng, mãi mãi kiếp ô nhục này. Không bao giờ! Không.

- Vậy thì tôi sẽ đưa cô về ngay. Tôi thích cô Nhưng không thích đến độ đem uy tín và thanh danh ra để cứu chồng cô thoát khỏi cái án tù, chẳng những vậy mà còn giữ lại tất cả những gì đang có cho gia đình cô. Cô tin mình cao giá vậy sao?

Hắn dốc cạn ly rượu, đứng phắt dậy đi về phía căn phòng kế bên.

Nàng lạc giọng:

- Một con cừu Dolly mà cao giá vậy sao?

Hắn đứng lại, ngoái đầu nghiêng mắt nhìn nàng. Rồi hắn bật cười:

- Dolly là một cái tên hay hay.

- Là không tình yêu...

Hắn nheo mắt rùng vai như nàng đã mở ra một đề tài thú vị bất ngờ:

- Con của chúng ta ít ra cũng có sự thiết tha từ một phía. Mà sự thiết tha này đâu phải bỗng nhiên. - Bất thần, hắn lấy vẻ mặt nghiêm túc và bước thêm một bước.

Nàng ghen ngào:

- Ông ... khoan đã.

- Tôi biết là cô sẽ nghĩ lại. - Hắn quay về phía nàng, bước chân như mèo và giọng nhẹ nhàng. - Và khi rời khỏi nơi này cô sẽ tiếp tục nghĩ lại nữa. Vậy nên, tôi muốn có một lời thề của cô.

Nàng câm lặng. Sự xuống giọng nhẹ nhàng đầy thuyết phục này nàng đã nghe nhiều lần khi ông ta xuất hiện trên ti vi, sau khi thật gay gắt, hắn hạ xuống dịu nhẹ như không. Nàng từng khâm phục, chồng nàng cũng vậy.

Nhưng không sao. Không sao. Bây giờ thì hắn muốn nói gì cũng được. Bất cứ điều gì. Hắn sẽ được cái hắn muốn. Nàng mỉm cười.

- Cô hãy cười như thế. Tôi thích nhìn cô cười. Cô hãy thề đi. Nếu trời cho chúng ta có một đứa con mà cô huỷ nó đi thì...

Nàng lạnh lùng ngắt lời:

- Thì tôi sẽ chết không toàn thây.

- Tôi muốn cô thề trên những gì cô yêu quý hơn. Ví dụ như nếu cô lừa dối tôi thì chồng và hai đứa con của cô sẽ không ra sống mà chết cũng chẳng được.

Nàng rung mình, cổ cứng đờ. Ngón tay trở của hắn di nhẹ trên sống mũi nàng rồi dừng lại nơi cằm. Nàng ứa nước mắt. Nàng không muốn khóc trước mặt hắn, suốt chiều nay nàng đã tập cười, nàng đã chọn cho mình một nụ cười, nàng đã chọn cho mình một tư thế để rời khỏi nơi này vào sáng mai. Nhưng nàng đã làm, chồng nàng đã làm. Kể này... Môi hắn vờn trên cổ, nàng nhớ đến ma cà rồng và toàn thân lạnh toát.

- Em làm sao vậy? - Hắn dịu dàng nâng ly rượu nghiêng vào môi nàng. - Em sẽ thấy ấm áp hơn, dễ chịu hơn, chỉ một chút thôi. Nào... Hắn vỗ về... Nàng gồng người lên... Rượu qua môi cay cay rồi chảy qua họng nóng bỏng, nàng nuốt nhanh cảm giác xé rách... Mọi thứ trở nên bình bình bình... Cánh tay mạnh mẽ luồn qua cổ khiến nàng phải ngửa lên, và cánh tay kia luồn phía dưới gối chân nàng. Nàng lơ lửng giữa khoảng không chơi vơi. Cái đồng hồ kiểu cổ trước mặt nàng quay quay, cây kim ngắn chỉ số hai. Mùi anh đào phả trên mặt. Mưa oà rơi. Vẫn còn một điều để nàng bầu vịu... Nàng mỉm cười... Ban chiều... nàng đã hết mình dâng hiến và anh ân cần biết bao. Không còn gì cho hắn. Đúng, chẳng còn gì.

*

Một giây, hai giây... ba giây... ba mươi giây... một phút... năm

phút... Nàng trân trối nhìn que quickstich cắm trong cái chén nhỏ xíu.
Hai vạch đỏ. Hai vạch màu đỏ. Đúng, hai vạch.

Nàng khuyu xuống. Nàng đã cầu nguyện suốt ngày đêm... gọi cả
vong linh cha mẹ Ông bà từ kiếp trước...

Không ai nghe cả! Không ai...

- Em làm sao vậy?

Nàng nhìn chồng như không nhìn thấy gì.

- Mẹ làm sao vậy?

Nàng nhìn con như không nhìn thấy gì.

- Cô có khỏe không?

- Cám ơn ông, tôi khỏe. - Nàng đáp lời. Không thể không đáp lời một
con quỷ. Quỷ vào nhà không cần mở cửa, quỷ ngáng đường không
cần hiện hình, quỷ không nhìn mà vẫn thấy.

Nàng cúi xuống cái bụng lùm lùm của mình. Tiếp tục nguyện cầu níu
kéo. Yêu thương sẽ được đền đáp yêu thương. Đứa con này là của
anh. Của anh. Của anh. Của anh! Của đau khổ của tuyệt vọng, của
cùng đường và là của ân ái yêu thương.

Nàng vào khoa sản vào một ngày tháng năm. Trời cũng như đêm tạo
thành đứa bé. Sản phụ quá suy nhược nên bác sĩ quyết định mổ.

Nàng tỉnh dậy giữa bốn bức tường trắng toát, bên cạnh trống không.

- Con tôi đâu? - Nàng bật hỏi. Lòng đau thắt. Vết khâu ở bụng đau
thắt.

Không nghe cô y tá trả lời. Nàng không biết câu khắc khoải của mình
chỉ là mấp máy môi.

- Nó giống ai? - Nàng tiếp tục và cũng không ai trả lời.

Cô y tá chăm chú quan sát từng giọt dịch truyền rất chậm.

Anh đâu rồi?

Chồng nàng đang đứng ngoài hành lang, cái điện thoại nhỏ xíu áp vào tai.

Chuyện cổ tích kể rằng có một ông vua bị thủy thần túm tóc. Gã lùn kỳ dị hứa sẽ cứu nhà vua với điều kiện vua phải tặng cho gã cái mà vua nhìn thấy đầu tiên ngay khi trở về. Vua hứa. Và vua nhìn thấy hoàng tử trong tay hoàng hậu trước cổng cung điện, dẫn đầu đoàn người nghênh đón.

Anh đi dọc theo hành lang dài hun hút, áp mặt vào cửa kính nhìn thằng bé ngủ ngon trong lồng ấp. Anh thấy nó giống hần lạ lùng. Tại sao nàng không nói với anh? Tại sao? Đứa bé cựa quậy khóc oe oe... Cả tiếng khóc cũng giống hết giọng điệu của hần! Cổ họng anh đắng nghét. Bác sĩ nói hai mẹ con quá yếu, ông muốn biết anh sẽ chọn ai nếu điều không may... Anh đã van xin ông cố cứu cả hai mẹ con. Anh nghiêng người nhớ lại phút giây nồng nhiệt. Tại sao nàng không nói với anh? Tại sao? Và rõ ràng là nàng cũng không nói với hần. Tại sao?

Tại sao? Anh cuồn cuộn móc cái điện thoại ra khỏi túi. Hần cần phải biết. Cả hần cũng phải nắm mùi...

- Vậy à? - Hần cười khế. - Cậu vẫn kịp cướp vét trước à? Không sao.

- Giọng hần dừng dưng. - Tôi nhóm máu O.

Anh khạc một tiếng. Ngu xuẩn! Anh tự rửa mình. Bên kia vang tiếng tăng hăng:

- Cùng nhóm máu với cậu à? Không sao. Còn cách khác mà. Tôi chỉ yêu cầu một điều nếu thằng bé là của tôi thì cậu phải xử sự như một quân tử. Đổi lại, tôi lo cho con tôi thế nào thì con của cậu cũng sẽ được như vậy. Tất nhiên...

Tiếng cười khế lại vang lên trước khi cắt máy. Tiếng cười nói nốt

phần còn lại.

Anh đập mạnh cái điện thoại vào tường và chạy vào phòng nàng như điên. Chợt nhớ ra, anh vội ghìm lại nhưng đã muộn. Đôi mắt đờ đẫn của nàng đã nhìn thấy nỗi điên giận phần nộ, nàng đã nhìn thấy, xuyên qua màn sương mù... Chỉ điên giận phần nộ mà thôi.

Và bỗng nhiên, cũng từ trong màn sương mù, nàng nhớ đến đêm định mệnh ấy, tiếng mưa rơi như đang rơi, suýt nữa nàng đã ngủ quên nếu anh không lay nàng dậy.

*

Cuộc thanh tra đã phát hiện những sai phạm tày trời. Hấn tháo chạy trước khi công an ập tới. Lệnh truy nã. Cả đường dây rung động. Kẻ chưa bị lộ cố thu mình.

Anh là một trong những kẻ thu mình khéo léo nhất, cẩn trọng nhất. Việc xác định nhân thân của thằng bé cũng dừng lại. Không một điều gì bất thường có thể lọt vào tầm ngắm của bất kỳ ai.

Vợ đau nặng sau khi sinh trở thành tám bình phong cho anh. Không còn tiệc tùng chiêu đãi liên miên cho những vụ làm ăn, anh lấy cớ chăm sóc vợ từ chối những cuộc vui vô thưởng vô phạt để tránh xuất hiện nhiều trước mọi người.

Anh chăm sóc nàng tận tình, chu đáo, nhiệt thành. Bác sĩ này chẩn đoán nàng bị rối loạn chức năng gì đó, bác sĩ kia nói là nàng bị trầm cảm... Còn bà nội bà ngoại thì nói nàng bị hậu sản, bệnh này rất hại người.

Nàng mỉm cười trước mọi lời khuyên về sức khỏe, rồi nụ cười tắt ngấm khi bà ngoại nói thêm "Cho mình và cho con".

Nàng không bế thằng bé được lâu, sức khỏe không cho phép nàng giữ trong tay một cái gì đó nặng hơn ly sữa. Cả ly sữa cũng đã có lần

roi xuống vỡ tan vì chuông điện thoại reo. Cái điện thoại ngay lập tức chuyển đi nơi khác. Mọi tiếng động đều cách ly. Thân thể nàng như được lắp đặt bởi ốc chốt đinh vít và mọi thứ đều rệu rã cả rồi.

Vậy mà, một chiều đi làm về, anh thấy hai mẹ con ngồi trên ghế, trong vòng tay nàng, thằng bé ngủ say. Trưa nay, khi anh hôn lên trán nàng thay cho lời tạm biệt, nàng vẫn là một bệnh nhân bạc nhược.

Lúc này, nàng khác hẳn.

Anh ngồi xuống bên nàng:

- Em thấy trong người thế nào?

Nàng nhìn anh. Cả ánh mắt cũng khác. Và giọng nói.

- Em muốn nói với anh một chuyện.

- Em nói đi.

- Bắt đầu từ tối nay. - Nàng vỗ nhẹ nhẹ vào hông thằng bé. - Nó sẽ ngủ với em.

Anh không chờ nàng nói điều này. Chuyện gì đã xảy ra Anh nhìn quanh phòng. Quần áo trẻ con, tã lót, cái xô, gấu bông, cái lúc lắc... mọi thứ của thằng bé ở phòng bà vú đã nằm trong phòng vợ chồng. Anh không chờ điều này. Trước mặt nàng, anh bế thằng bé lên và hôn bầu má mịn màng lớp lông tơ như của mẹ nó. Nàng có hài lòng? Nó không phải là con của anh. Luôn có một sợi dây vô hình thiêng liêng giữa tình ruột thịt. Anh không hề cảm thấy điều này. Ngược lại. Thỉnh thoảng hôn nó một cái trước mặt nàng là chuyện rất khác với việc nó ngự trị trên cái giường của anh và nàng. Rất khác.

Chuyện gì đã xảy ra?

Thằng bé ngộ nguậy trong lòng nàng và cất tiếng khóc. Tiếng chân bà vú chạy vội lên cầu thang. Nàng nói mà không nhìn anh:

- Anh bảo bà vú khi nào cần em sẽ gọi.

Anh lặng nhìn nàng dỗi dành nó, nàng cầm tay nó, nụ hôn dài trên từng đầu ngón tay nhỏ xíu.

Anh kinh ngạc. Cái gì khiến nàng mạnh mẽ và đầy vẻ bảo bọc như vậy? Anh ngồi xuống bên nàng, không biết bắt đầu từ đâu.

- Nếu anh không đồng ý, em sẽ ngủ ở phòng khác cũng được. -

Nàng áp bàn tay nhỏ xíu vào má mình, cứ như là nói nựng với thằng bé.

Anh biết mình không nghe lầm. Nhưng cái gì khiến nàng sẵn sàng đối đầu với anh như vậy?

Cái gì?

Anh nhìn thấy tờ báo cũ. Hàng tíť đăng tin hấn và lệnh truy nã đã chìm lặn dưới bao sự kiện hàng ngày đang phôi ra lò lộ trên bàn.

Anh không biết nên nói gì. Thật sự không biết mình phải nói gì. Anh nhớ mình đã từng sai lầm tai hại khi nàng vừa tỉnh dậy sau khi mổ.

Anh đặt tay lên vai nàng, vuốt nhẹ xuống khuỷu tay, nơi cái đầu của thằng bé đang dựa vào, chạm những sợi tóc loe hoe, anh gai người.

Anh cố hết sức để cúi xuống hôn nó. Đã nhiều lần anh hôn nó, nhưng lần này...

Nàng oà khóc:

- Em xin lỗi anh. Con của em...

- Anh hiểu mà. - Cổ anh tắc lại.

*

Thằng bé chỉ ngủ trên cái giường của anh và nàng một đêm. Duy nhất. Duy nhất và mãi mãi.

Suốt đêm anh căng thẳng tốt độ. Như là trên giường có ba người!

Sáng hôm sau, anh đi làm trong tâm trạng lừng khừng mệt mỏi. Tâm trạng này khiến anh về sớm. Không có nàng ở nhà. Bà vú nói nàng

đã đưa thằng bé đi chơi. Định đi sớm cho mát mẻ nhưng đến lúc đi thì thằng bé lăn ra ngủ, phải đợi. Rồi thì nó đi ị, phải lau rửa. Rồi thì cho bú và nó oẹ ra áo phải thay...

- Tôi sợ trưa nắng nên nói để sáng mai hay chiều mát hẳn nhưng cô vẫn... - Bà vú phân bua - Tôi nói để tôi đi theo bông cháu nhưng cô không chịu, cô nói cô muốn hai mẹ con với nhau thôi. Cô có mang theo cái xe nôi. - Bà vú nói thêm cho anh yên lòng.

Anh bật ti vi rồi tắt phụt. Cầm tờ báo rồi vút qua một bên. Giờ cơm trưa, nàng chưa về. Anh điện hủ hoa. về nhà nội, về nhà ngoại.

Không có. Nàng đi đâu? Anh căng óc cố nhớ đêm qua mình có sơ xuất nào không. Bà vú se sẽ đập cái lòng bàn lên mâm cơm nguội lạnh như gương mặt ông chủ.

Mười hai giờ. Anh gọi điện thoại đến hãng taxi, câu trả lời rất gọn "Tôi đưa bà nhà và cháu đến công viên Đàm Sen rồi sau đó là Trung Tâm Thương Mại Quốc Tế".

Trung Tâm Thương Mại Quốc Tế! Thằng bé đáng được đến một nơi như thế! Đáng được mua sắm ở một nơi như thế! Bù đắp vậy mới thỏa? lòng! Nỗi đau trong anh trương phình. Anh dắt xe ra cổng, định là đến đó nhưng rồi tay lái lại rẽ vào một quán rượu.

*

Mọi chuyện là không thể tin. Không thể... Nàng không thể vĩnh biệt anh như vậy. Và con trai của anh...

Cơ rút người cổ thu nhỏ, nằm lên chỗ bên cạnh đêm qua còn vương mùi sữa, anh mơ thấy con trai vui sướng được đến một nơi nhiều màu sắc rực rỡ vậy. Nó tò mò háo hức nhìn ngó, vung văng chỉ trở rồi ngủ bình yên trong chiếc xe nôi. Nàng đẩy con qua những gian hàng, con đã ngủ, giờ thì nàng nghĩ đến anh... Cơ mơ không cho

anh thấy nàng đã mua những gì cho con, cho các con, và cho anh. Vĩnh viễn anh không được biết nàng chọn những món quà như thế nào vào ngày định mệnh đó. Trận hoa? hoạn đã thiêu cháy vợ con anh, tiêu huỷ những món quà nàng muốn bù đắp cho tất cả.

- Ông chắc là bà nhà đến đây chứ?

Anh gạt đầu, không nói nổi một lời. Ông tài xế taxi ứa nước mắt lập đi lập lại rằng ông đã khen thằng bé sao mà kháu quá. Đúng vậy, đường nét thanh tú của nàng.

Những thi thể méo mó không thể nhận dạng. Phải xét nghiệm ADN mới xác định được ai là thân bằng quyến thuộc của ai.

Anh cắn nghiến quai hàm bật máu. Em, anh không đáng được tha thứ nhưng anh biết em đã tha thứ cho anh rồi. Em là vậy, em yêu.

Anh quỳ xuống đây...

Con trai của bạ Ba quỳ xuống đây.

Nguyễn Hương

Dư Âm

Cháu đúng là người tôi gặp trong giấc mơ hôm qua.

Câu nói và ánh mắt là lạ của người đàn bà khiến tôi bối rối. Nhưng tôi là sinh viên trường nhạc. Tôi có quyền bay bổng trong mọi trường hợp, dù trước mặt tôi có thể là một người không được bình thường.

- Trong giấc mơ, bác thấy cháu dễ thương bằng lúc này không? - Tôi tỉnh nghịch hỏi lại.

Nụ cười khiến khuôn mặt bà trở lại bình thường và tôi nhận ra bà đẹp, có lẽ ngày xưa bà rất đẹp. Và đôi mắt có đuôi kia... Trời... sẽ có một bài hát về đôi mắt có đuôi và không ai ngờ cảm hứng lại bắt đầu từ một bà già. Là la... đồ rê mi fa... Có thể bà không nhận tôi vào làm gia sự. Có thể tôi sẽ về và tiếp tục dò tìm những mẫu quảng cáo miễn phí rao cần người giúp việc. Có thể ngày mai tôi lại nhá bánh tráng và uống nước suông... Nhưng hôm nay chắc chắn là một tác phẩm, dù chỉ riêng cho tôi hát tôi nghe. Đồ rê mi fa... Tại sao một đôi mắt nửa thật nửa mơ lại hiện diện trên một khuôn mặt đầy nếp nhăn kia? - Trước cháu đã có vài cô cậu đến đây nhưng vừa gặp họ tôi đã không thích.

Nghĩa là tôi đã lọt vào đôi mắt mơ của bà?Ồ! Hơn cả một việc làm để kiếm cơm, đây chính là một bài thơ.

Còn tôi, tôi sợ cháu không đồng ý - Giọng bà bồn chồn - Trong giấc mơ, cháu đã từ chối công việc này.

Lại giấc mơ Tôi bắt đầu tin đêm qua mình cũng nằm mơ.

- Lúc ấy, cháu mặc áo màu xanh da trời - Bà đang tay vào nhau.

Tôi có một cái áo màu xanh lá cây. Nhưng cùng có thể nó đã thay màu mà tôi không biết. Đồ rê mi fa... Có một giấc mơ màu xanh da trời, lung linh ánh mắt sao trời đổi ngôi... đồ rê mi...

- Cháu hãy hứa... Người đàn bà nhìn tôi bằng đôi mắt khẩn cầu nóng nảy - Nếu cháu từ chối, hãy thề với tôi là cháu mãi mãi câm lặng.

Trời! Dù công việc bà sắp giao cho tôi là gì chẳng nữa thì cũng hãy để cho tôi viết hết nốt bản nhạc này. Đồ rê mi fa... Xin đừng khóc, đừng khóc... lặng yên hờ ơ! Xin đừng khóc, đừng khóc... lặng yên

sông ơi...

Tôi để mặc bà cầm tay kéo vào nhà, băng qua phòng khách có bộ bàn ghế mây và khung cửa sổ nhìn ra một bờ rào gỗ Nhà hàng xóm có một vườn hoa nhỏ, một cô bé tóc bím đang rình chụp chú bướm vàng. Bà kéo tay tôi vào phòng trong, hình như có một ông đại úy nghiêm nghị phóng ánh mắt từ trên tường nhìn tôi: "Chào cô bé đến từ giấc mơ", có phải ông nói vậy không nhỉ Bà kéo tôi lên gác, những ngón tay xiết chặt tay tôi.

- Đau quá! - Tôi kêu lên - Cháu không bỏ chạy đâu mà.

- Xin lỗi - Bà nói và xiết chặt hơn.

Băng qua một căn phòng rộng thênh thang gió, bà dừng lại trước một cánh cửa kín mít.

- Cháu hãy thề một lần nữa đi! - Bà thề thào.

Mồ hôi ướt đầm. Bà không điên. Tôi chắc bà không điên. Nhưng có một bí mật khủng khiếp sau cánh cửa này. Ngày xưa, có một vị hoàng tử bị lời nguyền biến thành sư tử, nếu cô gái nào thành thật yêu chàng thì lời nguyền sẽ được hóa giải. Một trăm năm trôi qua, một hôm có một nàng thôn nữ hái củi lạc bước ghé qua tòa lâu đài hoang phế... - Tôi nhìn bà trân trân.

- Ta chỉ duy nhất có một mình nó. Cháu hãy giúp ta dạy nó những gì nó muốn. Toán cộng, toán trừ, làm thơ...

Sư tử? Cọp? Gấu? Chồn?... Nhân danh tình mẫu tử thiên liêng. Bởi vì bà là mẹ và tôi có một người mẹ, tôi sẽ nói yêu con trai bà dù có phải đợi nghìn năm và hóa đá.

- Xin thề! - Tôi lắp bắp.

oOo

Rồi mùa đông giá rét sắp đi qua Vạn vật hân hoan chờ mùa xuân

đến...

Hình như cậu bé đã ngủ, tôi gấp quyển truyện cổ tích lại. Nhưng không, giữa khoảng tranh tối tranh sáng của căn phòng giăng những tấm rèm màu thẫm, giọng cậu bé vang lên tỉnh táo:

- Giữa mùa đông và mùa xuân có một đêm gọi là giao thừa phải không chị?

- Phải! - Tôi gật đầu.

- Đêm giao thừa phải đẹp lắm không chị?

Tôi lúng túng. Và tôi thường nhận ra cậu thường nhắc đến từ đẹp. Một câu chuyện cổ tích đẹp. Ly nước trà đẹp. và khi cánh cửa mở ra, tiếng kêu rít lên nghe đẹp.

Tôi rất muốn biết về cái đẹp trong ý tưởng của cậu bé, nhưng thật khó, khó làm sao. Tôi đặt cây bút chì vào tay cậu:

- Nào, em hãy làm bài toán này.

- Những con số thật là xấu xí - Cậu bé miễn cưỡng cầm bút, những ngón tay khấn khiu lóng ngóng.

Một ngày, hai ngày... Một tuần, hai tuần... Một tháng, hai tháng...

Thật vô ích nếu muốn cậu làm đúng một bài cộng trừ hai chữ số.

- Bởi vì toán học là điều vô lý nhất.

Tôi sửng sốt khi nghe cậu nói câu này.

- Tại sao? Tôi gặng hỏi.

- Vì tuyệt đối là một điều vô lý.

Cậu đọc được ý tưởng này từ đâu? Thậm chí cậu không thể nhớ đủ hai mươi bốn chữ cái. Trong cơ thể bất an này chứa một điều bí ẩn.

Ôi! Tạo hóa thật trêu ngươi. Thà cậu bé dốt nát hẳn cho bà mẹ đừng hoài công kỳ vọng. Tôi nghe mình muốn khóc.

- Cháu không làm được gì cả. Xin bác thứ lỗi!

Bà mẹ xoắn tay vào tóc, hai dòng sông tuyệt vọng nhìn tôi:

- Nó có thể làm được điều gì đó, phải không? Nó không hoàn toàn vô tích sự, phải không?

Tôi khóc, bà khóc:

- Thôi thì chỉ cháu ghé đến trò chuyện với nó. Nó thích chuyện trò lắm. Và nó thích ra đường nữa.

Tôi không thể lãnh lương hàng tháng chỉ để chuyện trò, không thể nhận từ tay bà số tiền trích ra từ khoản trợ cấp ít ỏi chỉ để nói "cháu chẳng làm được". Và tôi không biết mình có thể lặng câm trong bao lâu nữa. Bí mật này đè nặng lên tim tôi. Tôi muốn hét lên cho bạn bè tôi biết, cho mọi người biết. Hay chỉ cần một người biết thôi. Cô bé hàng xóm có đôi bím tóc đen nhánh thường thơ thẩn trong vườn khi mặt trời lên. Cô bé có biết bên này, sau khung cửa sổ đóng kín, sau tấm rèm thẫm màu, có một cậu bé buồn buồn mà không định nghĩa được ấy là tương tư?

Đồ rê mi fa... Tôi mang cây đàn đến, biến những buổi học toán cộng trừ thành buổi hoà nhạc chỉ một nhạc công, một nhạc cụ, một thính giả và một nỗi đau lơ lửng giữa thinh không.

- Tiếng đàn đẹp quá! - Cậu bé thăm thì, mắt môi nhìn tôi.

Một tia sáng xuyên qua đầu tôi. Đẹp? Tại sao không phải là hội họa? Tôi tung cửa chạy như bay ra phố. Lạy trời, trên người chừng ấy đủ rồi, xin đừng thử thách thêm nữa, con sẵn sàng đánh đổi kỳ thi sắp tới để biết định nghĩa được đẹp là gì?

Tôi mang về linh kính bột màu, cọ, giấy... Tim đập thình thịch, tôi đặt tất cả trước mặt cậu và hồi hộp hỏi:

- Em thấy những thứ này... thế nào?

Mắt cậu bé sáng rực. Tạ Ông trời! Thật khó khăn để cậu vờn vai như

ý muốn, nhưng cuối cùng thì cây cọ cũng đã nằm ngoang trong những ngón tay khẳng khiu.

- Nó làm gì vậy? - Bà mẹ lạc giọng hỏi.

-Về!- Tôi trả lời như người bị hụt hơi.

oOo

... Một cánh rừng không phải mùa thu mà lá vàng rục. Lá chết từ lộc non, cành chết, thân cây cũng rũ chết. Tối qua tôi mơ thấy một con nai có sáu chân lang thang trên đồi trọc. Con chim có hai đầu, một màu nâu, một màu đỏ. Và một con voi không có vòi, mặt nó nhăn nhờ...

-Bác! - Tôi líu lười.

Người đàn bà đưa tay lên trời:

- Tôi biết! Nhưng tôi thèm có một đứa con, thèm được đau niềm sinh nở. Tôi thật độc ác, phải không?

Tôi ôm vai bà, lặp đi lặp lại lời an ủi vô nghĩa:

- Bác đừng buồn...

... Đồ re mi fa... Có một cánh rừng lộc non vàng chết. Có một chú nai vàng tìm mùa thu lạc bước. Có một dòng sông úa màu, úa màu...

Rừng chết, sông chết, người ta không chết! Dằng dặt thương đau, kêu hãnh thương đau... Người ta yêu nhau... Đồ rê mi fa...

Tranh la liệt đầy sàn nhà. Tôi cúi nhặt từng bức... Cậu muốn thổ lộ gì đây? Bức tranh tối sẫm. Tôi không hiểu gì cả.

- Đây là giao thừa! - Cậu bé giải thích.

Giao thừa? Trời! Tôi tìm ý tưởng cao siêu trong khi sự thật giản dị làm sao. Tôi bật cười.

- Giao thừa không có ai phải không chị?

...

- Giờ đó em ra phố... được không?

Bao nhiêu là khát khao chất chứa trong giọng nói thầm thì. Tôi ghìm tiếng nấc nghẹn:

- Không cần đợi giao thừa. Tối nay chị trở em đi chơi. Chúng ta sẽ vào quán ăn kem, sẽ xem phim...

Cậu rúng người lại:

- Được không?

- Được mà! - Tôi quả quyết gật đầu.

-... Thôi, đợi giao thừa! - Giọng cậu xao xuyến.

Ừ! Thì đợi giao thừa - không phải đợi mùa xuân.

Còn đây? Từng mảng vàng đỏ nguệch ngoạc.

- Chị không hiểu bức tranh này - Tôi thành thật thú nhận.

- Đây là - Cậu bé nhìn tôi, mắt lấp lánh - Em vẽ tiếng bước chân của chị. Chị thấy đẹp không?

...

- Còn bức tranh này em vẽ tiếng đàn.

Tôi ngỡ ngẩn giữa từng phần đời của mình được cậu bé thể hiện bằng màu sắc... Đồ rê mi fa... Có một câu chuyện thần tiên màu biếc, dấu chân thiên thần trong đôi hài đỏ. Có ba điều ước chứa trong túi cỏ. Ai nữ đánh rơi điều ước em tôi. Điều ước màu hồng ai nữ đánh rơi... Đồ rê mi fa...

- Còn bức tranh này... - Cậu bé bẽn lẽn ngừng lời.

... Đồ rê mi fa... Có một cô bé tung tăng chim én. Xuân về bốn mùa, xuân về tương tự... Bím tóc xinh xinh cho mùa xuân đậu, cho bướm chuyển cảnh, cho người ngẩn ngơ... đồ rê mi...

Cậu bé thiếp ngủ giữa những bức tranh ngổn ngang. Tôi ôm đàn trở về ký túc xá. Ngày mai thi.

o0o

Hà Nội, Nha Trang, Huế, Thành phố Cảng... rồi Paris... Tôi theo đoàn ca nhạc biểu diễn chân trời góc bể. Một vài lá thư vội vàng, rồi thư cũng quá dài cho những giây giải lao ngắn ngủi. Tôi chỉ còn đủ thời gian ký tên vào phía sau những tấm bưu thiếp và bưu điện làm nốt phần còn lại. Rồi cũng phai dần... Bí mật xưa chìm xuống đáy trái tim.

- Có một bà nào muốn gặp cô - Người bảo vệ đoàn báo.

Thỏi son trên tay tôi vẫn miết đều lên môi.

-Bà ấy đòi gặp cô cho bằng được, có vẻ quan trọng lắm.

Từ ngày tôi nổi tiếng, ai đòi gặp tôi cùng tỏ vẻ quan trọng cả. Tôi khoác áo choàng bên ngoài bộ trang phục sân khấu, bước ra cổng.

Bà lão tóc bạc phơ, mắt đục lờ nhìn tôi:

Đêm qua tôi mơ thấy cô.

Mở... Giấc mơ... Tôi đã nghe điều này ở đâu nhỉ?

Bà đưa cuộn giấy trên tay cho tôi:

- Đây là bức tranh cuối cùng con trai tôi vẽ.

- Bức tranh... ?

- Tôi đọc thư cô gửi cho nó nghe và nó vẽ điều cô viết.

Trước khi tôi kịp hiểu ra, bà đã liêu xiêu bên kia ngã rẽ. Chỉ còn lại ánh đèn đường lố nhố bóng người trên phố đêm. Ai đó đưa tay trước mặt tôi xin chữ ký.

o0o

Ngôi nhà im lặng. Tôi nhón chân lên đôi giày cao gót nhìn lên gác, nơi khung cửa luông lạng thình. Cô gái có khuôn mặt đẹp và mái tóc bôm sư tử xuất hiện bên kia rào. Có phải cô bé bím tóc ngày nào?

- Nhà này bỏ hoang năm năm rồi, từ ngày con trai bà ấy...

- Chết? - Tôi lập lại như cái máy.

- Đám tang lạ lùng, chỉ có cái hòm gỗ, không hình bóng gì cả. Nghe nói bà ấy bỏ đi tu rồi. Người ta nói đàn bà cao số thường là sát chồn sát con, không đi tu thì làm gì?

Năm năm? Năm năm đã biến người đàn bà mất mơ thành một bà lão. Vậy thì mười ba năm cưu mang, sinh nở nuôi nấng trong âm thầm tuyệt vọng... Trời!

... Đồ rê mi fa... Có một lá thư, một lời hẹn hò. Một chuyện rong chơi đêm giao thừa. Mùa xuân chưa qua mùa xuân chưa đến. Mùa đông rất vội, lỗi hẹn, tôi ơi! Có một cuộc chiến vừa đi qua đây. Dấu giày, dấu giày... còn in dấu giày... đồ rê mi...

Đồ rê mi fa... Tôi xé toạt tờ giấy, móng tay đâm vào lòng bàn tay đau buốt, những nốt nhạc vụn rơi không một tiếng ngân. Đêm nay tôi sẽ không hát, không đàn. Sân khấu hôm nay sẽ là thánh đường cho tôi xưng tội. Tôi sẽ kể cho mọi người nghe về mối tình của một cô thanh niên xung phong và một anh bộ đội. Kể về cánh rùn chết, dòng sông chết, muôn thú tan tác. Kể từ một đứa bé sinh ra từ một tình yêu vượt qua sự hủy diệt. Cậu bé không có tóc, không có trán, không có mũi, không có cổ - Cái đầu thật to lọt thỏm giữa hai bờ vai nhỏ thó, đôi chân gầy guộc như chân chim.

Nhưng làm sao kể được câu chuyện bức tranh cuối cùng loảng ngoảng hai gam màu đen trắng xoắn vào nhau như một sự vùng vẫy tuyệt vọng? Và làm sao kể được sự lãng quên của mình

Hết

Nguyễn Hương

Giai thoại xanh

- Trời ơi, sao giống giấy chứng nhận thương tật vĩnh viễn quá!

Cả phen xướng cười rộ.

Cuối giờ, Trúc bị gọi lên phòng giám đốc.

Ánh mắt Giám đốc không biểu lộ gì, ông chỉ im lặng nhìn cô. Những đóa hoa nhựt cũng lặng phăng phắc trên bàn. Trúc cúi mặt thầm rửa câu nói đùa của mình. Người ta nói tặng quà sinh nhật là ý kiến của chính Giám đốc, một trong những ý kiến được lòng công nhận nhất dù họ biết rằng mua quà cũng là tiền do công sức lao động của họ đóng góp vào quỹ. Và việc tặng quà sinh nhật cũng chỉ mới bắt đầu từ cuối năm ngoái, khi công ty được Ủy ban nhân dân Tỉnh tặng bằng khen.

Có người cả đời không biết sinh nhật là gì, giữa giờ làm việc bất ngờ được trao quà bối rối đến ứa nước mắt. Ông bảo vệ không vợ, không con, tính tình cáu kỉnh, cuộc họp bình xét thi đua nào cũng bị phê bình vì tội hay vắng tiếng đệm, hôm nhận gói quà, bàn tay bè bè của ông lặng đi thật lâu rồi ông bật ra “Đ. mẹ, cảm ơn!”. Câu cảm ơn trở thành giai thoại.

- Tôi vừa xem qua hồ sơ xin việc của cô.

Trúc lạnh người - Bị đuổi sao? Nước mắt chực trào ra, chỉ vì một câu nói đùa! Cô nuốt xuống, lẽ ra cô đã chẳng học may nếu không vì muốn được đi làm.

- Thưa... tôi biết mình có lỗi. Tôi không có ý xúc phạm ông. - Cô lúng búng nghẹn ngào.

- Tôi cũng không nghĩ là cô xúc phạm tôi. Bởi vì làm sao cô biết được những tấm thiệp này là do chính tôi đặt in. Phải không?

Chết rồi, Trúc ơi! Mày chết thật rồi! Vai cô co lại.

Ông đi đến cái tủ áp giường, kéo cửa tủ ra. Một chồng thiệp cao ngất ngheo chiếm hẳn một ngăn rộng. Ông rút ra một tấm giấy hết tấm Trúc vừa nhận ban sáng.

- Tôi đặt in một lúc vài trăm thiệp với ý nghĩa tiết kiệm được ít tiền.

Mua lẻ mắc lắm. Cô là người đầu tiên nhận được thiệp này.

Chết mày rồi, Trúc ơi!

Ông lật đi lật lại hai mặt tấm thiệp :

- Công ty này bắt đầu bằng... chỉ nhỉnh hơn số 0 một tí thôi, nên tôi luôn coi tiết kiệm là công việc hàng đầu.

Điều này Trúc đã biết. Cô vào làm khi máy móc hiện đại đã được trang bị, nhưng cô nghe kể lại rằng khởi đầu của nó chỉ là một tổ hợp may mùng màn, bọc chăn và vỏ gối được nối lại từ vài vóc tận dụng.

Hồi đó chỉ có tám cái máy may cũ kỹ. Ông đã chung lưng đấu cật với các tổ viên của mình một cách đáng kính nể và đến bây giờ cũng vậy, ngoài những gì cần thiết cho công ty có bộ mặt ra dáng vẻ với người ta, ông vẫn tiết kiệm từng xu một cho đồng vốn của cơ quan.

Ngay bình hoa trong phòng làm việc, ông từ chối cắm hoa tươi với lý do “Tiền mua hoa hàng ngày tốn kém lắm, khi nào thật giàu hẳn hay”.

- Thiệp xấu quá phải không? - Giọng ông vang lên đột ngột.

Trúc cúi gằm mặt xuống. Cô muốn nói rằng khi nhìn ngăn tủ chất đầy thiệp, cô thực sự thấy nó đẹp hay nói đúng hơn điều ông làm là rất tốt đẹp - Ông đã chuẩn bị trước cho sinh nhật của tất cả mọi người, tất cả!

- Hồ sơ ghi rằng cô biết sử dụng vi tính?

- Vâng!

- Cô muốn làm việc ở phòng vi tính không?

Trúc mở to mắt không nói nên lời.

- Kiêm cả việc nhớ ngày sinh nhật và tặng quà mọi người.

- Tôi nghĩ rằng việc này thích hợp với cô. Nhưng tôi cũng nghĩ rằng việc này không dễ dàng... Ví dụ như - Một nụ cười thoáng qua mắt ông - Tôi cho những tấm thiệp này là đẹp, còn người nhận lại chê.

- Thưa...

- Tôi không ra lệnh bắt cô phải sử dụng... những tấm giấy chứng nhận thương tật vĩnh viễn này đâu.

* * * * *

Việc đầu tiên là nạp vào máy tên tuổi, ngày tháng năm sinh của tất cả mọi người. Cuối mỗi ngày, Trúc nhấn nút kiểm tra xem ngày mai có là sinh nhật của ai không. Cô tự hứa phải làm xuất sắc công việc này, phần vì muốn cảm ơn giám đốc, phần vì cô đã lỡ chê ông. Vậy thiệp và quà của cô thì sao? Cô bị ám ảnh đến nỗi đang đánh tài liệu, cô đột nhiên dừng lại, kiểm tra xem hôm nay có là ngày sinh nhật của ai đó mà cô quên.

Người đầu tiên là bà Ninh, phụ trách bếp ăn tập thể. Trúc che dù dưới mưa, loanh quanh các quầy hàng. Tặng gì cho người đàn bà đã trên năm mươi tuổi, mập ú và lúc nào cũng nhăn nhó tựa như khói bếp dồn hết vào mắt. Trúc thở dài, giám đốc nói đúng, không dễ

dàng gì! Hoa ư? Bà Ninh sẽ cho bất kỳ ai đó ngay lập tức. Còn thiệp? Nhét ngay và túi áo to đựng và tiện tay nhóm lửa luôn. Biết tặng gì đây? Nước nhỏ qua dù rơi trên vai áo cô ướt lạnh. Một tia sáng xẹt qua tâm trí - Áo mưa! Đúng, bà ấy già rồi, một món quà vừa là kỷ niệm vừa là thiết thực. Và cái áo mưa cũng vừa với số tiền được phép chi. Lại là đang mùa mưa! Là la la...

“Chúc mừng sinh nhật!” - Cô bật máy tìm phong chữ để đọc nhất và in cỡ chữ thật to. Rồi gói cái áo mưa bằng giấy hoa, thắt nơ đỏ. Lòng hồi hộp, cô ôm tác phẩm đầu tiên của mình sang phòng giám đốc. Ông chỉ nói gọn “cảm ơn” rồi cùng phó giám đốc mang quà xuống bếp. Trúch trở về phòng của mình, thấy cổ khô khốc. Bà Ninh sẽ nói gì? Mọi người sẽ nói gì?

Tiếng chân bình bịch trên hành lang và cửa phòng bật mở, bà Ninh thò khuôn mặt tròn quay còn dính một dấu lọ nôi ở cằm, thay cho vẻ nhăn nhó thường trực là nụ cười rộng miệng :

- Con khỉ, sao biết bác định mua áo mưa? Chút xíu xuống bếp ăn chè nghe. Chè bắp ngon lắm, có nước dừa.

* * * * *

Sau mỗi con số chỉ ngày tháng năm là một con người. Cuối ngày, khi nhấn phím, những con số hiện ra trước mắt cô cùng lúc với khuôn mặt mà cô gặp gỡ hàng ngày và cô muốn làm thế nào đó để khuôn mặt ấy nhoẻn cười.

Tuyết Mai, cô bé đom dáng đến nơi làm việc luôn với cái gì đó xinh xắn trên tóc, khi là cái mũ đan dính chùm hoa tím rung rinh theo bước chân, khi là cái kẹp nơ với hình dáng, màu sắc rất lạ mắt. Một lẵng hoa nhỏ ép khô chắc là vừa ý? An Sinh, người thợ máy trầm lặng với quyển sách tiếng Anh trong giỏ xe. Ai lại chẳng ôm ấp trong

lòng một ước vọng. Một quyển từ điển làm quà là hay nhất? Cô Hoàng, người phụ nữ tất bật luôn với cái túi nhựa treo ở cổ xe đạp, hoặc là mang cái gì đó đến nhà trẻ cho con, hoặc là để ghé chợ mua thức ăn, hoặc nhìn cái bánh bồi dưỡng giữa ca đem về cho con...

Một cái giỏ xách giả da là hợp nhất?

Đến ông bảo vệ cầu kính cũng mỉm cười khi cô ngang qua cổng.

“Chừng nào sinh nhật tao, đoán thử tao thích gì nghe nhỏ!”. Và khi giữa giờ cô cần đi, ông vui vẻ mở cổng: “Đi mua quà cho ai vậy?”.

Mọi người quên mất công việc chính của cô là gì, họ thích nhớ đến cô như nhớ những món quà!

Đến ngày sinh nhật của cô thủ quỹ, người nổi tiếng là khó tính nhất cơ quan trong tất cả mọi vấn đề, đặc biệt là hà tiện đến keo kiệt.

Không thể đoán được cô thủ quỹ thích gì, biết cô ấy có đứa con trai cưng đang học mẫu giáo, Trúc chọn quà là cái mũ len, mùa lạnh sắp đến rồi!

Ngày sinh nhật trở thành một trong những đề tài trò chuyện hàng ngày. Có người gọi Trúc là “Ông già Noel”, có người nghịch ngợm gọi tên khác, “thầy bói”. Nhưng có một điều là những món quà thường được đáp lại bằng lời cảm ơn xúc động, còn thiệp thì... luôn luôn là: “Trời ơi, tấm giấy chứng nhận thương tật vĩnh viễn này đẹp quá!”. Cũng như lời cảm ơn của ông bảo vệ, câu nói đùa của cô đã trở thành giai thoại.

Ngày mai là sinh nhật của giám đốc. Trúc đã nghĩ đến ngày này từ lâu. Ông thích gì? Thích công ty này phát triển gấp nhiều lần hiện nay! Thích công nhân của ông có lương cao...

Tóm lại là cô không biết ông thích gì, mà cô lại muốn đó sẽ là một món quà đặc biệt, thật đặc biệt, cô sẵn sàng bù thêm tiền lương của

mình vào sổ tiền hạn hẹp của cơ quan dành cho mỗi phần quà.
Cô nhấn số điện thoại nhà riêng của ông, phân vân tự hỏi mình đang đúng hay sai?

- Thưa bà, xin bà tha lỗi nếu đây là đường đột...

- Cô là ai? - Giọng bên kia sốt ruột.

- Thưa... tôi là nhân viên của ông nhà... Tôi có nhiệm vụ tặng quà cho mọi người vào ngày sinh nhật. Mà ngày mai...

- Ngày mai thì sao? - Giọng nói thúc hối như: "Đừng làm mất thời gian của tôi vì trò trẻ con".

- Là sinh nhật của ông nhà. Nếu được, xin bà cho biết ông thích gì nhất?

- ...

- Chúng tôi muốn dành cho giám đốc của mình món quà thật ý nghĩa

- Vẻ im lặng và hơi thở mạnh bên kia làm Trúc bối rối, cô cảm thấy ân hận vì đã gọi điện, nhưng giờ không còn cách nào khác là phân bua đôi lời - Thưa... không phải là một món quà tượng trưng cho vui, cho xong việc, mà là...

Cô vào phòng giám đốc, buổi sớm, lặng im đến trống trải. Cô cắm hoa tươi vào bình. Chỉ vì những đóa hoa nhựa mà cô nghĩ đến hoa tươi cho ngày hôm nay, vậy thôi! Đặt tám thiệp cạnh bình hoa, cô trở về phòng mình, lẳng lặng bắt máy làm việc. Màn hình hiện ra đầy lỗi chính tả, đầu óc cô làm sao rồi. Cô ngồi thừ ra, nghĩ đến thất bại của mình. Vậy đó, khi điều tốt đẹp đến rất bất ngờ, khi mình cố gắng hết sức thì lại chẳng ra làm sao cả. Thật lòng cô đã hình dung nhiều lần về một món quà hay hay như một lời cảm ơn chân thành gửi đến ông.

Cốc... cốc... cốc...

- Mời vào! - Cô nói, không buồn quay lại. Rồi cô giật mình nhận ra giám đốc đang bước vào.
- Cảm ơn cô thật nhiều! - Giọng ông giám đốc xúc động.
Về những đóa hoa sao? Chẳng lẽ ông lãng mạn đến nỗi chỉ vì những đóa hoa?
- Sáng sớm nay, vừa thức dậy, tôi nhận được quà của vợ và các con đặt sẵn trên gối...
- ...
- Cô biết không, từ lâu rồi... công việc làm ăn cuốn tôi, cả vợ tôi, bà ấy cũng vô cùng bận rộn. Ai cũng vui đầu vào công việc, quên cả chăm sóc lẫn nhau...
- ...
- Cú điện thoại của cô chiều qua là món quà tuyệt vời.

* * * * *

Nhưng không ai nhớ đến Trúc cả! Cô bật màn hình, phòng vắng tanh. Không có ai ở đây để dõi theo những con số này và ý nghĩa của nó. Cô phải tự đến thủ quỹ nhận tiền mua quà cho chính mình sao? Phải có ai đó đoán cô thích gì chứ!

Buổi sáng trôi qua. Không có ai! Trưa, trước khi đi làm cô tưởng tượng một gói vuông vẫn dính nơ hồng đặt trên bàn làm việc - Trống không! Buổi chiều cô lắng nghe tiếng chân trên hành lang, đợi tiếng mở cửa và ai đó hét vang “Chúc mừng sinh nhật” - Không một tiếng thì thầm.

Ngày chấm dứt. Cô nhìn đồng hồ và muốn khóc. Không cần một món quà như ý, chỉ cần một cái gì đó bé xíu, chút gì đó nhớ đến cô!

Không gì cả!

Lý trí trong cô lên tiếng: “Đây là nhiệm vụ của mày, làm sao mọi

người nhớ được?”. Biết vậy, nhưng phần còn lại trong cô vẫn cứ tủi thân - Mình bị bỏ rơi! Cảm giác cô đơn to dần, căng phình và vỡ ra thành nước mắt.

Cô nghe tiếng cười nói xôn xao bên ngoài và mọi người ùa về nơi để xe. Có ai đó chợt nhớ ra và chạy vào đây, dù chỉ là một lời chúc muộn màng? Không! Qua khung kính, cô nhìn thấy chiếc xe đạp của mình lọt thỏm giữa bãi trống trơn. Cô đập mạnh tay lên bàn phím, và những con số lại hiện ra như trên người.

- Sao chưa về? - Giọng ông bảo vệ vang lên.

Cô quay lại. Trên tay ông là chùm chìa khóa, chỉ là chùm chìa khóa thôi! Ông đến đây làm gì? Đến để nhắc cô về cho ông khóa cổng, chỉ vậy thôi mà!

- Hôm nay làm ngoài giờ à, Trúc?

Cô òa khóc. Ông bước hẳn vào bên trong, chùm chìa khóa trên tay rung leng keng. Và mắt ông chạm phải những con số nhấp nháy trên màn hình.

* * * * *

“Chúc mừng sinh nhật”, “Chúc mừng sinh nhật”, “Chúc mừng sinh nhật muộn”... Những gói quà thắt nơ xinh xắn chất đầy bàn, che khuất cả cái máy vi tính. Quà của cơ quan, của các tổ sản xuất, của phòng kế toán, của nhà bếp... và cả của từng cá nhân nữa... Chưa có ai nhận được nhiều lời chúc như vậy!

Và có một tấm thiệp giống hệt tấm thiệp Trúc nhận vào sinh nhật năm ngoái, một phong thư bên cạnh. Cô hồi hộp mở thư:

“... Mọi người cho rằng cô có tài phán đoán, tôi không nghĩ vậy, chính sự quan tâm, chân thành mới khiến cô làm tốt công việc của mình.

Rất mong cô đồng ý trở thành trợ lý của tôi. Hy vọng lời mời này được cô đón nhận như một món quà của ngày...”

Nguyễn Hương

Giọt cổ tích rơi

Kim đồng hồ nhích dần... nhích dần... Mười một giờ đêm. Hầu như đêm nào cũng vậy, nhưng đêm nay là đêm đặc biệt. Kỷ niệm 25 năm ngày cưới! Vậy mà anh vẫn...

Cô vợ trẻ rơi nước mắt tủi hờn. Và khi kim đồng hồ nhích qua số 12 thì cô bật khóc thành tiếng. Cô giật mạnh cánh cửa tủ, lôi hết quần áo ra, lựa áo quần của mình và nhét vào va ly rồi ôm đống áo quần còn lại thành thịch đi ra cửa. Cô định bụng sẽ quăng tất cả ra đường. Tất cả vậy là hết - tình yêu! Hạnh phúc!...

Cửa bật mở. Hai ông cháu người ăn mày đang ngủ trên thềm giật mình thò đầu ra khỏi miệng lòng nhùng. Nhìn thấy hai khuôn mặt gầy gò ngái ngủ, cô vợ trẻ chột dụi lại. Ít ra thì cô vẫn còn may mắn hơn người khác!

- Cho ông!- Cô chìa đống áo quần về phía ông già...

Thằng bé dụi mắt. Có lẽ đây là cô tiên trong chuyện cổ tích mà hồi má nó còn sống thường kể cho nó nghe. Cô tiên xinh đẹp nhân ái, hay cứu giúp người nghèo khổ...

Ông già thực tế hơn, vội ôm đống quần áo nhét vào bị.

Cô vợ trẻ quay nhìn cái bàn tròn phủ khăn hồng giữa phòng khách. Mâm thức ăn tuyệt vời cho ngày kỷ niệm vẫn còn nguyên, để đến mai thì cũng thiu. Cô lục tìm mấy cái túi nilon, trút tất cả vào và đưa cho ông già. Rồi thay vì xách túi đi ra khỏi nhà như đã định, cô gái chốt cửa lại, ngồi phịch xuống nền nhìn lên trần.

Hai ông cháu mừng rơn:

- Ngon dễ sợ Ông há!

- Ăn nữa đi cháu, miếng này nữa nè!

Hai ông cháu chụm vào nhau, không nhìn thấy ánh đèn từ xa chiếu lại. Đến khi chiếc xe cup đồ khựng lại trước thềm và người đàn ông loạng choạng nhảy xuống xe:

- Tụi mày làm gì ở đây? - Mùi rượu nồng nặc toa? ra - Đi chỗ khác chơi! Mở cửa! Em ơi, mở cửa! Em ơi!... Hai ông cháu vội vàng cuộn mừng lại, hấp tấp rời khỏi bậc thềm. Đi được một khoảng thẳng bé ngoái đầu nhìnhiều về phía cánh cửa thấp thoáng ánh đèn. Nó thấy thương cô tiên. Hồi đó má hay kể cô tiên bị hung thần bắt về ép làm vợ...

Ông già thực tế hơn, đưa mắt nhìn quanh tìm một chỗ nào có thể qua đêm mà không bị chó sủa.

Ông nó mất. Nó lớn thêm tí xíu, làm công cho một hàng cơm. Công iệc hàng ngày của nó là bưng cơm đến tận các sạp trong chợ cho người ta vừa ăn vừa bán hàng, xong bữa nó đi thu tô đĩa về. Thấy nó siêng năng hiền lành, bà chủ trao nó việc thu tiền cơm. Bà thấy thương thương thằng bé. Nếu cuộc sống sung túc hơn, hẳn bà sẽ làm cái gì hay hay cho nó. Nhưng kiếm sống là một việc không dễ dàng gì nên tình thương của bà dành cho nó dừng lại ở ngày 3 bữa

cơm no và một chỗ ấm qua đêm.

Cuộc sống của nó đang bình lặng trôi thì một hôm... người phụ nữ mặc bộ gấm vàng rực rỡ đưa cái ví da màu đen từ cổng chợ đi vào, ba đứa móc túi kè kè sau lưng. Bọn này thì nó quá biết. Nó nhún vai định quay đi thì người phụ nữ chột nghiêng mặt lại - Cô tiên hôm nào! ngay lập tức nó nhận ra cô tiên của nó! Cô rất tốt với ông cháu nó. Thường thì người ta cho cơm thừa canh cặn và quần áo cũ rách, còn cô, cô đã...

- Kìa cô! coi chừng!... Nó bật la lên khi thằng đi đầu đưa tay đụng vào ví da.

Người phụ nữ hốt hoảng ôm chặt cái ví vào ngực và vội vàng bước nhanh.

- Khụ! Một cú đâm vào vai. Hự! một cú đá vào mông.

Nó chưa cảm thấy đau vì còn mãi nhìn theo người phụ nữ. Nó mong cô nhìn lại và nhận ra nó - Chính nó đã báo cho cô biết! Nhưng người phụ nữ đã trở ra khỏi cổng chợ và khuất dạng. Bóp một cái tát như trời đánh. Bầu trời xoay tròn... Nó lão đảo...

- Đ.mẹ! Ai cho mày nẻo mép hả thằng kia?

- Đập chết cha nó luôn.

- Tụi mày làm gì thằng nhỏ vậy hả? - Bà hàng cơm lạch bạch chạy tới la lớn.

- Bà dạy nó lần sau cầm cái miệng lại nghe. Biến, tụi bay!

Thằng đầu đàn phẩy tay, ba đứa tan vào đám đông của buổi chợ chiều.

- Ngày nào ở chợ con cũng thấy. Hôm nay tự dưng con nói làm gì cho tụi nó đánh? Sao con dại vậy? Bà hàng cơm vừa xoa đầu vừa nói thủ thỉ.

Nó im lặng dựa lưng vào tường. Bộ đồ gấm vàng rực như mặt trời và mặt trời đã vỡ thành trăm ngàn mảnh vụn. Cô ấy không nhìn lại! Cô ấy không hề...

Nỗi đau của trận đòn hội chợ qua đi nhưng nỗi đau của giấc mơ cổ tích bị vỡ tan thì còn lại. Hơn cả nỗi đau, đó là nỗi thất vọng trước sự vô tình của người phụ nữ đã từng là cô tiên trong trái tim của cậu bé chẳng có gì ngoài một kỷ niệm đẹp để nhớ.

Một tí mảnh vỡ còn sót lại trong giấc mơ khiến cậu muốn biện hộ cho cô tiên của mình. Cậu cảm thấy lòng ấm lại đôi chút khi nghĩ rằng chỉ vì quá hốt hoảng mà cô tiên đã vội vàng bỏ đi chứ không phải vô tình. Điều đó mơ hồ thôi thúc khiến một ngày kia cậu đi về con đường có ngôi nhà của cô tiên ngày nào. Cậu bước tới, bước tới...

Vẫn cánh cửa đó, bậc thềm đó, vẫn chiếc xe cup đồ dựng trước hiên nhà. Có tiếng nhạc trong nhà vọng ra và cậu bước chậm lại. Xen trong tiếng nhạc có tiếng khóc khiến cậu bần chồn - Gã Hung Thần đánh cô tiên sao? Cậu chậm rãi bước tiếp, lòng buồn lặng. Nỗi buồn thật khác với những nỗi buồn từ trước tới giờ cậu đã trải qua. Khác xa với nỗi buồn thời thơ ấu cơ cực, khác xa với nỗi buồn ngày ông mất để cậu bơ vơ trên đời, khác xa với nỗi buồn vì cô độc... một nỗi buồn lạ mang dư vị nuối tiếc, xót xa bứt dứt:

Cậu không biết rằng mình vừa chia tay với thời niên thiếu.

Nguyễn Hương

Hoa mười giờ

Nỗi nhớ nhà thường trỗi dậy lúc về chiều, khi mà tiếng ríu rít của bọn trẻ trong xóm vang lên sau suốt một ngày học hành, tiếng chân hối hả trên con dốc đá tỏa về bao ngõ ngách của khu dân cư ôm quanh suối, tiếng nước óc ách trong thùng tưới và tiếng lòa xòa vung trên những luống rau, tiếng chẻ củi và khói bếp nhà ai bay lên cay mắt... Thêm nữa, khung cảnh hiền hoà của màu xanh rau trái làm tăng thêm nỗi nhớ nhung. Ngày mới về đây Văn đã thấy ngạc nhiên - Con dốc đá không dài lắm nhưng đã ngăn đôi hai thế giới, bên trên dốc là phố xá ồn ào, dưới này dốc là vườn rau nối tiếp vườn rau. Ngay cả Văn, một người xứ khác đến đây ở trọ, cũng bị con dốc chia làm đôi. Khi thay quần áo gọn gàng lịch sự và chải hất mái tóc vốn được trời cho nét bông bênh phóng xe vượt dốc đi đến trường, Văn là một chàng sinh viên hoạt bát. Nhưng chiều về nhà, Văn cũng như luống rau kia, giản dị, ít nói, mỉm cười hiền lành với những người quanh suối đến chơi. Khi thì họ nhờ Văn dịch dùm toa thuốc, khi nhờ viết lá đơn gửi lên cơ quan nào đó, khi nhờ giảng cho mấy đứa nhỏ bài toán...

Có lúc bỗng thềm nghe một giai điệu ồn ào, Văn muốn mở 1 băng

nhạc Rock nhưng đành thôi, ồn ào quá! Chiều, Vănmuốn rủ bà chị họ chơi vũ cầu, nhưng bà chị lại phải tưới rau. Trò giải trí của ông bác là chăm tĩa mấy giò lan thì Văn lại không hiểu... Chiều - chẳng gì có thể làm nguôi nỗi nhớ nhà.

* * *

Cho đến 1 hôm, ánh mắt Văn thờ ơ lướt qua những luốngrau quen thuộc bỗng đậu lại nơi nụ hồng lấp ló sau nách lá. A, khóm hồng vườn bên sắp ra hoa. Giữa những gam màu non tơ đến thắm biếc bỗng nhú lên vài chấm đỏ rung rinh làm ám mắt đến cay cay. Văn nhìn cô bé đang tưới gốc hồng. Chiều nay cô bé chợt khác hẳn hôm qua Chiếc nón lá che khuất khuôn mặt chỉ để lộ cái cằm nhỏ và một đôi môi hồng, màu hồng tự nhiên đến nao lòng. Bỗng nhiên Văn thấy tiếc cho đôi môi xinh xắn.

- Khi nào cắt hồng bán, Oanh nói anh biết nghe - Văn chồm người mở tung cửa sổ nói với qua.

- Anh mua hoa làm gì vậy? Oanh hát vánh nón để lộ đôi mắt đen, nhoẻn cười lấm tấm mồ hôi.

- Thấy đẹp thì thích, vậy thôi.

- Anh muốn lấy bao nhiêu bông?

- Một.

- Chỉ một thôi à? Oanh tròn mắt.

* * *

Rồi khóm cúc cũng ra hoa, thược dược nở rộ, mẫu đơn rực rỡ...

Vườn rau nhà bên trở nên đáng yêu hơn. Oanh lúi húi giữa vườn và khi cảm thấy nóng đôi bàn tay, cô ngược nhìn qua bên kia rào và nhoẻn cười. Nụ cười biến một đoá Mười Giờ thành đoá Hồng

Nhung

Chiều không còn trống nữa. Nỗi nhớ nhà dường như cũng nguôi đi. Những câu thăm hỏi bị ngắt quãng bởi những luống rau cần tưới nằm quá xa rào ngăn cách 2 nhà. Chiều hôm sau đoạn đối thoại tiếp tục như không hề bị ngừng lại.

- Oanh có thích học nghề gì đó không?

- Thích... nhưng...

- Oanh thích nghề gì?

- Đan len.

- Ở cái xứ mùa nóng bằng mùa lạnh này sao lại thích học đan len?

Một nụ cười bên lên. Với những câu hỏi cần đến sự suy luận hay giải thích lý lẽ cô đều đáp lại bằng 1 nụ cười.

- Oanh này, có bao giờ Oanh mơ ước điều gì và khát khao đạt được không?

-... Mơ ước gì hả anh? - Lại một nụ cười và hai vò nước tung toé bắn lên bắp chân trần.

- Về điều gì đó, ví dụ như đi học và trở thành nhà nông học..

-... Hay trở thành... nhà thơ chẳng hạn. Cô cười thành tiếng

- Em chỉ thích ngày dài dài thêm ra để kịp làm tất cả mọi việc.

- Oanh bận lắm à?

- Vâng. Sáng dậy sớm cắt rau, gánh rau ra chợ mẹ bán, rồi băm rau heo, cơm nước... lại chăm vườn. Còn anh, mai mốt anh thành gì?

- Kỹ sư lâm nghiệp.

- Hay quá!

... Và 1 chiều khác. Oanh đặt đôi thùng tưới xuống, đi đến sát rào đưa cho Văn 1 đóa hồng. Văn ngỡ ngàng:

- Đẹp quá! Oanh tặng anh ha?

- Anh đặt lên bàn cho đẹp. Từ nay về sau thích cắm hoa anh cứ nói -

Cô đặt đóa hoa vào tay Văn rồi vội vàng quay về giếng nước. Tiếng nước rào rào vung trên luống.

* * *

Hè, Văn về quê Qua hè, Văn lên lại. Trong túi xách là 1 chai rượu ngon làm quà

cho ông bác, một ít trái cây cho mấy bà chị họ.

- Quà của Oanh đâu? Bà chị họ lườm lườm.

Văn ngẩn người vài giây, ạ ừ...

- Biết cậu gần lên nó qua hoài. Này, có thương thật thì hãy, còn không thì để cho con người ta yên. Trên phố các cô các cậu cứ việc chứ dưới này nhìn nhau lâu lâu đã là chuyện rồi.

Văn im lặng. Vườn rau vườn rau tiếp nối.. những trái cà chua thấp thoáng như những đóa hồng. Mình có để ý Oanh không? Giờ thì không thể không nghĩ đến, dù lan man thôi và có khi là tưởng tượng xa xôi. Rõ ràng là không thể nhìn Oanh với đôi mắt như trước và trò chuyện vô tư như trước được. Dường như cái bờ rào đã bị nhô lên và cả hai bối rối không biết dựng lại thế nào.

- Nhà anh Văn ở đâu?

- Pleiku

- Là ở đâu?

- Một xứ nhỏ hơn ở đây.

- Ở đó có gì hay không?

- Có núi đồi và có thông reo. Oanh có biết trái thông không?

- Dạ không?

- Anh có một trái thông tặng Oanh! Văn lấy trong túi ra một trái thông tình cờ nhặt nhét vào túi trước khi lên xe Máy nói dối, Văn thấy mặt mình nóng nóng.

Oanh buông đôi thùng tưới xuống, chụm hai bàn tay đón trái thông khô xù xì.

- Đẹp quá. - Cô thốt lên trùi mền.

* * *

Mùa mưa, những đóa hoa hồng chưa kịp nở rộ đã bị mưa dập tơi bời. Vậy là ly thủy tinh trên bàn được thay bằng đóa thực được tím, khi là một bông dãi sâu róm, khi là một đóa mười giờ tựa cầm trên miệng ly, thân dây mềm mại và loăng quăng trong nước. Và thỉnh thoảng, Văn tặng cô 1 món quà. Quà của sinh viên xa nhà đơn giản thôi - một cái vòng nhựa, bức tranh vẽ bằng bút chì, tấm thiệp kèm theo một lời chúc tốt lành, và có khi là một cánh hoa khô ép từ hoa Oanh tặng...

- Cậu thương con bé thật không? Bà chị họ nghiêm trang hỏi.

- Em không biết! Văn đáp thành thật.

Đôi khi giữa giảng đường Văn thấy lòng mình nhớ. Đôi khi giữa cuộc vui, bạn bè có đôi có cặp, Văn thấy cô hiện ra trong mỗi ao ước mơ hồ. Có lần Văn bỏ dở buổi tiệc sinh nhật ra về sớm, tự nhủ sẽ nói với cô vài lời nhưng rồi lại thôi khi nhìn thấy bên kia bờ rào vẫn là công việc muôn thuở - quần xắn cao, đôi chân thô thô và hai cánh tay mạnh khỏe nhấc bổng đôi thùng tưới, bờ vai bị kéo cong xuống. Mùa thi, mùa thi nữa trôi qua. Những mùa thi dậy sớm học bài có dáng cô hàng xóm bên kia ô cửa sổ nhoè sương. Văn lắng nghe và cố phân biệt một tiếng chân giữa bao tiếng chân khác gõ hời hả gánh rau lên dốc đá.

- Biết chuyện gì chưa? - Bà chị họ kéo Văn ra sau thềm thì.

- Chuyện gì?

- Hôm qua có người đến nhà xin Oanh về làm dâu

-...

- Nghe đâu ba mẹ Oanh đồng ý, chỉ còn chờ Oanh gặt đầu nữa là xong.

-...

- Có thương thật thì hãy nói, không thì để cho người ta đi lấy chồng.

- Còn sớm quá mà.. - Văn tránh ánh mắt trách móc của bà chị, bối rối xoắn tay vào nhau. Một điều gì đó chớm vỡ ra.

- Ở dưới này, con gái vậy là không sớm lắm đâu. Phải có gì cho người ta yên tâm đợi.

Đợi? Mà đợi điều gì? Chị chỉ nghĩ đến cái thì con gái, mà Văn thì còn cả cuộc đời dài. Một năm nữa mới ra trường mà chưa biết có xin được việc không? Có việc làm rồi thì biết đến bao giờ mới có một sự nghiệp? Chưa kể đến... Oanh sẽ như thế nào nếu không có vườn rau và đôi thùng tưới. Văn im lặng nhìn bà chị ho.

Bà chị ngoảnh mặt về hướng khác.

- Vậy thì hãy dứt khoát cho con bé khỏi hy vọng.

- Em làm chi đâu mà hy vọng? Văn chống chế trước vẻ buộc tội của bà chị.

- Cậu không làm gì rõ ràng cả, đó là điều đáng trách nhất.

* * *

Văn áp mặt bên hàng rào - Đây là lần cuối cùng mình trò chuyện - Văn thấy nhoi nhói. Hình như bà chị họ có lý. Chiều nay Oanh mặc áo mới màu hoa cà, đầu để trần, một dải nơ màu hồng nhạt bay bay trên tóc. Cô nhoẻn cười với Văn từ những luống rau ở xạ Ròi cô đi dần đến gần bờ rào, đôi thùng nước vung vẩy.

- Hôm nay có hồng đó anh Văn.

- Hay quá! Oanh cắt hết cho anh nghe

- Cắt hết?

- Ừ, tối nay sinh nhật cô bạn thân. Anh đang nghĩ không biết nên tặng gì thì hoa hồng nở. Thật là hay!

Làn da bánh mật từ từ tái đi, bàn tay bóp chặt quai thùng đến co lại, Oanh cúi đầu:

- Vâng!

- Oanh cắt sớm để anh còn thất nơ nữa.

- Vâng!

Cô lẳng lặng cắt hoa rồi buộc lại lỏng lẻo bằng 1 sợi lạt mềm. Đầu ngón tay cô rướm máu.

- Oanh tính tiền dùm anh - Văn nghe giọng mình lạc đi.

- Thôi, em tặng anh! Cô nói nhỏ và xách thùng nước xối vào luống rau gần nhất, những lá cải non oằn lại.

Lễ hội khá lớn. Họ hàng hai bên trên phố xuống dự rất đông. Tiếng giày, tiếng cười rộn vang con dốc đá. Nhà trai bưng qua bốn mâm, năm quả phủ khăn đỏ.

Lời chúc tụng vang qua bờ rào, xuyên qua ô cửa sổ đóng kín.

Văn ngồi lặng im không nhúc nhích. Bó hồng nằm im trên bàn xoè những cái gai nhọn. Những cái gai li ti cắm vào tim và vĩnh viễn nằm lại đó. Văn muốn chạy ào ra khỏi nhà, leo lên con dốc và đâm đầu ra đường. Văn muốn chạy qua bên kia rào và xin cô tha lỗi. Hoặc thật giản dị, Văn muốn nhìn thấy cô thân quen như thường ngày - nụ cười chân thành chiều chiều ngẩng nhìn Văn giữa những luống rau xanh thắm. Oanh ơi! - Văn bật gọi giữa cô đơn.

Nguyễn Hương

Huyền diệu

Vào năm 1963 đất nước chịu nhiều biến chuyển trọng đại. Chiến tranh lan rộng như vết dầu loang. Tuy vậy Kim và gia đình vẫn bình yên giữa thành phố Sài Gòn hoa lệ. Cha nàng là một công chức trung cấp của bộ Giáo Dục. Mẹ nàng là một giáo viên tiểu học. Cuộc sống của gia đình nàng thật là bình thản nhẹ nhàng, chẳng hề bị ảnh hưởng bởi những biến động ở chiến trường.

Tối nay sau một buổi học thêm Kim hồi hả trở về nhà. Em nàng ra mở cửa.

- Ba mẹ đi hết rồi.

- Đi đâu?

- Hình như đi xem ca nhạc gì đó. Mẹ dặn em chờ mở cửa cho chị, cơm mẹ để trong bếp. Mẹ bảo chị đóng cửa kỹ lưỡng, mẹ đã đem chìa khóa nhà theo.

- Anh Vĩnh có nhà không?

- Anh ở trong phòng ạ.

Kim chạy nhanh đến phòng Vĩnh gõ nhẹ :

- Anh Vĩnh à!

- Kim hả? Vào đi!

- Em có bài toán này, mai nộp rồi, em không làm kịp. Bài này thầy vừa ra hồi sáng, bảo mai nộp ngay thầy sẽ cho 20/20. Anh làm giúp em đi. Em không muốn con Lan thay em đứng nhất tháng này.

Kim là nữ sinh lớp đệ nhất ban A của Trung Học Gia Long. Vĩnh là sinh viên năm thứ hai của Đại Học Khoa Học Sài Gòn. Sau khi tốt nghiệp tú tài toàn phần ở Trung Học Quốc Học, chàng di chuyển vào Sài Gòn. Thời bấy giờ Đại Học Sài Gòn lớn và nổi tiếng hơn Đại Học Huế nên những gia đình khá giả ở miền Trung đều muốn cho con vào Sài Gòn học Đại Học. Ba Vĩnh là bác ruột của Kim. Ông gởi Vĩnh vào ở với gia đình nàng từ hai năm nay. Hầu như chưa bao giờ Vĩnh từ chối Kim một điều gì khi nàng nhờ vả.

- Được rồi để đó anh làm cho.

- Một giờ sau em qua phòng anh lấy bài đó nghe!

Kim trở về phòng học bài.

- Chết thật! Bài vở nhiều quá! Bài Pháp văn này mình cũng chưa làm xong.

Kim là một học sinh thông minh chăm chỉ. Nàng yêu sách vở học tập gần như đến độ đam mê, chưa bao giờ có môn học nào mà nàng chưa hoàn tất trước khi đến lớp học.

Mười một giờ đêm Kim hoàn tất bài vở, nàng đi tắm và thay áo quần mỏng nhẹ đi ngủ. Vừa lên giường nằm nàng sực nghĩ :

- Hừ! Lại quên qua anh Vĩnh lấy bài, nhớ mai anh đi học sớm lấy đâu mà hỏi.

Nàng khoác vội áo choàng lên bộ áo ngủ mỏng manh bước nhẹ qua phòng Vĩnh. Bài toán Vĩnh đã làm xong và để sẵn trên bàn.

- Anh làm xong rồi hả? Trời ơi! Anh làm đến ba trang giấy!

- Anh giải cả hai phương pháp cho em.

- Anh có cái đóng tập không, cho em mượn đi. Em đóng lại để mai chép cho nhanh.

Kim loay hoay với cái đóng sách, chẳng biết nàng làm thế nào mà kim lại găm vào tay. Nàng xuýt xoa khẽ kêu :

- Đau quá!

Vĩnh hốt hoảng cầm tay Kim hút nhẹ máu bầm cho nàng. Cảm giác lạ lùng thân ái miên man tâm hồn chàng. Vĩnh thoáng thấy tay Kim run nhẹ. Anh nhẹ nhàng hỏi nàng :

- Em đau lắm hả?

Vẻ xúc động khác lạ hiện trên khuôn mặt Kim. Hàng mi nhẹ nhàng buông rũ ngập ngừng. Đôi môi mấp máy rung động. Bình thường hai anh em vẫn khắng khít, thương yêu, giúp đỡ lẫn nhau. Đôi lúc họ vượt qua biên giới ngăn cách của tình anh em nhưng cả hai chẳng hề hay biết. Cha mẹ nàng thì bận rộn công việc lại phải lo săn sóc cho các em nhỏ của nàng nên cũng ít thì giờ theo sát hai anh em để kịp thời ngăn ngừa. Kim là một thiếu nữ xinh đẹp, da mặt nàng trắng mịn màng, đôi mắt to đen, môi hồng phơn phớt, mái tóc đen huyền buông xõa đến lưng. Vẻ đẹp quyến rũ của Kim đã thu hút Vĩnh mãnh liệt đến nỗi chàng đã quên mất họ hàng liên hệ giữa hai người.

Chàng nhẹ nhàng ôm sát thân hình mảnh mai rung động của Kim. Cảm giác mê muội mới mẻ cuốn hút cả hai vào cơn lốc tình ái. Đôi trẻ lạc vào thế giới huyền hoặc, lý trí nhẹ nhàng chịu sự khuất phục của tình cảm đam mê nồng cháy.

Ngày lại ngày nối tiếp qua nhanh. Sau đêm hôm ấy Vĩnh và Kim e ngại gặp nhau, cả hai cùng mang mặc cảm tội lỗi. Hai người vẫn dành cho nhau tình cảm đặc biệt nhưng không còn là tình cảm ngây thơ của thuở nào. Một thoáng ngỡ ngàng phảng phất giữa hai người

qua mỗi lần gặp gỡ. Hôm nay Kim có lớp học thêm ban đêm. Cô bạn con nhà giàu có tài xế đưa đón vẫn cho nàng đi nhờ mọi ngày lại không đi học. Ba nàng bận việc, nhờ Vĩnh đến trường đón nàng. Trên đường về nhà, hai người thong thả dạo bước. Không khí lành lạnh ban đêm cho Kim cảm giác dễ chịu. Hai người trao đổi vài câu chuyện vu vơ về học tập và sinh hoạt hằng ngày. Khi đi ngang một tiệm ăn, mùi thức ăn bốc ra ngào ngạt. Kim bỗng thấy khó chịu buồn nôn.

- Em sao vậy Kim? Bệnh hả?

- Không. Vài ngày nay em cứ buồn nôn khi ngửi thấy mùi đồ ăn. Em sợ quá!

Nỗi lo sợ cùng cực xâm chiếm tâm hồn Vĩnh. Chàng cảm thấy như vừa bị dội một luồng nước lạnh giữa ngày đông giá. Chàng đã là sinh viên thì đâu lạ gì về những hiện tượng biến chuyển của đàn bà.

Chàng ôm chầm lấy Kim, nét mặt lo lắng sợ hãi.

- Em có thai! Anh thật đáng chết! Lỗi tại anh. Chắc anh phải đi. Anh không ở nhà chú thím được nữa. Cả gia đình em quá tốt với anh mà anh lại hư hỏng quá!

Kim để mặc cho nước mắt chảy dài. Tâm hồn nàng nặng trĩu, tâm hồn vui tươi hồn nhiên thường ngày bỗng nhiên tan biến. Chưa chát đau khổ Kim hỏi Vĩnh :

- Anh đi đâu?

- Anh cũng không biết nữa.

Hai người yên lặng nối tiếp quãng đường hoang vắng mờ tối trước mặt. Không gian im tiếng, thời gian lắng đọng, tất cả chỉ còn là nỗi nặng nề đau khổ của đôi tâm hồn son trẻ.

- Ông ạ! Mấy ngày nay tôi thấy con Kim buồn bã, không muốn học,

không muốn ăn, da mặt tái xanh. Tôi nghi nhưng không muốn tin ở mình. Hôm nay thằng Vĩnh lại nhất quyết đòi rời nhà, nó bảo đến ở chung với bạn bè để tiện việc học hành. Thật lạ quá! Chẳng lẽ hai đứa nó... Nếu việc đó xảy ra thì chúng ta ân hận đến chừng nào. Kim đến phòng mẹ định hỏi mẹ một vài việc nên nghe được lời mẹ nói với cha nàng. Nàng giật mình: “Mẹ đã biết chuyện, ta có nên để cha mẹ lo lắng buồn khổ không?” Nàng có hai em gái, nàng không muốn các em biết chuyện của nàng quá sớm. Kim suy nghĩ và biết mình sẽ làm gì.

- Mẹ ơi!

Bà Thanh - mẹ nàng chạy vội ra mở cửa

- Việc gì đó con?

- Mẹ vào phòng con nói chuyện mẹ nghe.

Vẻ lo lắng hiện trên nét mặt bà Thanh.

- Mẹ à! Con muốn đi làm. Hăng buôn lớn của gia đình bạn con ở Nha Trang cần thư ký. Con định ra đó làm việc.

- Sao con lại phải đi? Con có chuyện gì khổ tâm nói mẹ nghe.

Tuy hỏi vậy nhưng bà biết chắc chuyện bà nghi ngờ là sự thật. Bà Thanh đã biết tính con, Kim đã không muốn nói thì dù bà có hỏi bao nhiêu đi nữa nàng vẫn im lặng. Vì vậy bà chỉ biết đau khổ, ghen ngào ôm con nước mắt tuôn trào.

- Con đi vội vàng quá! Sao không hoãn lại một thời gian?

Kim yên lặng thu xếp áo quần vào chiếc va-li nhỏ bé. Ngày hôm sau nàng từ giã gia đình ra hăng xe đồ đi một mình. Nàng không muốn gia đình đưa tiễn. Không khí lạnh lạnh ướt đầm hơi sương bao phủ tâm hồn băng giá của nàng. Ánh sáng vàng vọt của đèn đường vào nửa đêm về sáng lấp loáng theo dòng nước mắt trên gương mặt

buồn thảm chịu đựng số phận cay đắng của nàng.

Hai chục năm trôi nhanh, đất nước trải qua nhiều biến chuyển. Chiến tranh đã yên từ lâu, nhưng quê hương nhuộm màu thê lương tiêu điều. Sau một ngày buôn bán nhọc nhằn ở chợ trời, Kim hối hả về nhà lo cơm nước cho chồng con và chăm sóc cha già. Sau ngày mẹ mất, Kim đã rước cha nàng về ở chung để tiện việc săn sóc. Cha nàng đã lớn tuổi nên đau yếu luôn. Vừa bước chân vào nhà Kim đã thấy Huyền, con gái đầu lòng của nàng ngồi yên lặng suy tư nơi chiếc bàn ăn cũ kỹ. Huyền là giáo viên tiểu học như bà ngoại nàng. Nàng đã lấy chồng năm rồi nên đã ra ở riêng.

- Con đến thăm ông ngoại đó hả? Chồng con đâu?

- Anh bận đi họp. Họp hiệp hoài chán quá! Mẹ à! Con muốn hỏi mẹ một chuyện.

Ngoại vừa nói với con rằng...

Nhìn vẻ ngập ngừng suy tư của con, Kim đoán cha nàng đã nói gì với Huyền.

- ...Con là con của cậu Vĩnh.

Kim sửng sờ chưa xót. Nàng biết là không thể giấu con được nữa.

Nàng gật đầu, mặc cho nước mắt tuôn rơi. Nàng yên lặng kể lại mọi tình ngây thơ và một bước lầm lỡ của đời nàng cho con gái nghe.

Huyền nhớ đến dáng cao lớn đẹp trai của cậu Vĩnh trong bộ đồ sĩ quan hăng năm vào dịp hè cậu đến thăm gia đình. Mỗi lần gặp Huyền là cậu vỗ về thương yêu hỏi han rồi rít, nhưng có bao giờ Huyền ngờ rằng tình cảm kia là của người cha dành cho con gái.

- Ba biết chuyện này không mẹ?

- Mẹ gặp ba con lúc con đã hai tuổi.

- Vậy sao con không hề thấy ba có một tí gì đối xử với con như là

con ghê?

- Có lẽ ba con thương mẹ nên không muốn mẹ buồn khi ông có cử chỉ không đẹp đối với con. Hơn nữa con đâu có làm gì để ba con phải buồn.

Tình cảm thương cha dạt dào, Huyền vừa thương vừa kính phục người cha rộng lượng. Huyền không bao giờ muốn bất cứ một biến chuyển gì có thể thay đổi đời sống tình cảm của gia đình nàng. Bỗng nhiên hình ảnh cậu Vĩnh hiện ra rõ nét trước mặt nàng. Tình cảm thiêng liêng cha con lớn dần trong tâm trí nàng. Nàng lẩm nhẩm: “không ngờ mình có được hai người cha thân yêu”.

- Mẹ à! Ngoại cho biết cậu Vĩnh vừa đi học tập về. Ngoại bảo con đến thăm cậu.

- Vâng hử. Con đến thăm cậu cho mẹ gọi lời thăm.

Kim quay nhanh vào bếp che giấu xúc động. Huyền ngơ ngác nhìn theo mẹ và lặng lẽ dắt xe đạp rời nhà.

Vừa đạp xe thong thả, Huyền ngược nhìn khoảng trời cao rộng. Bầu trời bao la đen thẫm, yên lặng bao trùm không gian. Có phải tên nàng đã mang ý nghĩa một phần nào của không gian huyền diệu đầy bí ẩn kia. Một nỗi buồn man mác xâm chiếm tâm tư nàng.

Nguyễn Hương

Khúc tình xanh

Bốn, năm tên con trai đứng giữa cửa cùng quay lại nhìn tôi chăm chăm. Lúng túng một chút, tôi tiếp tục xách vali bước tới. Người ta nói với ba má tôi đây là một nhà trọ rất khá, tại sao có những tên bất lịch sự đến thế kia? Người ta nói con trai thành phố lịch sự lắm, sao chẳng có tên nào tỏ vẻ muốn xách dùm tôi cái vali nặng trĩu?

Như đọc được ý nghĩ trong đầu tôi, một tên chìa tay ra. Tôi rút tay lại. Biết ai là ai mà đưa đồ của mình cho họ!

Những tên còn lại cười hích hích, hình như cười tên vừa bị từ chối chứ không phải cười tôi. Tôi làm mặt nghiêm trang:

- Xin lỗi, cho hỏi đây có phải...

- Dạ, chính nó, thưa cô - Bàn tay vừa chìa ra ngay lập tức khoanh thành một kiểu chào rất cung kính - Đây là nhà trọ Hoa Sen tốt nhất giữa thành phố chật chội này. Và đúng như tên gọi, ai được là khách trọ nơi đâynghĩa là đã được chứng nhận loại khá trở lên về mặt đạo đức...

Những tràng cười tắc lại trong cổ. Tôi chẳng còn cách nào khác là đứng lại nghe vì cửa ra vào bị chắn ngang.

- Thưa cô, bà chủ có việc bận nên lệnh cho chúng tôi đón cô và

hướng dẫn mọi điều cần thiết. Trước hết xin tự giới thiệu, Tôi là Danh, kia là X, Y, Z, H. Chúng tôi là sinh viên trọ tại đây. Do tính tình thật thà dễ thương nên được bà chủ yêu quý như người nhà. Mở ngoặc đơn, tiền trọ không vì vậy mà miễn giảm, đóng ngoặc đơn. Tiếng cười bật ra nhanh khách hỉ hả. Tôi cũng cười.

- Thưa cô, what's your name? And where are you from?

Xi! Tưởng gì. Tôi nheo mắt nhìn Danh. Ta đây lấy bằng C tiếng Anh từ giữa năm học 12. Và vì quyết tâm lên thành phố học nên ta cũng đã qua vi tính. Tóm lại là ta vũ trang khá đầy đủ trước khi đến đây. Chưa kể những tép tỏi má nhát đầy túi và vali đề phòng bùa ngải! Tôi nhẩm một câu tiếng Anh khá dài và lắt léo định dọa lại thì bà chủ xuất hiện. X, Y, Z, H lẫn Danh chạy biến.

Bữa cơm tối tôi không gặp lại Danh và hôm sau, hôm sau nữa cũng vậy. Sau này tôi mới biết ngày tôi đến cũng là ngày Danh bán bộ quần áo tươm tất nhất để trả tiền trọ và đi ở bụi.

Thình thoảng, đụng đầu Danh ở cổng trường, tôi hỏi:

- Dạo này ở đâu?

Khi thì Danh trả lời “Ờ nhờ thằng bạn”, có khi câu trả lời tưng tưng “Chưa biết, có lẽ tối nay phải ngủ vỉa hè quá”. Cứ thêm mỗi lần gặp, tôi thấy Danh đen hơn, gầy hơn. Nhưng vẻ lém lỉnh thì không thay đổi.

- Sao chẳng bao giờ thấy Danh đội mũ?

- Một bậc cao đạo nào đã nói tóc ướt nhanh khô hơn mũ - Danh trả lời với một vẻ phớt lờ rồi bật cười khế nói thật nhanh - Tiền mua mũ đủ sống được vài ngày lây lất, tiểu thư ạ!

Có trời mới biết được Danh lúc nào thật, lúc nào đùa. Nhưng tôi cảm thấy vui khi gặp và nghe Danh trò chuyện. Dẫu quần áo Danh

thường nhàu nhò, và đôi khi Danh bật ngáp không kịp che miệng, nhưng vẻ tự tin thẳng thắn đượm khôi hài của Danh khiến tôi có cảm giác cuộc sống dù khó khăn đến mấy người ta vẫn có cách chịu được.

Nhưng tại sao gọi tôi là tiểu thư chứ? Vì tôi được gia đình chu cấp đầy đủ? Hay vì bà chủ trọ canh gác tôi nghiêm ngặt đúng theo thư của ba má tôi gửi gắm hàng tháng. Lần nào Danh ghé, bà chủ cũng chỉ có một câu để trả lời: “Thảo nó bận học”. Rồi sau khi Danh về, bà đập cửa phòng tôi: “Càng ngày bác càng thấy nó sao giống đồ lừa đảo quá”. Ban đầu tôi ghét bà kinh khủng, nhưng sau tôi biết tất cả những tên con trai đến tìm con gái đang trọ ở nhà bà đều là đồ lừa đảo! Có lẽ vì vậy mà các bậc cha mẹ đều muốn gửi con gái cho bà. Một ngày gần mùa thi, đang đi dọc hành lang, tôi đụng đầu Danh đang ngược lại. Ô, hôm nay Danh lạ hẳn. Quần áo ủi ly phẳng cứng, áo trắng tinh và một cái cà vạt xanh đậm. Thật đáng hoàng nghiêm chỉnh. Tôi lục soát thật nhanh bộ nhớ trong đầu. Không nghe bất cứ thông tin nào hôm nay là trường tổ chức lễ lạc gì cả. Danh đi đâu mà quá chừng lịch sự thế kia?

- Đi học! - Danh cười.

- ...

- Chứ Thảo nghĩ Danh đi đâu?

- ...

- Danh xin được việc làm ở một nhà hàng ngoại quốc. Đây là đồng phục của nhà hàng. Vừa xong ca, sợ trễ học quá nên không kịp thay quần áo, cứ vậy chạy luôn đến đây. Mà... Thảo thấy Danh đẹp trai không?

Câu cuối cùng Danh nói thật nhanh, vừa nói vừa nháy mắt. Tôi phì

cười :

- Đẹp! Danh làm gì ở đó?

- Bồi bàn - Danh tỉnh bơ khoe một tràng - Khi nào Danh sẽ biểu diễn cách pha cà phê kiểu Thổ Nhĩ Kỳ mời Thảo uống hoặc kiểu Santana, kiểu Braxin. Kính thưa quý khách - Danh đặt tay lên ngực, cúi đầu cung kính - Nhà hàng chúng tôi rất hân hạnh đón tiếp. Nếu ngài là người Ấn Độ, chúng tôi sẵn thau nước thơm để ngài rửa tay sau khi ăn bốc. Mở ngoặc đơn, nếu ngài có nhu cầu cắt móng tay trước khi ăn, nhà hàng chúng tôi sẵn sàng phục vụ miễn phí, đóng ngoặc đơn. Không thể nín cười được, tôi che miệng lại. Khi tôi bỏ tay ra, Danh đã biến sau cửa lớp, để lại những vệt giày trên hành lang.

Có lẽ công việc ở nhà hàng cũng ổn định nên những lần gặp nhau Danh không có vẻ quá vội vàng nữa tuy gầy rộc và lộ vẻ mất ngủ, nhà hàng thường khách khứa đến gần sáng.

Nói dối là đi thăm thầy giáo bị đau phải nằm cấp cứu (lý do này Danh bày tôi, ý là nếu không đi thăm ngay sợ không còn dịp), chúng tôi đi uống nước chanh ở một quán ven đường. Danh kể tôi nghe đủ chuyện trên trời dưới đất, đến lúc ly chỉ còn lại cái xác chanh và vài cục đá vụn, Danh nói nhỏ vào tai tôi :

- Đừng có giành trả tiền nghe. Hôm nay Danh giàu lắm.

- Lương ở đó cao lắm hả?

- Cũng dễ thở. Chỉ cần công việc ở đó kéo dài đến ngày ra trường là Danh sống khỏe.

Tôi không tin Danh sống khỏe, và hơn nữa, nếu thời gian bươn chải kiếm sống được dành cho việc học thì chắc hay hơn nhiều. Tôi nói nhỏ :

- Hay là Thảo bớt tiêu xài... Danh...

- Không! - Danh xua tay dứt khoát - Đừng bắt Danh nhận tiền của Thảo. Danh là con trai mà.

Có một người bạn trai đầy dũng khí như vậy thì cũng đáng tự hào. Cả khoa ai cũng mến Danh. Bọn con gái thường liếc tôi từ sau lưng, ngay cả Dung hoa khôi cũng vậy.

Bà chủ nhà cũng lườm liếc nhưng với ý nghĩa khác. Một hôm bà nói, có ý băng quơ :

- Cô thầy dạy ở trường Thảo dạo này đau ốm hơi nhiều.

Tôi đỏ mặt ú ớ. Bà đưa cho tôi hai lá thư má gửi” “Nghe nói con làm bạn với một cậu con trai đáng ngờ. Má lo lắm...”

Má lo lắm. Nhưng tôi hiểu, nếu mà có dịp gặp Danh, má sẽ yên tâm hơn. Bỗng nhiên... nhận lá thư này, tôi muốn làm eo với Danh một chút. Người yêu phải khổ sở vì mình mới vui!

Tôi nói với Danh “má cấm”. Và tôi phịa thêm: “Má đã chọn một đám rất thân ở nhà”. Danh buồn đến thẩn thờ.

Người thẩn thờ tiếp theo là tôi.

Danh tránh mặt, hoặc chỉ là nụ cười thoáng qua nếu không kịp ngoác người trước cổng trường.

Bạn bè kể vì bất đồng với ý kiến với quản lý nhà hàng nên Danh nghỉ ở đó. Bây giờ Danh tiếp tục bụi, nghĩa là gặp việc gì làm việc đó. Rồi lại nghe nói Danh đang đạp xích lô vòng quanh phố phường và thật tuyệt nếu có vị khách du lịch nào yêu cầu bác tài kiêm nhiệm luôn chức hướng dẫn viên.

Một ngày cuối năm, tôi co ro trong lớp áo len dày, tôi cắm cúi đi nhanh về nhà trọ để tránh những cơn gió lạnh lẽo.

- Mời lên xe! - Chiếc xích lô dừng lại, Danh trong cái áo sơ mi cũ nhìn tôi dưới mớ tóc bù xù trước gió - Xin tiểu thư yên tâm, dịch vụ du lịch

của chúng tôi sẽ đưa tiểu thư về đến nhà bình an. Tiểu thư hãy nói với mẫu hậu rằng chỉ là đi xích lô mà thôi. Mở ngoặc đơn, miễn phí, đóng ngoặc đơn.

Vẫn là kiểu nói chuyện quen thuộc nhưng khuôn mặt Danh buồn quá đổi. Thằng con trai bất chấp mọi khó khăn để đến được giảng đường lúc này sao quá cô đơn, về tổn thương nhòa ánh mắt.

Trò đùa của tôi đã đi quá xa. Tôi òa khóc :

- Sao Thảo khóc?

Chiếc xích lô lạng chạng trên phố. Thân hình tôi lắc lư nhấp nhòm theo từng cú dằn xóc. Dân chuyên đưa rước khách du lịch có sao cứ cho xe rơi xuống ổ gà?

Vẫn là những cơn gió cuối năm nhưng không còn quá lạnh nữa.

Từng vòng quay chậm chậm, giọng Danh át tiếng gió:

- Đợi nghe Thảo. Hai năm nữa Danh ra trường... Chắc lúc đó má Thảo không quá lo sợ tiểu thư khổ. Mở ngoặc đơn, má vô cùng ân hận vì hồi đó đã cấm cản tình duyên hai đứa, đóng ngoặc đơn.

Đang khóc tôi cũng phải phì cười.

- Hôm nay trời đẹp quá. - Danh ngâm nga.

- Mình mua cái gì kỷ niệm ngày hôm nay đi Danh. - Tôi buộc miệng và chợt nhớ ra, tôi vội nói thêm - Thảo mới nhận tiền nhà gởi.

Danh lắc đầu. Biết ngay là từ chối mà. Danh ngừng xe nhảy xuống lục túi áo túi quần. Tất cả các túi chỉ có vồn vẹn hai ngàn đồng.

Tôi ân hận ngồi im không nói gì. Danh ngần ngừ một chút rồi mỉm cười :

- Đủ mua một tờ vé số đó Thảo. Để Danh ép nhựa rồi làm một cái khung treo lên tường. Sẽ là bức tranh đẹp nhất.

Danh là vậy, luôn tìm ra cách giải quyết trong mọi trường hợp. Cách

giải quyết ngày hôm nay mới dễ thương làm sao.

* * * * *

Cậu bé bán vé số ngờ ngợ nhìn Danh “Tuần trước chú mua vé số của cháu nè. Trúng mà sao không thưởng gì hết?”. Nhìn khuôn mặt ngạc nhiên của Danh, nó đưa ngón tay trở lên trời: “Một triệu đồng, giải ba”.

Danh nhìn tôi. Chúng tôi nhìn nhau. Rồi Danh thăm thì: “Đó không phải là vé số. Đó là bức tranh kỷ niệm”.

Bạn bè bàn tán ồn ào chia làm hai phe. Phe này cho rằng bao lâu nay không trúng số Danh vẫn sống. Vậy thì hãy giữ tờ vé số đã ép nhựa như một kỷ niệm lãng mạn đẹp đẽ. Vả lại một triệu đồng không phải là món tiền quá lớn cho nuôi tiếc.

Phe còn lại la lên: “Đồ điên. Hơ nóng cho nhựa bong ra mà đi lãnh tiền về xài. Một triệu đồng với Danh là vài bộ quần áo thơm mát, là vài chục ngày ăn uống đủ dinh dưỡng, là những cuốn sách nghiên cứu quý giá mà sinh viên ít dám mơ vì con số in ở cuối bìa sau, là nghỉ ngơi sau vài ngày trên đường bươn chải kiếm sống, là một chuyến về quê thăm nhà vào dịp Tết này, là...”

Hai phe cãi nhau chí chóe. Thời hạn giá trị của tám vé số ngắn dần. Bọn con trai chặn tôi lại :

- Gật đầu chịu lãnh tiền đi Thảo. Danh nó đợi ý Thảo mà.

Tôi biết. Thật thú vị khi mình có quyền với ai đó. Tôi không lắc đầu cũng chẳng gật đầu, im lặng tận hưởng sự do dự trong Danh và nổi tức giận ghen tị của bọn con gái.

Dung hoa khôi băng ngang mặt tôi. Trời mùa đông lạnh ngắt, mặt Dung bừng đỏ :

- Thảo thật độc ác!

Tôi không trả lời Dung. Rồi tất cả sẽ hiểu. Đây chỉ là đùa vui thôi mà. Đến ngày cuối, tôi sẽ gặt đầu. Món quà đầu tiên mua từ món tiền đó sẽ là một cái mũ thật đẹp cho Danh, và sau đó là một cái áo len thay cho cái áo đang có đã quá sờn. Công ty Xổ số hẳn là ngạc nhiên trước tấm vé số được ép nhựa đóng khung cẩn thận đến vậy. Tôi cười vui một mình.

Nhưng trước khi tôi gặt đầu, Danh đã đến với tấm vé số bị cắt làm bốn mảnh:

- Ban đầu Danh nghĩ chắc mình không thêm lãnh tiền nhưng càng về sau... Danh sợ... Cho nên... Thôi, cắt nó ra... có muốn lãnh cũng không được nữa. Vậy cho yên - Danh mỉm cười yếu ớt - Mở ngoặc đơn, giờ đây chúng ta có bốn bức tranh thay vì một, đóng ngoặc đơn.

* * * * *

Bất chấp ánh mắt soi mói nhăn nhó của bà chủ nhà, tôi mặc hai cái áo len rồi đi ra phố. Hàng cột điện như hai hàng lính, ánh đèn tỏa xuống phố xôn xao bóng người đến cuối năm.

Chiếc xích lô vắng khách tựa vào cột điện không xa lắm. Danh đó, quyền sách đang mở rộng trên gối chân, bàn tay gầy đặt ngang trang giấy trắng. Tôi bước đến gần. Không có vẻ gì là vui khi thấy tôi cả. Danh giận tôi sao? Tôi đến gần hơn nữa. Danh đang ngủ. Chẳng biết vì bụi hay ánh đèn vàng mà tóc Danh ngả màu hoe hoe.

Nguyễn Hương

Lỡ mình không có gì

- Tôi là mẹ của cô dâu.

Bản nhạc mừng hôn lễ đang rộn ràng, nếu bà muốn có thay đổi gì thì rất có thể là chúng tôi không kịp trở tay.

- Dạ - Tôi mỉm cười - Có chuyện gì vậy ạ?

Người đàn bà đặt tay lên ngực :

- Cô làm ơn nói dàn nhạc thay người giùm.

Công việc lễ tân cho tôi khả năng đoán biết khách hàng muốn gì khi họ chưa nói ra và hiểu ngay được cái điều họ đang tìm cách diễn đạt. Nhưng lúc này, tôi không thể hiểu ra người đàn bà này nói gì.

- Dạ... Cụ thể là bà muốn thay ai ạ?

- Cái cậu thọt chân ôm cây ghi ta điện.

Tôi “dạ” và đi nhanh lên lầu, khéo léo trọ chân một cái rồi kêu lên “úi da” chứng tỏ cho người đàn bà thấy sự nhiệt tình của tôi trước yêu cầu của bà. Sau cú trọ chân này, và sự khiêu nại của bà là lắm lần, thì coi như tôi ghi được điểm A trong ca trực này.

Bà đi theo tôi, tà áo dài gấm cuốn trong tiếng đế giày lớp Coppé bước nhanh :

- Đám cưới là chuyện cả đời người ta, ai cũng muốn tròn trịa phải

không cô.

- Dạ đúng rồi. Dọn cái chén bị mẻ tí xíu cũng không được nữa là.

- Cô hiểu ý tôi rồi đó - Giọng bức bối chuyển qua hồ hởi - Chẳng phải tôi khó khăn gì đâu. Có thờ mới thiêng, có kiêng mới lành phải không cô.

- Dạ có lẽ ai đó trong khách dự tiệc muốn vừa hát vừa tự tay đàn thôi. Xin bà yên tâm.

Sự quả quyết của tôi đã trấn an được bà, bà đi chậm lại chứ không như chạy cho kịp tôi nữa. Lên tới nơi, tôi nhìn về sân khấu. Một cô gái tươi cười trong điệu nhạc vui. Vậy là người thọt chân đã hát xong và đã...

Một khuôn mặt lạ đang đứng cạnh Hưng. Trên tay chàng trai là cây ghi ta điện đúng như người đàn bà nói. Ông quần màu xanh đen bên chân phải lưng thùng nhúc nhích phụ họa theo chân trái đang nhịp theo điệu nhạc một cách hào hứng. Những ngón tay dài như múa trên phím đàn và cái cười rộng miệng khiến tôi nghĩ nếu không vì cái chân thì chàng trai này đã ôm eo cô gái mà nhảy mới thỏa lòng.

Miệng cười của chàng trai toát lên niềm vui chinh phục và dâng tặng.

- Cô thấy chưa? - Giọng người đàn bà vang lên ngay sau gáy tôi.

- Dạ...

Ra hiệu cho Hưng cần gấp gấp, chớp nhoáng trong đầu tôi những phương cách để đôi bề được trọn vẹn, làm sao để kéo chàng trai này rời khỏi sân khấu mà không bị tắt ngấm nụ cười hào hứng trên môi. Người đàn bà chìa cổ tay đeo đồng hồ ra hiệu. Tôi nhìn đồng hồ trên tay mình. Chỉ còn năm phút.

Hưng đến bên tôi :

- Chuyện gì vậy Tuyết?

- Anh chàng ôm cây ghi ta điện...

Hưng cười toét miệng ngắt lời tôi :

- Lọt vô mắt xanh của trưởng phòng lễ tân rồi hả? Vậy là...

Tôi cắn môi nói nhanh :

- Người nhà cô dâu chú rể không...

Một tràng tiếng nổ của hai chùm bong bóng khổng lồ treo ở phía cầu thang, cô dâu chú rể xuất hiện trong tiếng nhạc rộn rã từng bừng chào đón.

Cái đồng hồ của người chủ hôn chạy nhanh hơn đồng hồ của tôi bốn phút.

* * * * *

Hưng và tôi bị gọi lên phòng giám đốc trên tầng sáu. Hưng bị nhắc nhở vì tội làm từ thiện không đúng cách còn tôi thì vì trách nhiệm liên đới. Lẽ ra chỉ dừng lại đó nhưng tại Hưng hùng hồn “Không phải từ thiện đâu thưa sếp. Tôi mời Thuận đến vì năng lực thật sự”. Sếp lạnh lẽo “Năng lực thật sự của cậu để đâu mà không nhớ tiêu chí đầu tiên của một nhân viên khách sạn là ngoại hình?”. Hưng ngang ngạnh “Thưa, chơi nhạc thì ngoại hình xếp sau tài năng”. Tôi nín áo Hưng lại nhưng không kịp, sếp nổi trận lôi đình “Nếu sự có mặt của bạn cậu mà đủ tài làm cho khách hàng kéo đến nhiều hơn thì tôi mời làm giám đốc luôn”.

Ra khỏi phòng sếp, Hưng và tôi nhìn nhau rồi nhìn xuống lòng đường chấp chới màu sắc.

Hưng hích vai tôi :

- Đừng có nhảy xuống rồi công an phân tích nguyên nhân là tại mình nghe.

Câu nói như một lời xin lỗi. Tôi cười :

- Mình chỉ tính chuyện nhảy xuống khi nào Hưng tỏ tình với mình rồi đi với cô khác thôi.

- Làm ơn lập lại đi.

- Anh chàng đó ở đâu ra vậy?

- Cơ sở nuôi dạy trẻ khuyết tật Dìu Dắt.

- Làm gì ở đó?

- Thuận sống nhờ ở đó từ nhỏ. Bây giờ học được nghề nhạc rồi, người lớn rồi - Hưng thốt hai từ “người lớn” bằng giọng bông lơn - Người lớn mong muốn được làm việc. Chính đáng quá phải không? Kéo Thuận đến chơi nhạc cho đám cưới là mong có một cơ hội nào đó. Ai ngờ...

Tôi nhớ hình ảnh Thuận nồng nhiệt trên sân khấu.

- Hưng dạy Thuận chơi đàn à?

- Ban đầu là mình dạy chơi chơi để Thuận sinh hoạt với mấy em ở Dìu Dắt cho vui. Sau nhận ra Thuận có năng khiếu nên mình khuyên Thuận đi học. Vừa tốt nghiệp hè năm ngoái.

- Từ hè năm ngoái tới nay Thuận làm ở đâu?

- Mình nhường lại Thuận dạy vài mỗi con nhà khá giả. Nhưng dạy vậy thu nhập không ổn định vì môn năng khiếu này ít có em theo được lâu dài. Mình có lương cố định của cơ quan nên kiếm thêm kiểu đó được chứ Thuận thì bấp bênh lắm. Lại thêm từ nhà này đến nhà kia phải có phương tiện đi lại mà Thuận thì không. Định xin sếp cho phép căn phòng tập thể của mình làm chỗ dạy nhạc đứng tên mình mà người dạy là Thuận. Nhưng vậy là hết hy vọng rồi.

- Tại Hưng làm sếp cáu.

- Ừ, tại mình. Mình không biết cách thuyết phục người khác dù mình đúng.

- Lại là mình đúng! - Tôi lắc đầu.

Hưng cười :

- Ngu nữa rồi. Thôi, chỉ giáo giùm đi.

- Sếp không phải là cánh cửa duy nhất.

- Tuyệt cùng gõ những cánh cửa khác với bọn mình nghe!

* * * * *

Tôi gõ được bốn cánh cửa của những doanh nhân hay đặt tiệc ở công ty. Vậy là Thuận có thêm bốn cô cậu học trò nhí. Tuyệt nhất là có một chủ nhà đồng ý cho Thuận sử dụng phòng học của con mình làm chỗ dạy các bé, Thuận không phải đi lại nhiều. Lớp học nhạc mở ra được hai tuần thì nhà hàng xóm nghe tiếng đàn cũng xin cho con mình qua học cho vui.

Hưng trêu chọc là với cái đà này thì biết đâu đất nước lại chẳng có thêm một nhạc sĩ của thiếu nhi vốn là mảng mà ai cũng nói quá thiếu. Biết vì sao quá thiếu không? Vì khó. Chứ sao. Đâu phải ai cũng giữ được niềm tin yêu trong trẻ để đồng điệu được với các bé. Hả, doanh nhân thì tiếc gì tiền mà không mời nhạc sĩ thành danh, chẳng qua họ cần tìm đúng người cần cho đứa con yêu quý, ai là người đáng tin cậy để họ yên tâm giao phó tâm hồn trong veo của bé, ai là người xứng đáng viết lên đó những nốt đầu tiên...

* * * * *

Những giấc mơ đẹp quá thường tan nhanh.

Khó khăn bắt đầu lặp lại. Mùa thi, các em đồng loạt xin nghỉ để lo ôn tập văn hóa.

Một việc làm ổn định cho người mong muốn được tự nuôi thân chứ không ăn bám lòng từ thiện! Vắng khách, Hưng và tôi chuyện phiếm, viết dòng chữ này ra giấy và vo viên bỏ vào mũ cùng với những viên

trống không khác. Nào, bốc thăm may mắn cho Thuận đi. Không ai dám mở viên giấy của mình ra cả. Hình ảnh Thuận tự tin nhoẻn cười trên sân khấu hôm nào như một điều hư ảo.

- Hay hai đứa mình cưới nhau rồi rủ Thuận về mở quán cà phê nhạc sống... - Hưng kẻ mặt tới sát mặt tôi.

Tôi trừng mắt giơ tay lên. Hưng lùi lại, cười, bỏ chạy hút vào thang máy.

* * * * *

Bà Hồng nhờ tôi gọi giùm taxi đưa tới Trường Đại học Tây Nguyên. Trong lúc đợi taxi đến, bà đứng ở quầy của tôi nhìn băng quơ. Tôi hỏi cho có chuyện :

- Cô có con học ở đó?

- Không. Cô đi tìm vài sinh viên y khoa năm cuối để mời về cơ quan của cô làm việc.

Chuyện lạ. Tôi kinh ngạc. Bà giải thích :

- Cơ quan cô vừa xa xôi vừa phức tạp. Người ta không thích về đó.

- Xa xôi là ở đâu ạ?

- Bình Phước.

Tôi nhớ đã từng được khách trọ đến từ nơi này tặng cho hộp hạt điều.

- Cơ quan của cô có cần nhạc công không?

- Rất cần cho những hoạt động văn hóa văn nghệ. Cháu có người bạn nào chơi đàn hay và nhiệt tình giới thiệu cho cô một hai người đi.

Tôi nín thở :

- Bị thọt chân được không cô?

- Càng tốt.

Tôi gọi Hưng xuống gấp để chứng kiến phút giây thần thoại này. Và

tôi cũng sợ mình nghe nhầm nữa. Phải có ai đó bình tĩnh hơn tôi mới được.

Thang máy nhấp nháy nút đỏ. Hưng vừa đi ra vừa nhìn tôi dò hỏi.

Bà Hồng sôi nổi :

- Cô là Giám đốc trại Giáo dục lao động Phú Nghĩa, trại viên toàn là những chàng trai cô gái còn trẻ măng. Một người tật nguyên mà hăng hái làm việc sẽ là tấm gương sống động thuyết phục nhất.

Taxi dừng lại trước cổng, bà lấy ra tấm danh thiếp đặt lên quầy :

- Cháu nói bạn liên lạc với cô nhé.

Chiếc taxi lướt đi, tôi đẩy tấm danh thiếp về phía Hưng :

- Lần này là phải khao thật lớn.

- Hai đứa mình góp chung tiền khao nghe? - Hưng quàng qua vai tôi.

Lại lợi dụng tình thế rồi. Tôi giơ cao tay lên. Hưng đưa mặt ra. Tay tôi lơ lửng dừng giữa khoảng không. Rồi chẳng hiểu sao tôi nhắm mắt lại.

* * * * *

Hưng chở tôi đến chỗ trọ của Thuận. Mở cửa phòng là một người khác. Bà chủ nhà lắc đầu :

- Cậu Thuận còn nợ tôi hai tháng tiền. Thấy tật nguyên tôi cũng thương nhưng sao mà thương hoài được.

Hưng phóng xe hú họa đến Dìu Dắt. Qua khung cửa sổ, tôi nhìn thấy Thuận đang ôm đàn ngồi trên cái giường ở góc phòng. Ba dây song song, mỗi dây hai mươi cái, ngắn và hẹp, giường dành cho các em. Tôi hình dung Thuận nằm cong người trong đêm tối.

Quanh Thuận là những em bé mù đang lắng nghe Thuận hát về một dòng sông dừng dừng cuốn trôi tất cả mọi thứ mà dòng chảy lạnh lùng của nó đi qua. Tiếng hát buồn thê thiết. Tiếng hát trái ngược với

tất cả những gì bấy lâu tôi nhìn thấy nơi Thuận. Tiếng hát khiến tôi nhận ra Thuận đã cố gắng thế nào để có thể nhoẻn cười. Tiếng hát buồn đến nỗi tôi sợ hãi ôm chặt lấy Hưng, sợ một nỗi... Lỡ mình không có gì để tin...

Tôi muốn gõ cửa nhưng Hưng giữ tay tôi lại :

- Hãy để Thuận trút hết nỗi buồn rồi bắt đầu chương mới.

Nguyễn Hương

Mẹ con Đậu Đũa

Học làm người

Cuộc thi bé khỏe bé ngoan bắt đầu bằng việc xòe tay. Một cậu bé nhất định giấu tay ra sau lưng.

- Cháu sao vậy? - Tôi hỏi.

- Thưa cô, sáng nay má cháu đang cắt móng tay cho cháu thì có người hỏi mua lúa, nên...

- Vậy còn mấy ngón chưa cắt? - Tôi hỏi thật nghiêm trang.

Du hích vai tôi:

- Vừa phải thôi, bộ mặt hình sự của mày làm các cháu chết ngất bây giờ.

- Đã gọi là thi thì phải tuyệt đối - Tôi trả lời Du bằng mắt và ra hiệu cho cậu bé xòe tay. à, chẳng những móng tay dài mà còn dính gì đó nâu nâu.

- Thưa cô không phải đất! - Mũi cậu bé đỏ lên

à, sôcôla... Vậy thì... Tôi ra lệnh:

- Cháu há miệng ra.

Một hàm răng sâu.

Tôi nguyệt một điểm hai.

Du lắc đầu:

- Trời ơi, mày làm như khám tuyển tiếp viên hàng không vậy. Giám khảo nào cũng như mày thì cuộc thi bề mắt.

- Phải có một tuyệt đối trên đời này, đó là sự công bằng trong thi cử - Tôi trả lời.

- Lý sự cùn! - Du cáu kỉnh

- Sự trong trẻo trong tâm hồn các cháu có còn giữ được hay không là do chính cách cư xử của chúng ta.

- Cái con khỉ! - Du lườm lườm.

Tôi bật cười. Du cũng cười theo dù hơi nhăn nhó. Đến phần khám tai, các cô bé nghiêng nghiêng đầu chìa ra những đôi bông tòng teng.

Một bà nói như rên:

- Trời ơi, sáng nay tôi quên ngoáy tai cho nó.

Một người khác:

- Mua cái áo đầm ren với đôi giày cho con hết mười ký đậu và tiền xe đi chợ phố mà không đoạt giải gì thì uổng quá.

- Cô ơi, cô có con chưa?

Phót tỉnh trước câu hỏi ầm ức, tôi ra lệnh cho các thí sinh cởi giày để khám vệ sinh chân.

- Thúy ơi! - Du la lên bên tai tôi - Sau các cháu còn đến phần các bà mẹ thi nữa. Mày làm họ sợ quá không ai dám thi bây giờ.

- Nếu không chuẩn bị tốt thì không thi cũng đúng thôi - Tôi cau mày,

bắt đầu thật sự khó chịu. Nếu không vì nể Du, cô bạn phụ trách công tác phụ nữ, thì giờ này tôi đang ở nhà. Một ngày chủ nhật nghỉ ngơi thư giãn, vừa nhấm nháp bánh qui vừa xem tivi hoặc nghe nhạc. Chạy xe suốt tám mươi cây số đường nắng lại đến cái xã heo hút này không phải để làm một giám khảo hờ cho vui.

Ơ... gì đây? Tôi ngẩn ngơ trước một cô bé đẹp như tranh nếu không kể bộ áo quần loè loẹt và vô số đồ trang sức bằng nhựa lủng lẳng khắp người.

Trên sân khấu bằng gỗ dựng vội vàng trong khoảng đất trống bên cạnh ủy ban, giữa những tấm phông màu sắc lì lì buồn, giữa tiếng nhạc rè rè phát ra từ cái cassette cũ kỹ... cô bé mở to đôi mắt nâu trong trẻo nhìn tôi, sống mũi thanh tú và đôi môi hồng mịn như cánh sen. Tim tôi đập nhanh không duyên cớ.

- Cháu kính chào cô! - Giọng cô bé thanh thanh giòn giòn.

Tôi cắn môi, thấy lòng chùng lại mà không hiểu vì sao.

- Cháu tên gì?

- Thưa cô, cháu tên Đậu Đũa.

Tôi phì cười.

Du làm bầm:

- Hy vọng tên của cô bé này khiến mày rộng rãi được một chút.

- Ai đặt tên cho cháu? - Tôi buột miệng hỏi một câu không dính dáng gì đến cuộc thi.

- Dạ thưa cô... dạ, tôi... - Người đàn ông cao lêu khêu, bộ áo quần lao động lấm đốm dầu đất. Ông đi lên sân khấu, từng bước ngượng nghịu về phía cô bé, tay khum khum gỡ cái mũ lát rộng vành ra khỏi đầu. Rõ ràng ông rất lóng ngóng, e dè, rõ ràng ông không muốn đứng cao hơn mọi người như thế này và nhất là đối mặt với một

giám khảo lạ hoắc và khó tính như tôi, rõ ràng ông muốn ngay lập tức chạy biến đi về cầm cốc còn dễ chịu hơn... Nhưng ông đã bước lên, tiến đến gần con gái, đứng sát cạnh và sẵn sàng che chở như một con gà mái xù cánh bảo vệ gà con.

- Ba lên đây làm gì? - Đậu Đũa phụng phịu, vòng hoa tai màu đỏ to bản lúc lắc lúc lắc.

- Ba... ừ... ba... - Người cha vội vàng lùi lại một bước. Rồi ông nhìn tôi nhoeo một nụ cười mộc mạc phân trần - Nó không biết trả lời câu hỏi của cô đâu. Dạ nó thích đi thi quá nên tôi chiều... Hồi đó, hồi mẹ nó mang bầu nó, nhà không có gạo ăn, toàn ăn đậu đũa luộc chấm muối mà đẻ ra được nó đó cô.

Ông nhìn con gái một cách tự hào.

- Ba xuống đi! - Đậu Đũa xua lia lịa, những cái vòng đủ màu trên tay khua lanh canh.

- ừ... để ba xuống. Cô còn hỏi gì cháu nữa không cô?

Tôi im lặng. Du thì thầm:

- Làm ơn hỏi một câu thật dễ.

Một cách vô thức, tôi cầm một chữ cái cắt bằng giấy cứng giơ lên.

- Thưa cô chữ O!

Du thở phào. Tôi hạ bút viết điểm sáu, điểm cao nhất trong các cô bé.

*

* *

Phần thi của các bà mẹ thật sôi động. Các cháu nhấp nhồm lo lắng và cũng bàn tán ào ào. Có cháu la to:

- Cái áo mới của mẹ tao đẹp nhất.

- Con đừng nói "áo mới" mà phải nói là "trang phục" mới đúng -

Người cha nhắc nhở.

Người phụ nữ ửng hồng đôi má quay lại nhìn chồng con. Tôi nhìn quanh. Hầu như ai cũng mặc áo quần mới. Cuộc thi này đã khiến các bà mẹ bỏ công việc ruộng rẫy bao nhiêu ngày để đi chợ phố chọn vải may áo mới? Và như bao phụ nữ bình dị khác, đã sắm cho mình thì chồng con ắt cũng phải có. Và thôi, đã đi phố thì mua về cho chồng con thức ngon cho bổ những ngày khoai sắn quen thuộc. Vỏ thuốc lá ngoại, vỏ giấy gói bánh kẹo Thái Lan, Trung Quốc vứt đầy sân bãi... Bao nhiêu đậu mè chất chiu dành dùm đã bán đi cho một cuộc thi như một lễ hội điểm xuyết cuộc sống bình lặng làng quê? Những ông chồng nửa tự hào nửa lúng túng đứng quanh đây chờ vợ con đi thi về, ai sẽ là người hạnh phúc nhất sau cuộc thi này?

Tôi nhìn bảng điểm của Du, có khá nhiều điểm cao. Tôi chợt hiểu Du hơn.

Mẹ bước lên sân khấu hỏi hột hơn con, có người run đến nổi mồ hôi ướt đầm tóc nhỏ giọt xuống trán. Có mẹ đơm dáng hơn con, cái áo đỏ rực thêu hình rồng phượng lộng lẫy... Tôi lắng nghe, lòng tự nhủ sẽ cho điểm nơi tay hơn cho dù câu trả lời có ra sao.

- Chị nghĩ thế nào là một gia đình hạnh phúc?

- Gia đình hạnh phúc là ông chồng không uống rượu!

Nếu căn cứ vào đáp án để chấm điểm thì người phụ nữ này không được điểm nào cả. Tôi chờ đợi... Cây bút trên tay Du ngằn ngừ, tôi cũng ngằn ngừ... Không giống đáp án, phải, nhưng hạnh phúc có khi chỉ giản dị thế thôi.

áo xanh hoa trắng, áo tím hoa vàng, áo hồng, áo màu hoa cúc...

Những phụ nữ xúng xính áo mới lần lượt bước lên sân khấu, biến những câu trả lời luân lý trong đáp án thành trang giấy trắng.

- Khi chồng chị nổi nóng, chị cư xử thế nào?
- Nhờ trời thương, chồng tôi hiền lắm. Lấy nhau mười năm nay chưa hề nói nặng với vợ một câu.
- Khi con chị với con nhà hàng xóm gây gỗ, chị cư xử thế nào?
- Dạ... thì để hàng xóm khỏi xích mích, dắt con mình về đánh một trận trước, phải trái tính sau.
- Nếu gia đình bên chồng gặp khó khăn cần giúp đỡ, chị cư xử thế nào? Tại sao?
- Dạ... thì mình phải giúp chứ sao không? Tại vì mình cũng có con trai...

Mỗi câu trả lời đều nhận được những tràng vỗ tay và tiếng cười rung cả sân khấu. Toàn ban giám khảo cũng bật cười rộ. Tôi hỏi Du, lòng thật sự bối rối:

- Chấm điểm sao đây?
 - Cứ chấm đại đi - Du nguệch lia lịa những con số hào phóng.
- Ai là mẹ bé Đậu Đũa? Tôi kín đáo quan sát. Cô bé không hề giống ba, nhưng cũng không bà mẹ nào có khuôn mặt hao hao cô bé cả. Ai? Bà mẹ nào đã chọn cho con gái một bộ váy áo kỳ khôi như vậy? Cái áo diêm dúa thùng thình lua tua ren, váy màu đỏ, giày màu da cam. Màu sắc trên người cô bé là một sự phô trương chói mắt đến buồn cười.

Ai? Tôi nhìn đến dãy ghế xa nhất. Chỉ còn hai bà mẹ đang hồi hộp đợi đến phiên mình. Một trong hai, ai là người sinh ra một đứa con xinh đẹp đến vậy? Tôi nhận ra mình đang sốt ruột một cách khó hiểu. Bỗng nhiên tôi muốn cả hai mẹ con Đậu Đũa đều đoạt giải, ít nhất là giải khuyến khích. Nhìn những tờ giấy gấp tư trên khay nhôm, tôi chợt hồi hộp.

- Kính mời mẹ của bé Đậu Đũa.

Không ai trong hai người phụ nữ nhúc nhích cả. Tôi ngạc nhiên chờ đợi.

Và...

Người đàn ông bước từng bước, vẫn từng bước ngượng nghịu lóng ngóng, vừa sẵn sàng bỏ chạy vừa sẵn sàng đương đầu. Tiếng vỗ tay rào rào nổi lên. Tôi chưng hửng. Du nói khe khẽ:

- Xin mày hãy rộng lượng với người này

- Ông ta là... đàn bà à?

- Không! - Du chợt sùng sộ với tôi - Nói năng gì lạ vậy?

- ...

- Vợ chết vì kiệt sức sau khi sinh con, một mình ông ta, chỉ một mình nuôi con từ lúc còn oe oe.

Vừa nhìn bàn tay thô kệch của người cha run run bốc thăm câu hỏi, Du vừa tiếp tục kể:

- Vợ ông ta đẹp lắm, cô ấy đã từ chối lời cầu hôn của Chủ tịch huyện để làm vợ người này.

Phân vân thật lâu, cuối cùng người cha bốc một tờ giấy và mở ra; giọng ông lạc đi đến nghèn nghẹn: "Trước khi cho con bú, người mẹ phải làm gì?"

Nắng xuyên qua tấm phong đồ lên sân khấu một vạt nắng lún phún bụi. Tôi nghe hơi thở Du nóng hổi bên tai. Người cha vò vò cái mũ, những sợi lác nhàu gãy rơi xuống sân khấu như những khe hở trên một bức tường cũ.

- Thưa quý cô... cháu nó ham đi thi quá nên tôi...

Du bầu vai tôi:

- Cho ông ta bốc thăm lại nghe Thúy?

Tôi ngồi như pho tượng. Người cha ngược ngàng xọc tay vào túi quần, lom khom tẩm thân lêu khêu như muốn trốn. Tiếng rì rào phía dưới lắng dần rồi tắt cả lặng im, tưởng như có thể nghe được tiếng bụi bay.

Một đám bùng nhùng sắc sỡ chạy vụt lên sân khấu, dải nơ to bản ngang lưng bay phớt phơ như hai lá bùa, cái kẹp bướm bướm màu lục rung rinh trên chùm tóc ngắn cũn như đuôi gà con.

- Ba ơi, ba đừng sợ!...

"Có con đây". Tôi đợi nghe Đậu Đũa nói nốt phần còn lại, nhưng đừng phải ánh mắt tôi, cô bé im bất lè lười bước lùi.

- Ờ... ba đâu có sợ! Thưa... hồi đó... mỗi khi cho cháu bú, tôi rửa bình sạch lắm. Dạ... thì cũng nhìn người ta rồi bắt chước. Tôi ngâm núm vú bằng nước sôi... rồi thì.. pha đúng như bà bán sữa bày cho...

Trong tháng là muống rươi sữa với chừng này nước - Ông đưa ngón tay ra dấu - Rồi ra ngoài tháng tăng dần dần. Đêm dậy buồn ngủ mấy tôi cũng vẫn nhớ súc bình... Tôi pha bao nhiêu cháu bú hết bấy nhiêu, không để cháu bú sữa nguội bao giờ. Dạ... hồi đó cháu đái dầm ghê lắm.. thay tã hoài...

Du giăng bảng điểm trước mặt tôi viết thật nhanh điểm 10.

Những gói phần thưởng bao giấy màu đặt trịnh trọng trên bàn, phần thưởng cao nhất là một xấp vải áo dài màu biển.

Tôi nhìn Đậu Đũa đang nôn nao đợi ba, hình dung đến một ngày cô thiếu nữ thướt tha trong tà áo xanh.

Nguyễn Hương

Mối Tình Đầu tiên

Khi người mình yêu trở thành chị dâu của mình thì cuộc đời sẽ ra sao ?

Chẳng sao cả . Mây vẫn cứ bay và ráng chiều vẫn đỏ ửng ở cuối chân trời . Trăng mười ba vẫn huyền hoặc vờn trên cây cỏ và bướm đêm thỉnh thoảng vẫn lạc vào nhà . Em tôi vẫn đi học và mẹ tôi vẫn bán chè ở đầu ngõ hàng ngày . Trên bàn thờ, khuôn mặt ba vẫn lung linh sau làn khói nhang bay .

Chẳng có gì thay đổi .

- Đồ con nít !

Câu nói lơ lửng trong mắt Hà mỗi khi tôi định làm điều gì hay hay . Như lúc tôi lạng xe một đường lả lướt trước cổng trường, bọn con gái nghiêng vào nhau còn Hà thì bấu môi . Như khi tôi móc hết tiền trong túi ra trút vào mũ của đứa bé ăn xin trước mặt Hà, mắt Hà lờm lợm . Như khi tôi đợi Hà uống xong ly nước, tôi phóng tới trả tiền.

- Sợn chỉ là đồ con nít ! Mắt Hà vẫn không khác một mảy may .

Hà đến nhà tôi để cùng làm bài . Trời mưa và Hà bị ướt. Tôi còn đang lóng ngóng thì anh tôi đưa cho Hà một cái khăn, chưa đủ, còn thêm ly trà nóng thoảng mùi gừng ấm cả màn mưa trắng xóa .

- Cô bé tên là gì vậy ? - Anh tôi hỏi khi Hà về .

- Con nhỏ đó hả ? Nó tên là Hà ! - Tôi trả lời với giọng điệu coi thường- " Con nhỏ" đó dốt toán nhất lớp.

Rồi cái xe đạp Hà đổ ra hư . Trong khi tôi cần bút để tìm cách nào dễ hiểu nhất để giảng cho Hà bài toán khó thì anh tôi vác cò-lê, mỗ-lết ra ...

Xong bài toán, Hà leo lên xe đạp thử . Chiếc xe êm ru . Đuôi tóc Hà nhông nhổng theo nhịp chân:

- Trời ơi, anh tài ghê, xe êm ru à !

Cứ vậy . Lúc thế này lúc thế kia ... Anh tôi là một người đàn ông biết làm mọi việc đúng nơi, đúng lúc . Còn tôi vẫn chỉ là đồ con nít trong mắt Hà .

Ai cũng khen cô dâu, chú rể xứng đôi . Vai anh tôi rộng, vững chãi; Hà nhỏ bé e lệ kề bên.

Tôi mỉm cười bê thức ăn lên bàn tiệc, tôi mỉm cười chụp hình chung với anh chị, tôi mỉm cười trò chuyện với khách khứa họ hàng. Đến tối, khi rúc vào giường của mình tôi khóc. Tôi cần nghiêng môi lại ghìm tiếng nấc và nước mắt trào tuôn.

Anh yêu em, Hà ơi ! Tôi gọi tên Hà suốt hành lang trường đại học Tôi chết sững giữa sân trường khi nhớ đến cái lờm dài hàng cây số .

Bài vở biến khỏi đầu óc khi cô sinh viên cùng tên Hà ngúc ngoắc đuôi tóc nhổng đi ngang qua lớp tôi và đưa bạn tinh nghịch hét to :

- Biên cương lá rơi Thu Hà em ơi !..

Suốt hai năm trời tôi chỉ về nhà vào ngày giỗ ba tôi và ngày Tết. Lý do tập trung thời gian cho việc học, tôi ở lỳ trong ký túc xá . Tôi trốn !

Mà mình trốn ai đây ?

Câu hỏi chợt xẹt ngang tâm trí và tôi bỗng như giật mình tỉnh giấc.

Tôi đi chậm chậm trên đường chiều . Gió đông đưa những chùm lá biếc trên cao . Cũng trên con đường ngày hôm nào, tôi ngồi thần thờ suýt bị xe tông. Tôi mỉm cười nhớ lại khuôn mặt ông tài xế thò đầu ra cửa kiếng:

- Ăn vạ hả ?

Cũng với khuôn mặt quàu quàu của ông là khuôn mặt ngày nào:

- Đồ con nít !

Tự nhiên tôi bật cười . Và tôi bỗng thấy nhớ nhà như đã đi đâu hàng trăm năm. Vấy một chiếc xe lam, tôi đu lên và ba mươi phút sau tôi bước chân vào nhà .

- Sơn đó hả con ? - Mẹ mừng rỡ .

- Nhà đi đâu hết rồi hả mẹ ? - Tôi hỏi mẹ Một cảm giác lâng lâng kỳ lạ dâng đầy trong tôi .

- Anh con đi làm, em con đi học Mẹ mệt quá nên hôm nay về sớm để chị con bạn.

" Để chị bán" . Chị của tôi ! Chị của tôi ! Tôi buột miệng huýt gió . Mẹ nhăn mặt Tôi ngậm miệng lại .

- Con ra ăn một ly chè cho mát đi .

- Dạ .

Từng bước quả quyết tôi đi ra đầu ngõ . Tôi muốn đối diện với Hà một lần nữa . Hà ngồi ngay sau khay ly thủy tinh trong suốt, mỉm cười khi nhìn thấy tôi và tiếp tục múc chè cho khách.

Tôi khựng lại .

Hà đó sao ? Mái tóc uốn cao và nụ cười thấp thoáng vết mờ bên khoé môi . Khuôn mặt tròn hơn xưa, lấm tấm vài vết nám nâu nâu .

Đôi bàn tay đầy vết nứt có lẽ do tiếp xúc với đá lạnh nhiều, và lay trời, hình như Hà có bầu ...

Cái nhìn đó vỡ ra trong tôi và đồng thời cái gì đó dâng lên như niềm thương cảm Còn đâu cô bé bấu môi với cái lườm dài ngoằng khiến cậu bé ngày xưa chết sượng Còn đôi mắt trong ngày nào tôi háo hức chờ đợi một ánh nhìn.

Bất giác tôi nhắm mắt lại . Tôi chỉ muốn nhớ về cô bé tóc nhổng đuôi gà mà thôi, mặc dù tôi vừa bất chợt hiểu cô bé ấy giờ đây đã vĩnh viễn biến mất.

Nguyễn Hương

Món quà

Tôi muốn bắt đầu câu chuyện này bằng hai từ ngày xưa ngày xưa... Ngày xưa ngày xưa... có một người nhà giàu, rất giàu. Sự giàu có bắt đầu từ một cơ may - hồi đó, khi còn là cậu bé nghèo khổ chỉ mong được ăn no, ông đã được một người tốt bụng đưa về nhà nuôi nấng và cho ăn học.

Ông thường kể lại chuyện này cho con cái nghe nhưng các con ông cười cho rằng đây chỉ là một trong những bài học đạo đức của ông mà thôi.

Rất bận rộn nhưng tuần nào cũng vậy, ông dành ra một buổi tối ăn mặc như một người lao động bình thường và đi dạo. Nói là đi dạo nhưng thật ra là ông tìm gặp những ai cần giúp đỡ, ngay cả kẻ trộm

cấp ông cũng không từ chối vì nghĩ rằng biết đâu sự giúp đỡ của mình sẽ là một cơ hội cho kẻ muốn hoàn lương.

Một tối mùa đông, như thường lệ ông đi trên đường. Ngang qua công viên ông dừng lại vì chợt thấy dáng vẻ của một chàng trai sao mà thiếu náo quá. Cùng với bộ áo quần tỏ rõ sự nghèo nàn là nỗi tuyệt vọng lồ lộ.

- Chào cháu, có chuyện gì vậy?

Câu hỏi êm ái của ông khiến chàng trai rùng mình. Cái rùng mình trong bóng tối của đêm đông khiến trái tim nhân hậu của ông đau nhói. Ông rất biết giới hạn của mình. Tiền bạc, ông không thiếu. Một công việc, ông sẵn sàng mở rộng cửa các nhà máy của mình cho bất kỳ ai cần một công việc. Nhưng nếu là một căn bệnh hiểm nghèo thì... Ông đã từng cho người ta tiền không phải để có cuộc sống mong ước mà là để mua một cái quan tài.

- Cháu không thể nói gì với ta sao?

Giọng chàng trai ứa nước mắt:

- Cháu yêu...

A, ông có thể hiểu được. Đôi trẻ thiết tha yêu thương nhưng mẹ cha nhất định ngăn cản bằng cách thách chàng trai một đám cưới linh đình? Ông mỉm cười:

- Ta sẽ tặng cháu tất cả những gì nhà gái muốn.

- Không... Không ai có thể - Giọng chàng trai tuyệt vọng.

- Ta có thể.

Câu trả lời tự tin và quả quyết của ông chỉ khiến chàng trai lún sâu thêm trong cay đắng:

- Ông trời cũng không thể làm được gì. Tối nay, cháu và nàng hẹn gặp nhau lần cuối tại đây. Rồi sau đó...

Giờ thì đến phiên ông rùng mình - rồi sau đó...

- Nhưng cái gì là không thể? - Ông gặng hỏi.

- Cha mẹ nàng chẳng đòi hỏi gì cả ngoài việc cháu phải đưa cha mẹ đến thăm nhà gái.

- Ở, một thách cưới thật khắt khe. Như ta đây, nếu nhà gái đòi con trai ta phải đưa mẹ nó đến thì ta biết làm sao khi mẹ nó đã qua đời từ lâu.

- Không phải vậy - chàng trai kêu lên - cháu không biết cha mẹ mình là ai. Tự nhiên mà lớn lên... Tự nhiên mà có trên đời... Làm sao họ dám gả con gái cho một kẻ chẳng có gốc tích?

Ông đặt tay lên vai chàng trai và cảm nhận được toàn bộ sức nặng của cuộc sống trĩu trên đôi vai non tơ này. Có tiếng chân rón rén bước đến gần và một cô gái xuất hiện. Dù cô đang mặc một cái áo dày sụ của mùa đông và cái mũ len trùm xuống che khuất cả nửa khuôn mặt, ông vẫn nhận ra cô thật xinh xắn và đang đau khổ đến nhường nào. Ông nhìn thấy rõ vẻ ngạc nhiên trên mặt cô dù trời tối. Một ý nghĩ thoáng qua đầu... Ông mỉm cười:

- Chào con.

Cô gái đưa tay lên miệng để che một tiếng kêu kinh ngạc, còn chàng trai thì sửng sốt. Ông thấy mình còn xúc động hơn cả đôi trai gái:

- Nếu hai con không chê có một người cha như ta.

* * *

Đám cưới diễn ra vô cùng vui vẻ. Cha mẹ cô dâu càng lúc càng quý chú rể bởi vì cha chàng không những thật lịch sự mà còn rất hiểu biết, ông nói chuyện về công việc lao động chân tay như một người cả đời gắn bó với nó vậy.

Nhưng điều đáng nói là những chuyện sau đám cưới. Một người

khách đến dự tiệc rồi về là chuyện thường, còn đây là cha của chú rể. Nhìn những điều không dám thốt thành lời trong mắt đôi trai gái đang tràn trề hạnh phúc, ông chẳng thể làm gì khác hơn là đóng trọn vai diễn của mình. Thăm họ hàng và cùng nhau ra biển lưới cá... Con trai ông không phải dân biển nên rất vụng về, nhưng điều đó không khiến niềm vui giảm đi.

Mất một tuần ông không đến văn phòng làm việc.

Rồi mọi chuyện cũng kết thúc êm đẹp. Đôi vợ chồng mới cưới lưu luyến tiễn ông từ làng chài ra đến thị trấn và từ đây ông sẽ lên tàu.

Lúc này không có ai, chỉ có ba người với nhau, không cần phải đóng kịch. Nhưng làm sao có thể xưng hô khác được nữa?

- Chúng con chào cha.

- Chào hai con.

Sự trở về của ông làm cả công ty nháo nhác. Người thì tưởng ông gặp tai nạn mất xác, người tưởng ông bị bắt cóc và đang đợi cú điện thoại đòi tiền chuộc. Có người còn thì thầm rằng các con ông đang tìm kiếm di chúc...

* * *

Ông vẫn mỗi tuần một buổi đi trên đường để tìm kiếm và chia sẻ với người không may. Khi là một tấm chăn bông ấm áp cho kẻ đang run rẩy, khi thì tháo chiếc nhẫn trên tay tặng người cơ khổ...

Một năm trôi qua, mùa đông lại đến. Một tối khi ngang qua công viên, ông chợt nghe tiếng gọi vui mừng:

- Con chào cha!

Ông nhận ra ngay là chàng trai hôm nào. Dù không thể nhớ mặt tất cả những người ông đã giúp nhưng chàng trai này là một kỷ niệm đặc biệt: chưa có ai cầu xin ông một điều tương tự vậy.

- Chào con.
- Mấy hôm nay ngày nào con cũng đến đây. Con mong được gặp cha.
- Để làm gì?
- Vợ con mới sinh em bé. Ông bà ngoại mời ông nội đến ăn mừng mẹ tròn con vuông.

Giọng chàng trai đầy hy vọng đồng thời cũng rất ngập ngừng. Quả là chàng mong muốn nơi một ông già gặp gỡ tình cờ một điều hơi quá đáng! Nói xong, nhìn thấy đôi mắt nhướng lên vì kinh ngạc của ông thì chàng trai vội vàng tiếp ngay:

- Con cũng định là nếu không gặp được cha thì sẽ nói với ông bà ngoại là ông nội đang bệnh nặng.
- Chẳng ai muốn mình là người đang bị bệnh nặng cả, con trai - ông nói với một nụ cười tươi tắn trên môi - Biết tặng cháu nội món quà gì đây?

* * *

Ông bà ngoại tíu tít mừng vui khi ông đến. Còn phải nói, làng chài nhỏ bé mấy khi có khách xa về. Không phải chỉ ông bà ngoại mừng mà như là cả họ mừng vui. Hôm nay nhà này mời ông ăn một bữa, ngày mai nhà khác mời... Cứ như vậy nhà nào cũng kéo ông đến. Lần thứ nhất là sau tiệc cưới, và đây là lần thứ hai ông được bao nhiêu người mời mọc mà không phải là để nhờ cậy một điều gì. Họ nấu những con cá con tôm tươi hiếm hoi trong mùa đông và rất sung sướng khi thấy ông ngon miệng; để mừng cháu nội ông kháu khỉnh, mừng con dâu ông khỏe mạnh, mừng con trai ông đáng mặt nam nhi làng chài, vậy thôi. Họ không biết ông là ai nên không dạ thưa, không cố gắng làm ông hài lòng, không điệu bộ, không kín đáo

quan sát đợi ông cau mày là vội dọn thay món khác, không chuẩn bị trước đến lúc này thì thế này và tí nữa thì thế kia... Tất cả thật giản dị như vốn là như vậy. Ông ăn và uống rượu chiết từ một cái can nhựa thật to được mua về cho tất cả mọi người cùng uống.

Ông hít thật sâu làn không khí mặn mòi của biển, thấy lòng dâng một niềm vui khó tả, và ông thấy hãnh diện khi nhìn thấy ánh mắt mọi người nhìn con trai của mình lúc nói về anh. Chỉ một năm thôi mà anh đã trở thành một trong những người đi biển giỏi nhất làng chài này. Có một đứa con trai đáng mặt nam nhi thật không dễ, ông hiểu sâu sắc điều này.

- Rảnh rồi ông lại về thăm cháu nhé.

Câu nói và những cái vẫy tay lưu luyến khiến ông xúc động. Ông chợt thấy có lỗi khi lừa dối những con người hồn hậu chân thành như vậy. Nhưng biết làm sao đây? Nhất là khi tất cả đang rất hạnh phúc. Tất cả, đúng vậy! Đêm, nằm trong ngôi biệt thự tiện nghi của mình, ông chợt nhớ ra các món cá hơi mặn, dân chài thường ăn mặn. Bác sĩ nói quả thận của ông sẽ gặp phiền toái nếu ông ăn mặn, nhưng tại sao lúc đó ông không hề thấy đau nhức như lẽ ra? Làm sao mà ông đã ăn hết tất cả một cách ngon lành?

* * *

Cho đến một ngày... bé Bi vòng đôi tay nhỏ xíu qua cổ ông, miệng bập bẹ gọi “Ông ội ơi...” thì ông nhận ra mình đến đây không chỉ vì chàng trai, không phải vì trách nhiệm tình cờ số phận sắp đặt. Ông đến đây vì bản thân mình muốn. Mỗi lần chìa má cho bé Bi hôn, ông thấy lòng trào lên niềm xúc động lạ lùng. Bước chập chững vấp vào ngưỡng cửa, bé òa khóc giơ hai tay về phía ông tin cậy.

Ông muốn cho bé tất cả những tiện nghi mà cháu nội của ông được

hưởng nhưng rồi ông không dám mang tới làng chài gì khác ngoài túi bánh qui, cái khăn len, hộp sữa...

Ông sợ. Phải, ông sợ...

Nếu biết ông là tử phú thì chuyện gì sẽ xảy ra? Một khoảng cách mệnh mông đầy những con người hồn hậu của làng chài ra xa tít tắp, mình ông cô đơn bên này với bao qui tắc, có qui tắc ông phải chấp nhận và có qui tắc do chính ông đề ra. Hơn vậy nữa, họ sẽ biết những đứa con của ông là như thế nào.

Và... sẽ giống như những nơi ngày ngày ông đi qua, rập khuôn những lời nói, những kiểu dáng cung kính và những tính toán lợi lộc. Tệ nhất là con trai và con dâu của ông sẽ thay đổi, tiền bạc và quyền hành sẽ làm biến đổi tất cả, ông quá rõ như vậy.

Không, để có những phút giây êm đềm ở làng chài này, để có gia đình êm ấm này, ông vẫn hãy là ông nội thôi. Ông cảm thấy bứt rứt trước những món quà đẹp muốn cho bé Bi mà đành phải thôi. Nhìn bé chơi với những viên sỏi, những vỏ ốc, những cái nắp hộp bằng thiếc... ông quyết định khi bé đến tuổi đi học sẽ nói thật và đưa bé vào một trường danh tiếng nhất.

* * *

Chưa kịp thực hiện thì ông ngã bệnh. Ngay kịch đến nổi báo chí và truyền hình ngày nào cũng đưa tin và tung ra những dự đoán cho tương lai của cơ nghiệp mà ông dày công xây đắp.

Quanh ông là những hàng rào người: bảo vệ, các cộng sự, bác sĩ, luật sư, phóng viên, những kẻ thừa kế hàng thứ nhất, họ hàng xa, họ hàng gần...

Giờ khắc tỉnh táo hiếm hoi, ông bình tĩnh truyền đạt những gì cần thiết và điều cuối cùng là gọi gia đình nhỏ của làng chài. Lệnh ban ra

xong, ông cầu trời cho cuộc sống của mình đừng kết thúc trước khi kịp gặp. Nhưng ông không phải đợi một giây nào cả. Ngay lập tức họ xuất hiện trên ngưỡng cửa. Nghĩa là họ đã ở cạnh ông từ lâu lắm rồi. Làm cách nào vào được ngôi biệt thự của ông trong giờ khắc này? Không phải là điều dễ dàng, nhưng nếu người ta thiết tha muốn thì luôn có một cách nào đó. Ông thấy lòng ấm áp. Nghĩa là họ đã nhận ra ông! Còn ông thì...

- Các con biết từ bao giờ? - Ông yếu ớt hỏi.

- Ngày đám cưới đã có người nhận ra... bác. Bác nổi tiếng như vậy, đặc biệt như vậy...

- Hãy gọi bằng cha như con vẫn thường.

Ông nói và cảm thấy hạnh phúc. Đúng vậy, hạnh phúc. Và tiếc nuối.

- Cha chưa làm được gì cho các con và bé Bi - giọng ông chỉ còn là tiếng thảm thì - Nhưng ta có một món quà...

- Cha đã cho con rất nhiều rồi - chàng trai ghen ngào.

- Ta đã làm gì đâu... - giọng ông yếu ớt và tràn đầy hối tiếc - Nếu ta biết con nhận ra ta là ai, hẳn ta đã...

- Cha đã cho con một người vợ hiền, cha đã cho con của con những kỷ niệm về ông nội, cha đã cho con một làng chài làm quê nhà... -

chàng trai bật khóc - Cha đã cho con một cuộc đời.

Khuôn mặt người sắp chết ánh lên nét ngổ ngàng. Ông muốn nói gì đó nhưng không kịp... Chàng trai áp khuôn mặt đầm đìa nước mắt vào lòng bàn tay của người đã thay đổi đời anh từ một tối mùa đông. Sau lưng anh, bé Bi trên tay mẹ mở to đôi mắt tròn xoe, kỷ niệm cuối cùng của bé về ông nội là trên khuôn mặt khép lại xanh xao hé nở nụ cười.

Hết

Nguyễn Hương

Một nửa

Cuộc họp liên ngành kết thúc sớm. Chạy xe ra khỏi bãi, thấy Bích đứng trên vỉa hè, Thiện dừng xe lại :

- Đức chưa đến đón hả?
- Đâu biết về sớm vậy. Anh có đem theo điện thoại đó không?
- Khởi gọi, lên xe anh chở về luôn.
- Anh không đi đón Mỹ sao?
- Mỹ đi công tác, tuần sau mới về. Cu Tín ở nhà trẻ. Mấy ngày ay, trưa nào anh cũng lang thang bụi bờ.
- Vậy trưa nay về nhà em đi.

Xe chạy qua chợ. Bích đập vai Thiện :

- Ngừng lại, đợi em tí xíu. Em mua gì về nấu cho vui.
- Thôi, có gì ăn nấy đi Bích. Đừng bày vẽ...

Bích cắt ngang :

- Bày vẽ gì đâu. Phải cảm ơn anh thì có. Ngày thường tụi em cũng đã chiến lắm. Có anh, nấu nướng đằng hoàng, chắc em được anh Đức khen.

Tiếng Bích cười khúc khích sau lưng. Thiện queo vô ngõ chợ, thấy vui vui. Hồi mới cưới, vợ chồng anh và vợ chồng Bích cứ cuối tuần là

rủ nhau nấu nướng.

Dừng xe ở góc đường chờ Bích, nhìn quanh, thấy nhiều người đàn ông giống mình, Thiện chợt cười khế, như là mình đang đợi vợ đi chợ... Bích mà biết ý nghĩ này, sẽ cười vào mũi.

Bích trở ra với con gà luộc sẵn ở trong túi nylon, cái mỡ nhờn xỉa một lỗ thùng, mấy cái túi khác đựng rau và đủ thứ linh kinh. Vành mũ che mát nửa trên mặt Bích, từ sống mũi xuống chỗ nắn, cộng thêm mặt Bích nhăn nhăn, rất buồn cười :

- Đi chợ buổi trưa khó có đồ ngon.

- Sao nói nấu nướng đàng hoàng mà mua đồ luộc sẵn?

Tiếng cười tinh nghịch rộ lên sau gáy Thiện :

- Để chữa cháy, nếu chẳng may món nộm cải ngồng bị hư. Cô bạn đi công tác về, khoe được ăn món nộm cải ngồng ngon lắm. Em chỉ nghe miêu tả thôi, hôm nay mới thực hành.

Thiện cười :

- Anh tin là số anh hên.

- Em hy vọng vậy. Nhưng cứ có sẵn con gà cho chắc ăn.

Nhà Bích ở cuối con đường không xa phố lắm. Buổi trưa hoàn toàn yên tĩnh. Bích mở khóa cổng và chỉ tay về gốc bơ ở góc sân rộng :

- Anh dựng xe đằng kia cho mát. Bọn em định trồng hoa hoài mà vận chưa trồng được, nhìn trống hoác như nhà hoang.

- Để đó, bữa nào anh bàn với Đức mở quán cà-phê.

- Chà, lạy trời...Quán có ế, rút đi nơi khác, để lại những chậu kiểng cho em nghe.

Thiện bật cười. Bích mở khóa cửa và đi thẳng xuống bếp, nói vọng lại :

- Tự nhiên nghe anh Thiện. Anh đọc báo hay nghe nhạc tùy ý. Có bia

trong tủ lạnh, nhưng đừng uống bây giờ, tí ăn mát ngon.

Điện thoại reo vang. Đức gọi. Thiện nghe tiếng Bích la lên: “Thôi, hẹn hò lúc khác đi. Trưa nay có anh Thiện ăn cơm với mình. Đang ngồi đợi anh nè. Em đang nấu... trời ơi... cháy...”.

Thiện hình dung khuôn mặt Bích láu lỉnh như đang có món gì trên bếp bốc mùi khét. Rồi Bích nhô đầu ra, đúng vẻ láu lỉnh như Thiện hình dung :

- Ngày nào cũng tiếp khách, ngày nào cũng nhậu, làm như không nhậu thì không xong việc vậy.

- Bây giờ ai cũng vậy mà em.

- Lại bệnh nhau. Đàn ông các anh...

Bích xuống bếp lại. Thiện với tay lấy tờ báo và mở nhạc. Cái đĩa sẵn trong máy vang lên khúc Serenade quen thuộc. Thời sinh viên, có cái máy cassette nhỏ xíu, sinh nhật Thiện, Bích mua tặng băng nhạc có bài này rồi... mượn lại, mượn luôn cả cái máy.

Đọc được phần ba tờ báo thì tiếng chạt thịch lớp Copp, mùi thơm bay lên.

Rồi giọng Bích :

- Trời ơi, giờ này mà anh Đức vẫn chưa chịu về sao?

Vừa dứt câu cầu nhậu thì tiếng xe dừng trước cổng, tiếng chọt lách cách, rồi Đức xuất hiện, mặt đỏ gay :

- Đợi lâu quá hả? Phải uống mấy ly tụi nó mới cho về. Khổ quá cái chuyện khách khứa này.

Thiện cười. Có vẻ như Đức phân trần với vợ thì đúng hơn. Bích đi lên, hai tay hai đĩa đầy ụ :

- Mình ăn trên này cho thoáng, nhà bếp bữa bộn lắm.

Đức nhìn hai đĩa vừa đặt xuống bàn :

- Tiệc tùng hòai, về nhà chỉ thềm canh rau.

Bích lờm :

- Cái anh này. Chỉ nghĩ tới bản thân mình thôi sao?

- Đó là anh nói thật lòng vậy.

Bích lờm thêm cái nữa :

- Thật cái kiểu kỳ cục của anh.

Đức cười xòa, cúi xuống đĩa nộm :

- Món gì lạ vậy em?

- Món học được đó. Anh với anh Thiện thử đi. Ngon không?

- Tay em đụng vào thì chai nước khoáng cũng ngon.

Tiếng cười vang.

Thiện và Bích chơi với nhau từ hồi còn đi học. Ai cũng tưởng hai người sẽ đi đến một đám cưới tưng bừng sau khi tốt nghiệp, nhưng không. Bích kể Thiện nghe những gì mà những người thân thiết có thể chia sẻ với nhau. Còn Thiện, dù không kể lể dông dài như Bích, nhưng rồi những gì của Thiện, Bích cũng biết.

Ngày Bích làm luận án tốt nghiệp, thời máy vi tính còn hiếm hoi, Thiện thức trắng hai đêm trên ámy vi tính của người bạn để gõ cho kịp xấp luận án dày cộp. Sáng ra, Bích đạp xe ba cây số để mua cho Thiện ổ bánh mì, ở nơi mà Thiện có lần nhận xét “ngon hơn bất cứ nơi nào”.

Vậy mà hai đứa chưa bao giờ đổ mặt khi nhìn nhau, chưa bao giờ bối rối khi có ai tò mò hỏi. Hồi đó, hai đứa chỉ xưng tên, khi nổi giận thì “ông ông, tui tui” và “bà bà, tui tui”. Đến khi lập gia đình, họ chuyển qua “anh, em” rất tự nhiên.

Hồi đó, Thiện hay qua phòng tập thể cơ quan Bích chơi và Đức là người bạn Thiện rủ theo. Có lần, Mỹ nói: “Cứ tưởng anh qua chơi là

có tình ý với Bích”.

...Mà sao không là vậy? Gần ngày cưới Bích, anh chợt tự hỏi. Như thể là đến lúc này anh mới nhận ra Bích là một phần của mình! Quá thân thiết nên anh đã không nhận ra... Anh có Bích bên cạnh, từ thuở đi học. Có Bích trong cuộc vui bạn bè. Có Bích làm hòa những khi anh và Mỹ giận nhau... Tất cả những điều ấy thản nhiên đến nỗi anh không nghĩ ngợi về nó. Cho đến khi Đức nói: “Tao và Bích sắp lấy nhau”, anh thốt ngạc nhiên...Dường như là vô lý!

Thỉnh thoảng, tình cờ cùng ghé nhà trẻ đón con, anh và Bích cho hai đứa nhỏ đi ăn kem. Bên cạnh cu Tín con anh và bé Su con Bích đang líu lo, anh ngồi đối diện Bích, thấy nổi xúc động dịu dàng.

Anh nhận ra ý nghĩ thấp thoáng hối tiếc trong mình. Và anh cố dập tắt nó đi. Một điều lạ là trong anh không hề có ý muốn chiếm hữu. Anh nhìn bàn tay Bích bày cho hai đứa nhỏ cách xấn viên kem, thấy lòng nhẹ nhàng.

Cũng như khi Bích nói chuyện, anh nhìn đôi môi tươi tắn, lòng không gợn. Cũng như khi họp hành gặp nhau, giờ giải lao, vừa uống nước vừa tranh luận, anh thấy Bích thật bừng và muốn cốc một cái lên mái tóc. Vậy thôi...

Chỉ cần nhìn thấy Bích, biết Bích đang sống vui...Hoặc lâu không gặp, anh gọi điện thoại và giọng cười trong trẻo vang lên là anh yên lòng. Chỉ vậy thôi.

Bữa cơm chiều. Mỹ nói :

- Chiều nay em đón cu Tín, gặp Bích. Mẹ nuôi con giỏi quá nên bé Su mập mạp, tròn quay.

- Ủa, Bích khéo nấu nướng ép người khác ăn lắm.

Một lần khác, Mỹ nói :

- Gặp anh Đức đón bé Su. Con nhỏ nhõng nhẽo với ba hơn má. Nhìn nó tùm tùm ba nó, ai cũng cười.

Anh nhìn cu Tín, nghĩ bâng quơ: “Nếu là mình thì bé Su có nhõng nhẽo với mình không?”. Rồi ngay lập tức, anh gạt ý nghĩ đó. Mỹ là người vợ hiền thực, dù cũng có khiếm khuyết như bất kỳ ai.

Có lần, anh cũng lẻo mép với Bích khi Bích than thở: “Anh là bạn, anh phải nói giúp em. Anh Đức cứ uống tiếp khách hòai, rồi mai mốt ghiền luôn thì sao? Em nói, anh cứ than đàn bà nhiều chuyện”.

- Là bạn bè, em cũng nói dùm anh. Cứ mỗi lần anh nói thèm canh chua là Mỹ đổ vô nồi một ký lô me với khế. Mỗi lần anh đứt hột nút áo là Mỹ mua nguyên cái áo mới.

Bích háng giọng :

- Được ăn, được mặc, nhất rồi còn gì.

Anh đập lại :

- Vậy chồng đi nhậu, không tốn tiền nhà, còn than thở nỗi gì?

Cả hai cùng cười.

Kỳ lạ là khi nói với Bích về những vụng về của Mỹ, anh không cảm thấy mình nói xấu vợ! Cảm giác dễ chịu như được chia sẻ...Và nói xong rồi thì anh nhìn những vụng về của vợ với ánh mắt nhẹ nhàng hơn!

Nhẹ nhàng nhất là những cú điện thoại không liên quan tới Mỹ, tới Đức, tới bé Su, tới cu Tín. Không cả Bích và không cả anh! Sau một chuỗi dài những ngày bận bịu, trong tâm trạng trống rỗng thanh thản của một người đã hoàn thành công việc và muốn trò chuyện gẫu với ai đó như một cuộc thư giãn, anh nhắc điện thoại.

Giọng Bích vang lên :

- Anh không ngủ à?

Anh giật mình nhìn đồng hồ. Một giờ sáng!

- Xin lỗi, anh vô ý...Nhưng em còn thức sao?

Tiếng Bích cười khế :

- Thức khuya không là độc quyền của ai cả.

Anh đợi Bích hỏi: “Có chuyện gì không” để anh phân trần và cũng là để kể Bích nghe về phần việc anh vừa hoàn thành, nhưng Bích không hỏi gì cả. Sự yên tĩnh giữa đường dây thật an nhiên như thuở sinh viên hai người im lặng ngồi quán cà-phê, nghe khúc Serenade. Anh nhớ hồi đó, mỗi lần anh gọi cà-phê đá là Bích ngâm nga: “Gọi cà-phê đen ví không có tiền mua cà-phê đá”.

- Anh nhớ hồi đó tại mình hay đọc thơ của Nguyễn Tất Nhiên không? Câu hỏi như chìa khóa mở tung lòng anh. Nguyễn Tất Nhiên, đúng vậy. Sinh viên ai cũng thuộc lòng những bài thơ đầy tâm trạng đó.

Anh thổi vào ống nghe :

- Mừng Mán nữa.Chân nhớ ai mà chân bối rối

Ai nhớ ai lòng lộng đời ta

Đường về nhà qua mấy ngõ hoa...- Cơ quan em có cậu làm thơ hay lắm.

- Hay làm thơ mà thơ có hay không?

- Em đọc anh nghe nghe.Đêm dịu dàng

đằm thắm tuổi hai lần

anh hát đầy

sao bay ngà ngọc

ru mùa thu trên vầng trăng nằm...Anh có đang nghe không?

- Có. Em đọc tiếp đi.

- Quên mất đoạn sau rồi.
- Cậu ta làm gì?
- Phó phòng kinh doanh.
- A...
- Anh nghĩ gì?
- Nghe em gọi là cậu ta, anh tưởng...
- Anh tưởng gì?
- Người còn trẻ vậy...

Giọng Bích cười :

- Lại áp đặt nữa rồi. Người ta bây giờ văn võ song toàn. Không phải như mình, lấy lý do bận kiếm sống mà đầu óc bận bịu không còn chỗ cho bất cứ điều gì khác...
- Em làm anh tự ái nghe Bích.

Đặt máy xuống, anh nhận ra mình đã không nói gì như đã định. Nhưng thật dễ chịu.

Mỹ kể, gặp trước nhà trẻ, Đức nói Bích đang nằm bệnh viện, chuẩn bị mổ. Anh giật mình. Lâu lắm rồi, công việc ôm đồm, anh bận bịu quá. “Chiều nay đón cu Tín về, cả nhà mình đi thăm Bích nghe anh”, Mỹ nói. Anh “Ừ” khẽ trong cổ.

Bích trong tư thế nửa nằm nửa ngồi, khuôn mặt mệt mỏi giữa gối mềm trắng toát. Nụ cười chào nhợt nhạt khiến anh đau lòng. Và anh nhận ra, rất rõ ràng, mình muốn ở vị trí của Đức, ngồi sát cạnh và xoa bóp nhẹ bàn tay bàn chân bị tê cứng vì không hoạt động. Anh ghim người lại.

Đưa Mỹ và cu Tín về, anh bồn chồn quay vào bệnh viện lại. Ban nãy, Đức cầm tờ giấy bác sĩ yêu cầu Đức ký đồng ý mổ. Dù biết chỉ là thủ

tục hành chính, nhưng sao vẫn không yên. Muốn làm một điều gì đó cho Bích! Biết Đức sẽ thắc mắc, nhưng không làm sao cưỡng lại ý muốn điên rồ này. Mình sẽ đứng bên ngoài, nhìn vào một chút thôi... Anh không biết là mình đang mâu thuẫn ghê gớm. Muốn làm một điều gì đó cho Bích, nhưng rồi lại là chỉ cần nhìn Bích một chút thôi... Lỡ ra... nàng đi xa mãi mãi mà anh không kịp...

Bích nói khe khẽ, ánh hồng ửng ửng trên đôi má xanh xao :

- Em biết thế nào anh cũng quay lại.

Anh lặng người. Như tên trộm bị bắt quả tang, anh ngồi xuống mép giường, lặng lẽ cầm tay Bích, không nói một lời. Nói gì lúc này cũng muộn rồi.

Bích nhè nhẹ rút tay lại :

- Anh Đức vừa ra căng-tin.

Anh đứng lên. Đức xách cái phích từ ngoài đi vào :

- Để quên cái gì hả?

- ... Ờ, cái chìa khóa.

- Tìm thấy chưa?

- ... Chưa. Chắc mình làm rơi ở đâu rồi...

Giọng Bích dịu dàng nhưng thật cương quyết :

- Từ đâu đến đây thì anh hãy quay về nơi đó, chắc sẽ tìm ra.

Anh nhìn Bích. Nàng không nhìn anh. Anh rời bệnh viện như người mộng du. Hành lang bệnh viện giống hành lang trường đại học thuở đó. Thuở ngu ngốc, vô tâm, anh đã đánh rơi cái chìa khóa đời mình mất rồi.

Nguyễn Hương

Mùa Cá Đỏ

Chuyến xe vào thứ Bảy thường là những khuôn mặt ấy, đôi khi xuất hiện khuôn mặt mới. Khuôn mặt mới thường lo âu sợ hãi và tò mò nhìn quanh hỏi han đường đi nước bước. Nhưng sau một vài chuyến thì giống nhau, chỉ im lặng nhìn qua cửa hoặc ngủ cho đến khi xe tới nơi.

Tài xế tên Vành có cái thẹo dài từ thái dương qua bên phải xéo xuống má rồi chạy qua quai hàm. Đó là một tay giang hồ nghe nói đã hoàn lương. Khách do tài nào đưa đến thì tùy, do Vành đưa đến thì đổ có quán nào lấy quá giá, quán ăn hay quán trọ cũng vậy. Khách thường xuyên biết rõ điều này nên thường chọn xe Vành mà đi.

Chuyến này xe có một khách mới, vị khách ngồi trong lòng mẹ. Hai sừng tóc buộc nơ hồng ngúc ngoắc theo nhịp xe. Người mẹ là khách quen. Chị áp đầu con sát ngực mình mỗi khi xe sập ổ gà, lúc cô bé ngủ say thì hai sừng tóc đã sập xuống xuôi xị. Rồi cô bé choàng tỉnh sau một cú xóc mạnh, cái miệng nhỏ líu lo gì đó nhưng gặp cái nhìn của Vành qua kính chiếu hậu, cô bé nín bật, vòng tay ôm siết cổ mẹ. Vành nhìn mình trong gương, vết thẹo thật gớm ghiếc, đó là một cái thẹo lỗi.

Xe tới nơi lúc hai giờ. Vẫn còn kịp vào trại. Đội quân xe thồ phóng tới. Trong tích tắc chỉ còn lại Vành, cái xe đổ quạch bụi, và mẹ con cô bé.

- Sao không đi luôn cho rồi? – Vành hỏi.

Cô bé luồn ra sau lưng mẹ. Vành bật tiếng cười khô. Giọng người phụ nữ mệt mỏi:

- Ngày mai vào trại. Bây giờ tôi tìm chỗ trọ đã.

- Trọ? Còn sớm mà – Vành ngạc nhiên. Rồi Vành lầy làm lạ trước nỗi ngạc nhiên của mình. Có bao giờ Vành chú ý đến ai như thế này đâu. Và ngay lập tức Vành nhận ra tại sao, tại cô bé này, vẻ sợ hãi tò mò không giấu giếm.

- Lần này tôi trọ lâu nên muốn nhờ anh chỉ cho chỗ nào rẻ mà tốt tốt.

- Ở dài ngày thì đằng kia. Họ cho thuê tháng. Cứ nói là Vành giới thiệu.

Đến giờ cơm chiều, cả thị trấn đã biết tên người phụ nữ - Thuý Nhi, Phan Thị Thuý Nhi, một cái tên thật yếu điệu. Và sau giờ cơm chiều, tức là giờ mà xe thồ lẫn xe khách đã xong cuộc nhậu ở các quán, sau cái tên yếu điệu đã được gắn thêm hai chữ thuốc phiện. Trại cách xa thị trấn bấy cây số nhưng đặc điểm của từng người tù thì ai cũng rõ. Chồng Nhi là Sơn, từng là công nhân Nhà nước và bây giờ đang tù vì tội buôn bán thuốc phiện.

Phía bên này là những cái sọt không chồng lên nhau cao ngất ngưỡng, phía bên kia là những giỏ cá hấp còn bốc khói, chảo nước vẫn hừng hực dù củi đã tàn. Lão đứng cạnh chảo, cánh tay gân guốc quẳng mạnh khúc củi vào góc đang có một đồng củi vun cao gần sát trần.

- Sao biết tôi cần người làm?

- Tài xế Vành nói.
- Biết làm chả cá không?
- Dạ biết.

Lão nhìn chị từ đầu xuống chân, trên đầu là cái nón lá và dưới chân là đôi dép da màu nâu đế thấp. Rồi lão quay người về phía bếp đưa tay nhắc cái chảo xuống. Chị rung mình, cái chảo thật to và sâu, đủ để nhúng thúng cá ngập lụt vành, nó lại đang đầy nước nóng. Bắp tay lão nổi gân lục cục như những khối u và cái thẹo chỗ khuỷu trở thành khối u to nhất. Đặt chảo xuống, lão xoa xoa hai tay rồi ngoảnh nhìn chị như thể ngạc nhiên khi thấy chị còn đứng đó. Giọng lão rề rề qua kẽ răng:

- Mai tới. Thử một ngày rồi tính.

Chị cố giấu nỗi vui mừng. Từ lúc đặt chân đến đây, hay nói đúng hơn trên đường đi đến đây chị chỉ sợ không xin được công việc này. Nếu không chị không biết sẽ làm gì. Nỗi vui mừng kiếm được việc khiến khi về đến nhà trọ chị mới thấy lạnh vì ướt, trời mưa.

*

Chị quay mặt ra ngoài hít một hơi dài trước khi ngồi xuống, thật ra bên ngoài cũng tanh nồng mùi cá.

- Dao đằng kia, con nào vừa tay thì tùy ý – Lão hát cầm về góc nhà. Dao phay, dao chặt, dao mổ, dao băm... Dao cán gỗ, dao cán sắt, dao to dao nhỏ... chị cầm hú hoạ một cái. Một người bốc vác quăng chồng rổ rá cao ngất ngưỡng xuống, chống tay cười:
- Con dao đó để gọt trái cây thôi.

- Để yên cho người khác làm. Lo việc của mày đi – Lão lừ mắt.

Chị cúi nhìn đồng cá thật to choán một góc nhà. Cá đỏ rẻ nhất trong các loại cá làm chả được mà lại không kém nên vào mùa cá đỏ khắp

nơi làm chả, khách không sành khó phân biệt được đâu là chả cá thu, đâu là chả cá mối... Chị rất giỏi nấu nướng, đặc biệt là món chả nhưng một đồng cá như thế này thì chưa bao giờ. Chị quay mặt nghiêng mũi lau vào vai như lớp vai áo có thể lọc bớt mùi tanh tươi rồi ngồi xuống. Trước tiên là chặt đầu rồi mổ ruột lôi ra thật sạch. Chả cá, chỉ sót một tí xú ruột là rất tanh. Một con, hai con, ba con,... vừa làm chị vừa liếc nhìn ông chủ đợi phản ứng nhưng lão chẳng nói gì. Cầm cúi một hồi, chị vươn vai ngược lên thì không còn ai, chỉ những chồng sọt và rổ rá chất đống.

Làm xong, chị rửa cá rồi xẻ đôi theo mép bụng, phải xẻ sát xương thì mới không hao thịt. Rồi chị nạo cá ra một cái khay lớn và sau là nhồi.

- Cô không xay cá sao?

Giọng lão vang lên đột ngột ở sau lưng khiến chị giật mình.

- Không thấy cối, tôi tưởng ông không cần xay.

- Không thấy gì thì hỏi. Chỗ này mà cứ bày đồ đạc ra đó thì có cái gì mà còn. Nhưng không xay cũng làm được à?

- Dạ được, bóp qua rồi nhồi kỹ. Chỉ có điều sót xương dài thì dễ đâm vô tay.

- Vậy thì xay đi cho yên chuyện. Cối đây.

Lão xĩa ra một cái cối bằng gang xỉn màu nhom nhớp.

Chị phân vân một chút rồi quyết định rửa cái cối. Lão thở phì ra, một tiếng cạch, lão dẫn cái rổ đựng gia vị xuống thớt. Rồi lão lại đi và quay lại với một can dầu đã chiên qua nhiều lần lọc lại, màu nâu xỉn. Chị nhận ra lão di chuyển không hề gây tiếng động.

Xay xong, nên ném gia vị và đến việc cuối cùng là đập. Hốt cá lên rồi quăng mạnh xuống, lại hốt lên rồi quăng mạnh xuống... Ban đầu vụn cá và gia vị tã ra lung tung, sau thành một khối dẻo quánh quăng

xuống đầu nằm im đó. Chị bắc chảo lên bếp chuẩn bị chiên thì giọng lão vang lên từ sau lưng:

- Đi đâu một tí rồi về làm tiếp.

Chị thấy gờn gợn. Đi đâu một tí là đi đâu? Chị nhìn lão.

- Có một thứ làm chả cá ngon hơn, đó là bí quyết gia truyền – Lão nói qua khoé môi mím lại.

Chị hiểu. Lão nắm gì đó trong lòng bàn tay. Chị đứng lên đi ra cổng. Chợt chị thấy sợ hãi. Thuốc phiện! Đúng rồi, chính là nó, trong lòng bàn tay lão là bột màu trắng. Khách hàng ghiền chả của lão mà đến. Mà mình là người làm món chả này! Chị thấy toàn thân ớn lạnh.

- Rồi! Làm tiếp đi! - Giọng lão lại vang lên, cũng từ sau lưng.

Chị thu hết can đảm nhìn vào mặt lão. Hàng lông mày ngắn ngủn, đôi mắt tối và cái miệng với đôi môi như bám vào nhau, vô số nếp nhăn chi chít từ trán xuống mang tai kéo qua cằm đựng phải cái theọ thì ngừng ngang lại, cái theọ như một con rít đỏ ửng và lóng lẫy nhìn rất kỳ quái.

- Dạ thưa...

- Sao?

Chị không biết nói gì thêm nữa, lảng lạng đi nhanh vào trong. Những con ruồi đang bu quanh cái thớt bay vù lên.

*

Xe chở cá đến vào lúc một hai giờ sáng, một nửa xe đổ vào nhà lão, nửa kia là của hai đầu nậu khác. Đích thân lão đứng ra cân cá cho bạn hàng bán lẻ. Đến bốn giờ sáng là xong việc. Ngày nào cũng như ngày nào. Còn ban ngày là để làm món chả cá bỏ cho các quán ăn. Trước chị, lão đã thuê vài người rồi nhưng cứ được vài ba bữa nửa tháng là lão đuổi hoặc tự họ đi. Bà chủ trọ của chị kể vậy. Chị thắc

mắc:

- Khi người này đi mà chưa thuê được người khác thì làm sao có chỗ bán?

- Ờ hay vậy. Lão tính toán làm sao mà cứ vừa thôi người này là cũng vừa có người kia ngay.

Mình sẽ là người tự đi hay bị lão đuổi đây? Chị tự hỏi, thấy buồn đến tuyệt vọng. Mấy hôm nay chị dò tìm có công việc nào khác không nhưng chẳng biết ai đang cần người làm. Phục vụ quán ăn thì chị không thể, chị không sợ khổ, chỉ sợ tăm tiếng đến tai Sơn rồi anh thất vọng càng quẫn hơn. Chị có mặt ở đây cùng với con trong ba tháng hè này là để anh hiểu cuộc sống của anh không chỉ của anh mà còn của hai mẹ con nữa. Đã một lần anh tự tử.

Nhưng biết làm gì đây? Mỗi lần lão yêu cầu chị tránh chỗ khác để lão trộn bí quyết vào đồng cá xay là chị thấy kinh hoàng. Rồi chị lại như được an ủi – Sơn nói với chị là Sơn không hề biết trong va ly của anh có thuốc phiện, anh bị oan. Trước kia chị không tin điều này nhưng giờ thì chị muốn tin. Rồi chị cay đắng hình dung ngày nào đó mình cũng vào tù vì những miếng chả cá tẩm thuốc phiện này. Ừ, hai vợ chồng sẽ được gần nhau! Lúc đó ai động viên ai đây? Biết chị đưa con theo và ở lại đây suốt ba tháng để mỗi tuần đều có dịp vợ chồng cha con gặp nhau. Sơn khóc như mưa. Anh nói chị hãy về đi, nơi đây không phải đất sống cho những người như chị và con. Một vài tháng thăm anh một lần là đủ rồi. Khi đàn ông khóc... Dấu đau lòng chị vẫn thích anh khóc hơn là nhìn thấy anh cười. Nụ cười qua cái bàn rộng trước mặt cán bộ trại giam khiến anh lạnh lẽo xa xôi làm sao. Khi Sơn khóc chị thấy anh gần với cuộc sống hơn.

- Cô đem con bé theo à?

Đã quen với những câu hỏi vang lên từ sau lưng nên chị không còn giật mình nữa, chỉ thấy rờn rợn. Chị trả lời mà không quay mặt lại:

- Dạ.

- Đi tới đây làm rồi gởi nó cho ai?

- Cho bà chủ nhà trọ. Nó lớn rồi, tự chơi quanh nhà được.

- Có trả tiền công không?

- Bà nói không lấy tiền. Tối về tôi giúp bà dọn dẹp nhà cửa.

- Vậy à?

Sau vài ba câu hỏi xem ra hơi tò mò, lão thốt hai tiếng vậy à một cách dửng dưng. Rồi cầm con dao, lão rạch miếng chả dày trên mâm đứt làm hai, nhát rạch một tay sắc ngọt.

- Tí cầm một nửa này về cho con nhỏ.

-...

- Không trừ tiền công đâu mà lo.

Trừ tiền công là một chuyện, chị lo chuyện khác. Trên đường về chị quăng miếng chả vào một lùm cây bên đường.

Hôm sau lão cũng gói nửa miếng chả đưa cho chị. Chị cũng quăng vào lùm cây ven đường. Hôm sau nữa cũng vậy. Quăng xong, chị khóc. Đây có phải là oan gia oan báo không? Chồng đi tù vì thuốc phiện, và con thì được cho không những miếng chả... Rồi chị hốt hoảng nghĩ lỡ ra khi chị đang làm chả ở đây thì ở nhà con của chị cũng đang ăn... Ôi không! Chị sẽ thôi cái việc làm chả này ngay lập tức. Về tới nhà trọ, chị ôm riết con vào lòng như là sắp chia ly.

*

– Sao vậy?

Khuôn mặt lãnh đạm của lão ánh lên vẻ ngạc nhiên. Chị im lặng nhìn bầy ruồi bu quanh chồng sọt ngất ngheêu dựa sát tường. Nhận ra

mình đã quen mùi ở nơi này nên không thấy nôn nao nữa. Nhưng lão thì chị vẫn thấy sợ.

- Cô về nhà à?

- Tôi vẫn ở đây. Nhưng tôi sẽ...

- Người khác trả cô bao nhiêu?

- Dạ không phải vậy. Tôi chưa xin được việc ở đâu cả.

- Đó có phải là ... vậy nên cô quăng mấy miếng chả của tôi vô bụi không?

Chị tái mặt giệt mình. Lão cười khừ qua cổ:

- Con chó tha cái gói tươm dầu mỡ chạy ngang ai cũng nhìn thấy.

Của ở đâu mà ngày nào cũng làm rơi rớt.

Chị lạnh người.

- Khách khen chả cô làm rất ngon. Cô cho cái gì vô cá mà nó ngon vậy?

Chị nhìn lão trân trối. Lão định làm gì chị đây?

Tôi đâu biết cô, chỉ là nể tài xế Vành. Mà nó trước cũng là tay buôn thuốc phiện.

Chị choáng váng.

- Đâu phải khi không mà Vành nó hỏi thăm cô hoài hả? Cô cho cái gì vô chả cá của tôi? Nói đi? Tại sao không dám cho con cô ăn?

- Đó là tôi sợ... - Chị nói như hụt hơi.

- Sợ cái gì?

- Sợ ông. Cái bí quyết gia truyền của ông...

- Không phải bí quyết của cô à?

- Tôi có bí quyết gì đâu. Chả cá làm sạch ruột là không tanh, nhồi kỹ thì dai nhiều, gia vị nếu chỉ băm thì không tiết hết vị thơm nên tôi giã nát bầy để ngấm đều trong cá.

- Vậy thôi à?

Chị gật đầu. Mắt lão nheo lại:

- Vậy sao cô không cho con cô ăn?

-...

- Cô không nói tôi sẽ hỏi Vành. Khi nào có câu trả lời thì tôi mới trả tiền công cho cô - Mặt lão lạnh tanh – Không qua mặt tôi được những cái trò ruồi đó đâu.

Chị cắn răng để khỏi oà khóc mà nước mắt vẫn trào ra. Những giọt nước mắt không phải vì tiếc tiền công, không phải vì bị nghi oan, không phải vì bị hăm dọa. Chị khóc không thể ở lại đây được hết ba tháng hè như đã dự định. Sơn nói đúng, nơi đây không có chỗ cho những người như chị và con.

*

Chiếc xe sụp ổ gà khựng lại rú lên rồi rùng rùng lăn qua. Chị giữ đầu con đừng bị lắc lư, con bé tưởng mẹ dỗ ngủ mà chưa buồn ngủ nên cứ ngoắt đầu ra. Rồi chạm phải ánh mắt của tài xế nhìn mình trong kính chiếu hậu, con bé vội úp mặt vào vai mẹ. Chị ôm con chặt hơn rồi cũng nhắm mắt lại. Đủ những ý nghĩ rối rắm trong đầu chị, ý nghĩ cuối cùng là tí nữa, khi xuống xe chị sẽ cảm ơn tài xế Vành đã chỉ cho chị một chỗ trọ rất tốt và chỉ cho chị một chỗ làm, dù không lấy được tiền công. Và nếu có gì rắc rối lão gây ra cho Vành thì xin hãy thông cảm cho chị.

- Chẳng có gì rắc rối cho tôi đâu, đừng lo. Nhưng tại sao lão nghi chị cho thuốc phiện vào chả cá?

Câu hỏi vang lên thật khác tính cách lầm lì và ít nói của Vành. Hành khách đã xuống xe hết chỉ còn hai mẹ con chị, Vành và cái xe đồ quạch bụi như hôm nào nó đã đưa chị đi.

- Chính lão làm vậy – Tức giận vì oan ức, chị bật ra rồi ngay lập tức sợ hãi vì đã nói.

Vành trở mặt rồi bình tĩnh lại rất nhanh:

- Sao chị biết?

- Lão bắt tôi phải đi nơi khác mỗi khi ... - Chị im bật.

- Tôi chỉ muốn biết để tìm cách lấy tiền công giùm chị thôi, lão không dám làm gì chị đâu. Còn có tôi đây mà.

Còn có tôi đây mà. Câu nói làm chị thấy tủi thân ghê gớm, chị phần nộ với cuộc đời và cả với bản thân. Chồng tù vì thuốc phiện còn mình thì được một kẻ từng buôn thuốc phiện che chở! Đâu phải khi không mà Vành hỏi thăm cô hoài. Câu giễu cợt của lão âm ỉ trong tai chị. Chị cay đắng bật khóc. Đứa con hoảng sợ ôm cứng chân mẹ.

Rồi thấy mẹ vẫn khóc, nó giận dữ nhìn Vành. Chị lau nước mắt ngoắt người cầm tay con dắt đi. Đi như thể những bước chân này là chấm hết với những ngày đã qua, với lão, với Vành, với bà chủ nhà trọ tốt bụng, và với niềm mong muốn thiết tha rằng sự có mặt của chị và con ở đó trong ba tháng hè sẽ là bằng chứng cho tình yêu có thể cứu rỗi được những gì đang vụn vỡ.

*

Một tháng sau, thứ bảy, chị và một túi thức ăn căng phồng ra bến xe quen thuộc và ngồi lên cái xe quen thuộc quanh chị là những khuôn mặt quen thuộc, mỗi người cũng một túi thức ăn căng phồng đủ cho một tháng. Mọi người nhìn nhau nửa cười nửa không như lạ như quen. Tài xế Vành nhìn chị qua kính chiếu hậu. Chị cũng gật đầu chào qua kính chiếu hậu.

Hai giờ trưa xe đến nơi. Đám xe thồ chờ tới. Vành quay lại chị:

- Khoan đi vô trại đã, lão muốn gặp chị.

- Tôi phải đi ngay, lỡ tí nữa không có xe thồ.

- Tôi lo chuyện đó cho chị. Tới lão đã.

- Làm gì?

Nụ cười khiến cái theo bên má Vành nhăn nhúm lại:

- Lấy tiền công.

- Thôi, tôi không cần.

- Nhưng lão cần phải trả.

Chị đứng yên không nhúc nhích. Mắt Vành tối sầm:

- Chính tôi giới thiệu chị tới chỗ lão nên tôi phải giải quyết chuyện này cho xong.

Chị sờ sờ rồi thở dài lẳng lặng đi theo Vành. Có lẽ đến ngày Sơn mãn hạn tù thì chị không còn biết sợ hãi nữa. Cuộc đời này...

Mùi tanh bay từ xa. Và mùi chả cá chiên cùng mùi khói củi dầu oi oi.

Lão đứng sừng sững trên ngưỡng cửa, hàng lông mày ngắn ngùn nhướng lên rồi lão cười:

- Cô cũng nghĩ là tôi cho cái thứ đó vô chả cá hả?

Kiểu cười của lão khiến chị không biết phải nói sao, như là lão khoái trá vì chị cũng không đoán qua bí quyết của lão là gì. Lão móc túi ra một nắm tiền xỉa về phía chị:

- Công của cô đây.

Chị không cầm. Vành đưa tay cầm lấy rồi cúi xuống nhét vào ngăn ngoài túi xách của chị. Chị giận dữ nhìn Vành:

- Anh nói gì mà lão chịu trả tiền?

- Tôi nói với lão là tôi không đưa thuốc phiện cho chị. Mà người như chị thì cũng chẳng ai dám đưa thuốc phiện dù vì cái gì. Chị sẽ tự khai báo mà không đợi tra khảo. Vậy thôi. Còn cái chuyện tôi hay hỏi thăm chị là vì...

Vành bỏ lửng câu nói, khuôn mặt xám lạnh âm u. Lão lầm bầm:- Nó hay hỏi thăm cô là vì cái hồi nó ở tù giống chồng cô bây giờ thì vợ nó bỏ theo thằng khác. Cái thẹo trên mặt nó là sấu đời uống say quá bị xe tông đó.

Dứt câu, lão lừng khừng bước vào trong, bóng lão chồn vờn trên bức tường ám khói ruồi bu đầy.

Vành cúi xuống xách cái túi của chị lên, cái túi chị thấy nặng mà trong những ngón tay gân guốc của Vành nhìn nhẹ tênh. Chị im lặng bước sau Vành, thấy lòng thanh thản hơn./.

Nguyễn Hương

Mùa Gió

Nỗi buồn là không thể chịu nổi nữa rồi. Lau nước mắt, làn da nhám sì vì gió nắng khắc nghiệt nham nhám tay, tôi quăng bút, đi ra đường. Tôi nói với mình như bao lần tự nhủ: Mày đang chán nản. Như đã từng có lúc như vậy. Và mày đã vượt qua những lúc đó mà không ai biết. Bây giờ cũng như vậy thôi. Trời chuyển mùa, những cơn gió rít gào thốc bụi mù mịt, ai cũng mệt. Và mày mệt hơn tất cả vì cộng thêm nỗi nhớ nhà.

Nhớ nhà? Nhớ má...Những lá thư tự tay má viết nét chữ ngoằn ngoèo,sai chính tả

"...con nhớ dữ dìn sức khỏe" và " ...má nghe người ta nói ở đó có cây lá ngón làm thuốc độc,con đi chợ mua rau coi chừng mua lộn lá ngón". Ôi má ...lá thư nhắc tới lá ngón khiến một tuần tôi không dám mua rau. Không dám mà lòng thắc mắc. Người đàn bà bán rau nể cô giáo dạy con mình nên không dám cười to: "Cô giáo ơi,không thể nhầm lá ngón với lá rau được đâu vì nó khác hẳn". Má vẫn không yên: "Con chủ quang lắm, cái tính của con má biếc quá mà"

Má biết quá mà! Má biết bởi vì tôi có bao giờ giấu má cái gì đâu. Nhưng kể má nghe sao đây về lá thư dở dang trên bàn và tôi đang đi như điên giữa đường thôn vắng ngắt.

Nản. Chán ngán. Buồn. Và mệt mỏi. Chẳng làm gì cả mà mệt rũ người.

Ngày dạy ba tiết còn lại về nằm đọc sách rồi ngủ. Sao lại mệt đến thế này? Bốn năm đại học xa nhà bươn chải tự trang trải cho bản thân tôi có mệt như thế này đâu. Vì lúc đó không có thời gian để mà mệt! Đúng vậy. Lý do hiện ra thật rõ ràng!

Tôi đứng khựng lại giữa đường. Nhìn quanh. Mùi khói và mùi phân gia súc oi oi. Trong bóng đêm, những căn nhà sàn trên những cái chân khẳng khiu như sắp bay lên vì gió lộng. Bọn học trò của tôi, những đứa con của những căn nhà sàn, chúng đang ở trong đó, chuẩn bị đi ngủ. Bây giờ là tám giờ. Sự tĩnh mịch như đã giữa khuya. Và người ta chuẩn bị đi ngủ. Ngủ, để mai còn đi nương. Ngủ, cũng là tiết kiệm chất đốt. Và ngủ, vì thức để làm gì? Tôi đây, tôi cũng chẳng biết thức để làm gì!

Va ly sách mang theo đã đọc đi đọc lại đến nhàu rồi. Và cũng thôi rồi những cuốn từ điển mang theo với hào hứng "Sẽ dịch những mẫu chuyện tiếng Anh mình thích sang tiếng Ê Đê, bọn học trò của mình

sẽ có một tập truyện song ngữ Ê Ê- Anh". Ôi ... sự nhiệt tình thăm hại của tôi. Lẽ ra tôi phải nhận ra ngay từ đầu chứ không để tới lúc này. Lẽ ra tôi phải nhận ra ngay khi Y Miên nhìn quyển sổ trên tay tôi với nụ cười giấu không che giấu. Nụ cười của sự khẳng định rằng tôi sẽ bỏ cuộc như cô giáo đến đây trước tôi. Nụ cười rằng tôi sẽ ra đi ngay khi có cơ hội. Và những từ Ê Ê tôi ghi đầy trong quyển sổ chỉ là để làm kỷ niệm mà thôi.

Nụ cười làm tôi nổi giận. Y Miên không có quyền phán xét! Y Miên yên lòng ở lại đây vì nơi này chính là nhà của Y Miên, còn tôi và các bạn tôi, những người đã đi và những người sẽ đi, chúng tôi cũng muốn sinh sống và làm việc ở nơi mình sinh ra và lớn lên. Khác gì Y Miên đâu?

Cuộc trò chuyện đầu tiên giữa tôi và Y Miên trở thành cuộc đấu khẩu mà phần có lý nghiêng về phía tôi. Để chiến thắng trọn vẹn hơn, tôi thẳng thừng "Phòng giáo dục hứa sau ba năm dạy ở đây tôi sẽ được chuyển về thành phố. Tôi không xung phong. Tôi về đây là do phân công, tôi cũng sẽ làm hết sức mình".

Quyển sổ dày đặc chữ, tôi đã dịch được một hai mẫu chuyện nhỏ. Hai mẫu vui cười. Tôi thích nghe tiếng học trò của mình cười. Không gì bằng cuối một tiết. Học trò và cô giáo cất tiếng cười vui. Nhưng không em nào dám cất tiếng cười cả. Tôi cũng không thể cười. Bài kiểm tra lần thứ nhất, bài dễ nhất, không em nào được năm điểm. Và những bài kiểm tra kế tiếp càng thê thảm hơn. Ôi! Môn ngoại ngữ của học sinh vùng ven...

Như một người máy, tôi cầm những xấp bài kiểm tra bước vào phòng hiệu trưởng. Y Miên ngồi sau những cái bàn đầy sổ sách ngược nhìn tôi rồi cầm xấp bài kiểm tra lật từng tờ. Những ô điểm

trống không.

Tôi không thể chấm điểm được - Tôi nuốt xuống, thấy nhục nhã khi phải đổ thừa lý do về phía khác nhưng thật sự là như vậy - các em đã mất căn bản trầm trọng, tôi có cảm tưởng là các em chưa biết gì về môn tiếng Anh cả, thừa hiệu trưởng.

Trường chúng ta mới có giáo viên ngoại ngữ được hai năm nay thôi. Cô là người thứ hai.

Tôi không biết nói gì. Đôi mắt sáng trên làn da nâu nhìn tôi hun hút.

- Tôi biết là rất khó cho cô giáo. Nhưng cái gì cũng cần có khởi đầu.

Tôi vẫn không biết nói gì. Giọng nói có âm vực khỏe khoắn bất chấp của dân vùng cao vang bên tai tôi:

- Trong ba năm cô giáo dạy ở đây, tôi hy vọng sẽ có được vài em thi đậu cao đẳng sư phạm khoa ngoại ngữ. Và sau đó... Cô giáo biết không, ngôi trường có tám phòng học này trước kia chỉ là một gian nhà mái lá vách nứa. Hồi đó tôi chưa nói sõi tiếng Kinh.

Cái gì cũng cần có khởi đầu. Tôi dạy học trò lớp 12 từng chữ cái, từng câu đơn giản. Đơn giản đến nỗi tôi không biết làm gì cho hết thời gian. Ngày đã dài mà khoảng thời gian từ chiều đến đêm lại càng dài dằng dặc. Tôi hai mươi ba tuổi. Tôi không muốn mình như một bà già về hưu thế này. Chạm ánh nhìn của Y Miên, tôi quay mặt đi. Những cô giáo trong trường tị nạnh sao tôi được ưu ái. Đành phụ lòng Y Miên thôi.

Tôi không sợ thiếu thốn, không sợ khổ, không sợ điện cúp đột ngột trong đêm, không sợ những cơn gió nghiêng ken kết rợn người, không sợ kiến vàng đùn lên cả ổ ngay dưới chân giường, không ớn những bữa cơm rao tập tàng hoài mãi... Tôi muốn được làm việc, thêm có thêm thời gian. Muốn ngủ gục bên bàn vì không xong việc. Muốn

sáng ra hấp tấp khóa cửa để kịp giờ đến cơ quan. Muốn nghe lời thúc hối công việc phải xong trước giờ nào đó. Muốn được liếc nhìn thành công của người khác mà ghen tị. Muốn khuya ngủ người ngủ vui quên bỏ mệt, giấc ngủ say sưa của một kẻ hài lòng với kết quả công việc và sáng thức dậy là một kế hoạch mới...

Tôi lại bước vào phòng hiệu trưởng. Tôi không thể tiếp tục được nữa.

- Cô giáo nhất định đi sao?

Tôi gạt đầu. Nước mắt trào ra:

- Tôi xin lỗi...

- Cô giáo đã có chỗ dạy ở thành phố?

- Vấn đề không phải là một chỗ dạy ở nơi khác thuận lợi và vui vẻ hơn - Tôi bùng lên qua làn nước mắt vì hổ thẹn nhớ lại tuyên bố của mình.

Con khóc vì hổ thẹn khiến tôi không thể nói năng được gì thêm. Tôi chạy ra khỏi phòng hiệu trưởng. Con đường độc đạo chạy dài từ đầu thôn đến cuối thôn tận cùng là dòng suối mà từ ngày chương trình nước sạch về buôn, nó trở thành nơi tập bơi của bọn nhỏ. Nhiều gia đình người Kinh đến đây sinh sống. Không thể phân biệt được đứa nào là Kinh đứa nào là Ê Đê vì tất cả đều đen nhẻm. Có một đứa đang tồng ngồng trên một tảng đá, nhìn thấy tôi vội quay lưng lại và nhảy ùm xuống. Tôi bật cười, lau nước mắt. Nhảy ùm xuống, dòng nước sẽ trôi sạch tất cả và ngày mai sẽ làm lại từ đầu! Ý nghĩ vụt xuất hiện và tôi cố ghìm lại vì bộ áo quần đang mặc trên người, và vì Y Miên đang phía sau, lỡ Y Miên nghĩ tôi tự tử thì thật vô duyên.

Tiếng gõ cửa vang lên, tôi không ngạc nhiên. Chưa nghe tiếng người tôi đã biết là Y Miên. Bốn phận của một hiệu trưởng trong lúc này là

nói lời chia tay và rất tiếc.

Tôi nhìn quanh. Nếu có thể nói Y Miên đợi mười phút để tôi kịp dọn dẹp đồ đạc đang bừa bộn cho một cuộc ra đi! Nhưng phải mở cửa ra ngay thôi.

Anh mắt Y Miên quét quanh phòng khiến tôi đỏ mặt. Quả là tôi luôn xuất hiện trước Y Miên với vẻ chẳng ra gì. Lần đầu tiên là tuyên bố đầy thách thức, lần nữa là để chia xấp bài kiểm tra với những ô điểm trống không, lần nữa là để khóc và lần này, lần cuối cùng, là của một kẻ thất bại bỏ chạy. Tổng kết những lần gặp Y Miên, tôi thấy mình không còn là mình nữa. Cuộc sống nơi này làm tôi xuống dốc thê thảm!

- Cô giáo nói cô giáo không sợ khổ?

Câu hỏi vào giây phút này để làm gì? Tôi cười để không trả lời rồi tiếp tục xếp đồ đạc.

- Công ty du lịch chọn nơi này làm một trong những điểm dừng chân cho những tour du lịch xanh. Họ nói họ cần một người nói được tiếng Anh. Cô giáo nghĩ sao?

- ...

- Không quá thời hạn ba năm. Tôi sẽ không nài nỉ thêm cô giáo một ngày nào khi tròn đúng ba năm.

Giọng không hề giấu cợt như vẫn thường thấy ở Y Miên.

Không chỉ là cần một người nói được tiếng Anh. Khách du lịch đến từ bên kia bờ đại dương đòi hỏi nhiều hơn là những câu trả lời. Cơm lam, thịt nướng ông tre, canh lá giang, gỏi măng, nấm trộn... Những người đàn bà trong thôn tít tít đốt củi lấy than để hong những món ăn dân dã đã trở thành đặc sản và được ghi tên trong sách du lịch. Những người đàn bà nướng rẫy nghiêm nhiên trở thành đầu bếp, và

tôi, phụ bưng bê! Những ngón tay nường rầy thô kệch không thể làm công việc bưng bê được. Phiên dịch kiêm bưng bê, tôi tình nguyện nhận công việc này bởi vì không muốn công sức cả ngày của mình bị mất điểm bởi một chi tiết nhỏ trong toàn bộ. Nhưng vậy chưa phải là xong.

"Spring rolls" , những người đàn bà trong bếp mở to mắt trước cái tên của món ăn nghe rất lạ. Y Miên nhìn tôi, ánh nhìn khiến tôi không thể từ chối. Món chả ram này, khách du lịch Á- Âu đều thích. Tôi xắn tay áo, bầm bầm xắt xắt cuốn cuốn để làm mẫu cho mọi người nhìn. Thoáng nụ cười trong mắt Y Miên. Nếu không phải là đang giữa những người vốn quen nường rầy thì ánh cười kia sẽ bị đáp lễ đích đáng! Có năm mơ tôi cũng không nghĩ có ngày mình biểu diễn như một đầu bếp thực thụ. Tôi bận trong bếp, Y Miên cho gọi bọn học trò tới để bưng bê. Chủ nhật học bù! Thầy cô các bộ môn khác xôn xao. Cái môn tiếng Anh trình bày trên giấy vụng về lủng củng nhưng đối diện khách Tây, miệng học trò mạnh dạn lú lo. "I want some..." Yes, sir...". Thầy hiệu trưởng bật đèn xanh cho học trò tham gia làm du lịch là để theo cô giáo mà học! Là để cô giáo không phải làm công việc bưng bê. Là để các em biết thôn buôn của mình đang chuyển mình như thế nào. Là để các em đóng góp công sức của mình... Một công đôi ba việc!

Thôn trưởng cười hể hả rồi lệnh đàn ông vào rừng chặt cây để dựng hẳn một cái nhà sàn treo bảng "restau-rant". Mai kia còn "hotel" nữa chứ. Mời khách ở lại đêm, nghe hát khan và uống rượu cần.

Bọn học trò thông minh hơn tôi tưởng. Hay trong lòng chúng cũng khát khao được làm gì đó? Công việc rồi nùi của những ngày đầu tập làm du lịch đi vào nề nếp. Tôi trở lại công việc của mình.

- Nhờ cô giáo viết sẵn những câu đơn giản cho nhà bếp lỡ khi không có cô giáo ở đó thì họ cũng tự hiểu được khách muốn gì.

- Nhờ cô giáo dịch những bài hát khan.

Từ những câu đàm thoại ngắn ngắn mà dùng một cái tới bài hát khan dài suốt đêm! Tôi lật nát cuốn từ điển - Có những từ tôi mới thấy lần đầu! Xong bài khan này tôi trở thành dịch giả văn học mất thôi!

Mười giờ, học trò gõ cửa bưng vào một ly nước nghi ngút khói: "Thầy hiệu trưởng nói mang đến cho cô. Thức đêm nhiều mất sức lắm".

Sao Y Miên biết tôi thức đêm?

Quả là tôi mệt nhoài. Tôi uống cạn ly nước màu vàng sồng sánh mà không cần thức mắc nó là gì.

Khi người ta tin...

Nhưng không phải ai cũng tin. Lời xì xào ác ý "Đích thân hiệu trưởng chăm sóc cô giáo bộ môn tiếng Anh" ... "Mượn cơ phát triển du lịch để..." ...

Y Miên lo lắng " Cô giáo đừng nản lòng nhé". Tôi phì cười - Tôi đâu dễ bỏ cuộc vì những lý do tầm phào như vậy. Nhưng nếu có có để ánh giũu cột thấp thoáng trong mắt kia phải tắt đi thì cũng nên! Tôi làm mặt buồn.

Những ly nước không đến trong đêm nữa. Khuya, bên bàn ngổn ngang giấy tờ đầy nét gạch xóa, tôi giật mình nhận ra mình chờ mong tiếng gõ cửa. Thật vậy sao? Thư má gọi chuyển phát nhanh "... Sao con dại vậy hả? Nước lá lấu là bùa mê đó con ơi...".

Bùa mê?

Tôi buông bút đi ra đường. Đôi chân đưa tôi đến trước restaurant, lợp mái tôn để phòng mưa không bị dột nhưng phải dẫu cái mái tôn giữa hai lớp mái tranh dày. Chủ nhật này cúng mừng nhà mới, dân

trong thôn đang bàn tán ai xứng đáng là người đầu tiên đặt chân lên, trưởng thôn hay Y Miên? Căn nhà sàn thơm nồng mùi gỗ mới thấp thoáng ánh trăng lười liềm đầu tháng đẹp như một giấc mơ.

- Nhờ cô giáo trình bày giúp thực đơn bằng hai thứ tiếng Anh và Ê Đê nhé.

Giọng nói vang lên sau lưng tôi, giọng dân vùng cao khi cất tiếng gọi nhau thì vang dội vách núi nhưng khi khe khẽ thì trầm ấm đến rùng mình.

Tôi quay lại. Mất Y Miên sâu thẳm thẳm. Người vùng cao có ánh mắt của mây trời mùa gió.

Nguyễn Hương

Ngày ngắn

Tối thứ tư nào cũng đầy tiếng thì thầm và âm thanh ào xào tới khuya. Khiếm thị đã đành, cả với khiếm thính cũng vậy, cô Huyền quản lý bất chợt bật điện sáng choang, những cánh tay căng chân đang thò qua thò lại giữa hai cái giường gần nhau vội rút về. Còn khiếm thị thì vụt ngậm miệng không phải vì tiếng “cắc” cẩu kỉnh của cái công tắc mà là ngạc nhiên trước sự im bật đột ngột của những ào xào gây nên bởi khiếm thính.

Cô Huyền đặt tên cho tối thứ tư là Vô Kỳ Luật. Để rồi tối kế tiếp có

tên là Cẩm Như Hến vì bọn nhỏ ngủ say như chết, những đứa có thói quen đi tiểu đêm cũng nằm ngay đơ một mạch tới sáng bạch và không ai khác là cô Huyền phải kiêm thêm việc giặt giũ phơi phóng mền chiếu, tất nhiên, cả việc lau gầm giường.

Thầy Dương phản đối hai cái tên xấu xí lộ sự phê phán bằng giải thích lý do cho tới thứ tư là cảm giác tuyệt vời của chờ đợi bồn chồn, là nôn nao sợ mất (lỡ mà mưa)... Còn giấc ngủ ngon lành của tối thứ năm là cảm giác bình yên tuyệt đối của niềm hân hoan được toại nguyện.

Khả năng diễn đạt những câu văn vẽ bằng giọng tiếu lâm của thầy Dương trong tình huống này không làm cho cô Huyền phì cười, ngược lại, cô Huyền hăm dọa là nếu cứ tình trạng này tái diễn hoài thì sẽ đề nghị hiệu trưởng cho học môn định hướng tại trường.

Lời hăm dọa hiệu nghiệm ngay lập tức, không phải với thầy Dương mà là với bọn nhỏ. Tối thứ tư kế tiếp, tất cả nằm im phăng phắc như mỗi đứa là một khúc gỗ. Điều đáng kể ra đây là cô Huyền cũng không hài lòng trước sự im phăng phắc này! Cô cảm thấy không ổn! Và vậy là cô bỗng bật điện sáng choang, nhìn quanh. Những cánh tay những cẳng chân song song xuôi theo thân người thẳng tưng, những cái miệng mím chặt cứng. Có nhúc nhích chẳng là mi mắt hơi rung rung nhưng có thể thấy rõ sự cố gắng hết mức để chỉ giữ cho mi mắt ở độ rung đó thôi chứ không mở bùng ra.

- Có muốn nói cái gì thì nói quách ra đi - Cô Huyền la lên - Cho phép nói năng mười lăm phút.

Kết quả là sáng hôm sau ông bảo vệ kể lại cho mọi người nghe thành ra “Nửa đêm tự nhiên nghe cô Huyền la lên cho phép mười

lăm phút”. Cả trường được một mẻ cười nắc nẻ.

* * * * *

Quảng trường rộng mênh mông. Thầy Dương vui vẻ thông báo sau tiếng huýt gió lạnh lót “Không có chương ngại vật nào cả”. Vậy là vừa đi vừa chạy vừa dang thẳng hai tay ngửa mặt hứng gió lộng tưởng tượng mình là con diều sắp bay bổng lên trời. Rồi “bùm” một cái – hai con diều húc vào nhau lăn uỳnh ra cỏ. Tiếng cười của thầy Dương hì hì vang lên “Gãy cái răng nào chưa?”. Những ngón tay rờ mó vô miệng “ Chưa chưa chưa thầy ơi”... Những cái miệng nhe răng khoe đủ rồi lại tiếp tục, lần này là làm máy bay.

Tiếng rú động cơ làm những cơ quan lân cận thò đầu nhìn qua cửa kính. Thầy Dương nhìn quanh, tư thế chờ đợi một ông bảo vệ mặt mũi hàm hừ xuất hiện. Tất nhiên khiếm thị không hề hay biết nỗi lo lắng của thầy, ngay cả những đứa cầm điếu tò mò quan sát ánh mắt đảo quanh chờ đợi của thầy cũng với một suy luận không đáng gì tới an ninh trật tự, chúng há miệng vui vẻ chỉ tay khi xe kem leng keng xuất hiện, làm như là thừa biết sự đảo quanh của thầy Dương chỉ là chờ đợi xe kem này.

Những cái máy bay mờ mờ hồ hồ khẽ nhể nhại hét vang “Được ăn kem hả thầy?”. Ông bán kem tươi hằn nét mặt khi nhìn số lượng con nít hùng hậu trên bãi cỏ. Rồi khi đến gần, nét mặt ông chuyển qua thương cảm. Và khi tính tiền, ông nói “Tôi lấy một nửa thôi”. Thầy Dương khoát tay, móc hết túi trên túi dưới cương quyết bắt ông bán kem nhận đủ. Muốn làm từ thiện xin mời tới trường gặp cô quản lý, còn đây, đã gọi mua thì phải trả. Bọn học trò chia làm hai phe, bên này tiếc hùi hụi nếu thầy... thì mỗi đứa đã được ăn thêm một ly kem

nữa, cái ly bằng bánh nướng le lười liếm sạch kem rồi mới gặm tới mà vẫn còn giòn rụm. Phe kia thì chọt ngẩng cao đầu ưỡn ngực, cảm giác của sự kiêu hãnh cũng làm mát lòng chẳng kém gì kem.

Hết buổi, thầy dắt trò về lại trường. Cô Huyền đứng trước cổng, cái mũ trên đầu cô nhấp nhòm. Cô đếm từng đứa đi qua cổng, ánh mắt cô xuyên qua lớp vải áo quần lấm lem như xem có trầy trụa thương tích nào không, tới đứa cuối cùng vẫn hùng dũng thẳng người giậm mạnh chân bước cô mới thở phào nhẹ nhõm cùng với cái liếc đủ cho thầy Dương hiểu là từ lúc thầy dắt bọn nhỏ đi là trái tim cô đập bum bum cho tới bây giờ mới trở lại bình thường được. Ánh mắt cô Huyền nhìn thầy Dương là như với cái tính liều mạng của thầy thì ai biết điều gì sẽ xảy ra? (Có khi là đã xảy ra rồi cũng nên!)

Tối, cô Huyền thoáng thoáng thấy mùi dầu cù là trong không khí. Bật điện lên, định là bắt quả tang một vết bầm tím đang được xức dầu, nhưng cô chỉ thấy những thân hình đang trong giấc ngủ ngon lành, có cái miệng còn hé cười. Cô nhìn quanh, mùi dầu cù là ở đâu ra? Ở sau cửa sổ! Khuôn mặt thầy Dương nhô lên, ngón tay trở đang quét qua mũi và cái cười toét miệng khiến cô Huyền định làm mặt nghiêm mà lại là chọt bật cười theo.

Nhưng có lúc không thể cười nổi. Như thứ năm tuần trước theo lịch là đi hoa viên. Cái hồ phun nước nằm chình ình ngay chính giữa. Nguy hiểm sát sườn. Đã dặn dò là chia đôi hoa viên ra, cho bọn nhỏ chơi hẳn một bên thôi, bên nào cũng được, miễn là đừng có đi qua đi lại ngang cái hồ. Vậy mà rồi bài tập làm văn tả hoa viên đầy những câu "... Em rất thích tượng đài nằm giữa hồ, sờ tay thấy lạnh như

kem...”, rùng rợn hơn còn có câu “Chúng em chia thành từng đôi, bạn khiếm thính cầm tay bạn khiếm thị dắt đi trên những cây cầu bắc ngang mặt hồ, thầy bảo chúng em thả dép ra đi chân không để biết cảm giác cái cầu bằng đá ra làm sao. Nước phun ướt chân rất thích...”. Chưa đọc hết, cô Huyền đã muốn tụt huyết áp luôn.

Thế nào cũng có ngày trường mình bị mất vốn, nếu không phải là người ngoài thì cũng là chính phụ huynh học sinh. Đề nghị hiệu trưởng giao môn học định hướng cho người khác thì mới yên tâm được.

Có điều, không phải ai cũng đủ sức nhận dạy môn học này. Dắt các em từ lớp đi ra cổng trường là chuyện cô thầy nào cũng làm được. Còn từ cổng trường bước ra vỉa hè là bắt đầu cuộc phiêu lưu. Đường sá thay đổi từng ngày, xe cộ tăng theo cấp số nhân, bàn ghế quán xá bày đầy vỉa hè, những cậu học trò nghịch ngợm thả hai tay cho chiếc xe đạp lao như xiếc... Nhưng mãi giữa lòng can đảm còn nằm ở chỗ khác - ánh mắt nhìn của mọi người, những câu hỏi tò mò thốt lên bằng giọng thương cảm hồn nhiên luôn bắt đầu và kết thúc ở hai tiếng “tội nghiệp”.

Và động tác móc tiền ra... Cái động tác này quen thuộc đến nỗi mà mỗi khi nghe thầy Dương nói: “Dạ cảm ơn bác, dạ không... bác đừng...” là bọn nhỏ đồng loạt tặc lưỡi. Thầy Dương nói: “Nào, các vận động viên thân mến, chúng ta bắt đầu cuộc thi ma-ra-tông”. Những cặp chân yếu ớt vì thiếu hoạt động chợt mạnh mẽ hẳn lên, khiếm thính cầm tay khiếm thị, từng cặp dìu nhau chạy lúp xúp nhanh dần, những cửa hàng bánh kẹo lùi lại, những quầy hàng đồ chơi lùi lại, trước mặt là gió mát rượi mơn man.

Người trên đường khoan dung nhường đường, lúng túng dừng lại, cau mày chậm lại... Không đưa khiếm thính nào tỏ ra là có chú ý tới đèn đỏ. Thầy Dương hét lên: “Dừng lại”. Khiếm thị nín tay khiếm thính, nhưng theo quán tính, những cặp chân quá đà thêm mấy bước rồi mới hốt hể dừng lại. Chú công an thối còi “roét”. Bọn nhỏ cười khoái trá trong nỗi sợ hãi thích thú thấy mình cũng bình đẳng như ai. Không ai thay thế được. Nên thầy Dương tiếp tục dạy môn định hướng vào sáng thứ năm. Và lũ trẻ vẫn thích môn học này nhất trong tất cả.

* * * * *

Cô Huyền ngạc nhiên cực độ trước sự im lặng đáng gọi bất thường của tội Vô Kỷ Luật. Ngay cả những đứa luôn tìm ra lý do chính đáng để gây mất trật tự kiểu như “Cô ơi em bị muỗi cắn, cho em xức dầu”, rồi chứng minh lời mình nói là hoàn toàn đúng bằng cách ra sức gãi rột rột khiến cơn ngứa ngay lập tức lây lan từ giường này qua giường kia và khắp phòng.

Cô Huyền không bật điện vì tiếng “cắc” của cái công tắc sẽ đánh động làm mất hiện trường. Cô thả dép, đi như lướt, chăm chú lắng nghe. Im lìm. Không cả sột soạt trở mình. Cô Huyền lo lắng sờ tay lên trán từng đứa, không dấu hiệu của đau ốm. Là cái quái gì đây? Hay đoàn từ thiện đến thăm chiều nay nói năng hớ hênh gì đó khiến tủi thân? Tủi thân thường kèm theo nước mắt. Không có nước mắt, rờ má, cô không thấy điều này. Vậy thì vì cái gì?

Sáng ra, càng ngạc nhiên hơn. Mọi hôm thì cái tên của địa điểm thực

hành môn định hướng sẽ được nhắc tới như một câu thần chú nở ra vô số niềm hứng khởi. Nhưng hôm nay, tuyệt nhiên không.

Cô Huyền nhìn lên lịch, là quảng trường. Bọn nhỏ đã chán nơi này rồi? Những bài tập làm văn giống nhau “Quảng trường rất rộng và cỏ dày êm nên chúng em té lăn không bị đau...”, thêm được một câu “... Em chụp được con dế gáy rét rét...”... và “Em rất thích ăn kem”.

Như thường lệ, cô Huyền nhắc nhở bọn nhỏ đội mũ và đưa thầy Dương hộp dầu cù là chuyên trị hậu quả của côn trùng ẩn nấp trong cỏ. Rồi với niềm thông hiểu sâu xa, cô dịu dàng xoa đầu những đứa gần nhất “Đi chơi vui về nha”. Kín đáo, cô nhét vô tay thầy Dương mấy tờ giấy bạc “Để mua kẹo”. Lẽ ra phải là nụ cười rộng miệng, nhưng không, thầy Dương vừa đủ lịch sự “Cám ơn cô”.

Cô Huyền nhìn theo đoàn rồng rắn hàng hai một cảm điếc một mù cầm tay nhau từ từ đi ra cổng trường. Mọi hôm thì vừa đi vừa nhảy. Hôm nay, cả thầy lẫn trò?

Chiều, thầy trò dắt nhau về, vẫn sự lặng lẽ khuôn phép khiến cô Huyền thấy bất an kinh khủng. Cho tới giờ ngủ thì cô Huyền không chịu nổi nữa.

- Các em ngủ yên, cô lên văn phòng có việc đây.

Cô bước mạnh, biết tiếng chân mình sẽ được những vành tai vênh lên lắng nghe. Rồi cô cởi dép ra, êm ru ngược lại.

Y như rằng, tiếng rúc rích to dần và rồi thì nhao nhao.

- Hội chợ vui dễ sợ.

- Ủ. Quay hướng nào cũng đụng người là người. Một ông mang giày đập chân tớ đau điếng luôn. Cái ông đó chắc là mập lắm, tớ tưởng như trời sụp.

- Tớ cũng bị, nhưng là một bà. Bà đó đã hôi nách mà còn hung dữ

nữa.

- May mà thầy Dương chụp tay bà đó kịp chứ không thì tờ lũng đầu rồi.

- Nhưng sau đó thì bà cho tiền, tờ nghe sột soạt đếm nhiều tờ.

- Mà tại thầy Dương không lấy...

- Cái chỗ ẩm thực nhiều mùi thơm ới là thơm.

- Mà hội chợ giăng nhiều dây quá, tờ bị vấp mấy sợi luôn.

- Tờ cũng vấp.

- Tờ cũng vậy.

- Tờ vấp ngay cái cọc, tí nữa thì lũng bụng.

- Tờ gọi thầy Dương mà thầy không nghe, đến khi tờ bị té thầy mới nhìn thấy mà xúc dầu cho tờ.

- Bọn cam điếc phóng phi tiêu được giải gì vậy?

- Mấy lon nước tăng lực.

- Tưởng gì. Nước tăng lực cũng được uống miễn phí mà.

- Cậu có uống cà phê không?

- Có. Nhưng mà đắt quá, chẳng thích.

- Tờ thích cà phê đá.

- Ờ, tờ uống hai ly luôn.

Mà sao người ta chỉ miễn phí đồ uống chứ không miễn phí thức ăn há?

Cô Huyền đứng như trời trồng ngay ngoài cửa. Hóa ra là hội chợ.

Mấy hôm nay ti vi liên tục đưa tin ngày khai mạc bán rẻ từ mười đến hai mươi lăm phần trăm và miễn phí hoàn toàn các loại nước giải khát. Hội chợ, cái nơi mà người bình thường cũng chen lấn mướt mồ hôi mới khỏi bị chết ngộp và âm thanh hết công suất của những cái loa quảng cáo dụ dỗ xài tiền, chưa kể vô số dây nhợ dựng lều lán

giăng dọc ngang mặt đất và lưng chừng trời.

Ra vậy, cái sự nín thin thít là vì dất nhau đi tới chỗ biết chắc sẽ bị nghiêm cấm. Ứ lên trong cô Huyền nổi tức tối của người bị lừa phỉnh. Cô nhớ lại mình đã mềm lòng, thậm chí là tối qua ngủ không được, đã tưởng tượng đủ điều, đã dúm tiền vô tay thầy Dương để mua kẹo dù cho con nít ăn kẹo chỉ tổ hư răng. Bùng bùng phẫn nộ, cô đi qua phòng nam. Thầy giáo trực ngáp dài “Sao tối này tụi nó không đưa nào chịu ngủ, cứ lẩn qua lẩn lại rồi xin đi tè hoài à”. May mà chỉ miễn phí nước thôi đó! Thầy giáo trực ngạc nhiên, nhất thời chưa kịp hiểu cô Huyền nói gì. Cà phê và nước tăng lực dành cho tài xế chạy đường trường ban đêm. Trời ơi là trời. Ai xếp hai thứ này vào danh mục nước giải khát?

Cô Huyền hăm hăm đi lên văn phòng, nhấn số điện thoại bằng những ngón tay giận dữ. Bên kia đầu dây là giọng ồ ồ nghèn nghẹt “Dương không có nhà. Cô tên gì để sáng mai Dương về tôi sẽ nói lại?”. Cô Huyền dần ổng nghe xuống kêu “cốp”, cơn giận là không thể tả. Cô chắc chắn chính là thầy Dương vừa cầm ống nghe vừa bịt mũi trả lời. Phải chi mà đập ngay mấy câu. Biết chắc chắn đó là kẻ mình đang tìm mà không dám đập, càng tức thêm. Được rồi. Lần này là lần cuối cùng. Đừng hòng nữa.

Suốt đêm, cô Huyền không ngủ được. Vì vậy, và vì bọn nhỏ thay nhau đi tè. Giường của cô ngoài cùng, mỗi đứa đi ngang đá vô chân giường một cái. Khiếm thính sợ ma, cố tình khóa chốt cửa. Khiếm thị không thấy ma nên không sợ, thì sự mò mẫm cũng làm chốt cửa lách cách. Lẽ ra là Cẩm Như Hến thì liên tục lách cách đi ra và lách cách đi vô. Không kìm nổi nữa, cô Huyền quát lên “Hội chợ có cái gì mà đi hoài vậy hả?”.

Phạm nhân trong cơn nửa ngủ nửa thức, buột miệng :

- Dạ mới đi lần đầu tiên à cô.

Trả lời xong, giặt mình, tỉnh ngủ hẳn.

* * * * *

Sáng hôm sau, cô Huyền ngủ gục trên lớp. Thật không thể tin. Giờ giải lao, cô gục xuống bàn, mười lăm phút trôi qua, bọn nhỏ vô lớp và nghe tiếng thở đều đều của cô giáo khét tiếng nguyên tắc.

Cũng phải thôi, mất ngủ liền hai đêm và tinh thần rơi từ cực này qua cực khác, gỗ đá cũng phải mềm. Nhưng điều này thì về sau mọi người mới hiểu. Còn ngay lúc đó, việc cần làm ngay là gọi điện thoại thầy Dương đến dạy thay cho cô Huyền bị nhức đầu.

Nghe nói gọi thầy Dương đến, cô Huyền tỉnh hẳn. Cứ như cô ngủ gục là để thầy Dương phải có mặt ngay sáng hôm nay. Cô vuốt mặt, cột lại tóc, sẵn sàng tư thế công tố viên.

Thầy Dương xuất hiện, tóc rối, thở phò phò... Dáng vẻ cho biết thầy vội vàng phóng đi ngay khi nhận điện. Túi áo thò ra tuýp thuốc sủi, tay ôm trái bưởi to tướng.

- Huyền uống C sủi, rồi ăn bưởi. May là ngày mai cuối tuần rồi. Nghỉ ngơi hai ngày Huyền sẽ khỏe thôi mà.

Cô Huyền rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Biết phạm nhân đang chớp cơ hội mệt mỏi của mình như một cơ hội để chuộc lỗi, nhưng dù sao thì...

Cô Huyền bậm miệng, ngay lập tức, thầy Dương toét miệng cười, cướp lời :

- Người ta nói ăn bưởi còn đẹp da nữa đó.

Cô Huyền phì cười.

Nguyễn Hương

Nguồn Cội Lành Đênh

" **M**ười chín cái Tết đi qua lần đầu tiên tôi biết mùa Xuân. Mùa Xuân êm như cái gối mới dưới đầu, ấm như tấm mền mới tinh đang đắp. Mùa Xuân lấp lánh như dây kim tuyến trên rèm cửa, rực rỡ như những đóa hoa giấy quanh tường. Mùa Xuân thơm như tô cháo nóng bà Thành nấu, ngọt như mút me Quỳnh làm. Mùa Xuân rộn ràng như tiếng đàn ghi ta Hoàng, Tùng vọng vào. Mùa Xuân ân cần hiền hậu như ánh mắt ông Thành, nhẹ nhàng như câu hỏi ngày đầu tiên...

-Trước khi cậu làm ở đâu?

Tôi ngần ngừ rồi quyết định nói thật. Đẳng nào rồi ông ấy cũng sẽ biết.

- Tôi làm ở rẫy cà phê của ông Ba Lịch.

- Rồi sao cậu thôi ở đó?

- Tôi ăn cắp, bị đuổi - Tôi thu hết can đảm, nói thật nhanh.

Một cái gì đó thoáng qua trong mắt ông Thành. Giọng ông điềm tĩnh:

- Tôi thích người thẳng thắn. Vậy là cậu có kinh nghiệm về việc trông coi rẫy cà phê phải không?

Tôi hồi hộp gật đầu:

- Cái gì đã qua là một bài học. Tôi hy vọng làm cho tôi cậu sẽ khác. Rẫy của tôi cách đây 20 cây số. Cậu sẽ ở trong đó, gạo mằm hàng tuần tôi sẽ đưa vào, cơm nước cậu tự nấu lấy. Mỗi năm cậu có hai bộ áo quần và tiền công là một triệu.

Giọng ông đầy uy quyền nhưng tôi thấy dễ chịu khi ông không nói năng gì đến việc tôi ăn cắp.

- À.. nhà cậu ở đâu?

- Tôi không có nhà.

- Còn cha mẹ cậu?

- Tôi... mồ côi! - Tôi đáp nhỏ và cố giữ vẻ mặt bình thản.

- Vậy từ khi nghỉ làm ở rẫy ông Ba Lịch, cậu ở đâu?

- Khi thi thì bến xe, khi thì....

- Thôi được rồi.

Ông chở tôi vào rẫy trên chiếc cúp màu xanh. Sự căng thẳng qua bao ngày lao đao kiếm việc làm giờ tan đi và tôi cảm thấy buồn ngủ.

- Cậu bao nhiêu tuổi rồi?

Tôi ôm chặt túi đồ đạc, trả lời trong trạng thái lơ mơ:

- Mười chín!

Đột nhiên xe chạy chậm lại. Tôi tưởng ông muốn ghé chợ mua gì đó nhưng không, ông nhẹ nhàng hỏi tôi:

- Cậu có muốn xem phim hay đi chơi phố một buổi trước khi vào rẫy ở hay không?

Câu hỏi thốt ra với giọng rất đặc biệt khiến tôi tỉnh ngủ hẳn. Trong phút giây, tôi không hiểu ông nói gì. Mối tôi bật ra như một phản xạ:

- Dạ thôi! Sắp hết ngày rồi.

Tôi nghĩ về ông chủ của mình, trước đây chưa hề có khi tôi làm cho những người chủ khác. Hồi đó tôi chỉ làm và ăn, ăn rồi làm, đêm lẫn ra ngủ, đợi đến ngày lãnh tiền công. Rồi Tết đến, thật kỳ cục khi những ngày làm hùng hục chỉ mong được rảnh một giờ. Đến khi nghỉ hẳn mấy ngày Tết lại không biết làm gì cho qua thời gian. Ngày Tết người ta quây quần bên nhau trong không khí gia đình ấm áp. Bạn bè làm thuê làm mướn cùng với tôi cũng có nơi để về. Tôi không biết về đâu. Nhét tiền vào túi, tôi lang thang trên phố đầy xác pháo và... bỗng thấy mình tấp vào một sòng bầu cua... Rồi công an tới, mạnh ai nấy chạy. Tết của tôi thường là như vậy.

Ngày làm ở rẫy của ông Ba Lịch, tôi gỡ tiền thua bầu cua bằng cách ăn cắp bột phân bón cà phê đi bán. Chuyện đến tai ông Ba Lịch, tôi bị đuổi.

Tôi đi theo dân buôn lậu gỗ vào rừng cây, rồi đi làm công cho lò vôi, rồi đào giếng thuê cho những nhà vùng ven thị xã, rồi bắt heo cho lò mổ.... Tôi trôi nổi từ nơi này sang nơi khác để kiếm miếng ăn giữa cuộc sống bon chen khốc liệt.

Nghe người ta nói ông Thành cần người coi rẫy, tôi tìm đến, lòng không mấy hy vọng.

Hàng tuần ông chở gạo và thức ăn vào. Có lúc ông đi một mình, có lúc ông chở theo cô con gái mười bảy tuổi tinh nghịch và rất hay nói:

- Anh Công nè! ở trong này một mình anh có buồn không?

- Tôi quen rồi!

- Anh Công nè! Anh có thích ăn kẹo dừa không?

-

- Ăn kẹo dừa trơn miệng khỏi bị người khác ăn hiếp.

Tôi có thể cuốc sáu mươi hố cà phê trong một ngày. Có thể đánh nhau với hai thằng to con bằng tôi, có thể nhịn đói hai ngày... Nhưng với con gái tôi không thể nói năng gì.

- Anh Công ơi! Sao cây cà phê này nhiều cành mà cây kia khẳng khiu vậy? Bộ anh thương cây này hơn, anh cho nó ăn nhiều phải không?

- Quỳnh! Thôi đừng trêu chọc nữa! Ông Thành vừa cười vừa la con gái.

Quỳnh cười dòn tan. Chùm lá trên tóc Quỳnh rung rinh trong nắng. Ông Thành hay vào rẫy ngày chủ nhật. Vậy là chủ nhật nào tôi cũng bồn chồn đợi tiếng xe. Rồi tôi trông trông thấy khi trên xe chỉ có mình ông. Giữa rẫy cà phê mênh mông vắng vẻ, tôi lặng nhớ tiếng cười và giọng nói của Quỳnh. Tôi nhớ cả câu hỏi của ông ngày đầu "Cậu có muốn xem phim hay đi chơi phố một buổi trước khi vào rẫy không?". Âm vang câu hỏi và tiếng cười của Quỳnh trộn lẫn vào nhau gọi đến điều gì đó thật ám áp.

Đến mùa thu hoạch cà phê Quỳnh lại theo ba vào rẫy. Cả Hoàng, Tùng hai anh của Quỳnh cũng vào trông coi việc hái cà phê. Nhìn sân phơi rộng thênh thang trải đầy cà phê chín đỏ, Quỳnh xuýt xoa:

- Đẹp quá!

- Cái gì đẹp? tôi hỏi cộc lốc, che giấu niềm hân hoan trong lòng.

- Anh tưởng Quỳnh khen anh đẹp trai hả - Quỳnh cười dòn dã - Không có dấu ghen. Quỳnh khen cà phê chín đỏ thật đẹp.

Tôi nóng hai tai, im lặng vác từng bao cà phê đổ ra sân.

- Anh Công nè!

- Gì?

- Hôm qua má Quỳnh đi chợ mua vải rồi đó, bữa nào anh về phố may

quần áo mới.

- Tôi may quần áo làm chi, mặc vậy cũng được.

- Hứ! Quỳnh mời dự sinh nhật mà anh không mặc áo mới là không được à ghen.

Bao cà phê tuột xuống đất cái bịch - Dự sinh nhật Quỳnh! - Tôi bối rối muốn ngồi phetch xuống.

- Anh biết sinh nhật Quỳnh ngày nào không?

- Sao tôi biết được?

- Mừng Một Tết! Cả nước mừng sinh nhật Quỳnh đó ghen.

- Cái con nhỏ này lại trêu trọc người khác nữa rồi. Ông Thành đập nhẹ lên vai con gái

- Tết anh Công còn về quê chứ con.

Về quê! Tôi không có quê để về, không có nhà để nhớ. Tôi sinh ra từ một nơi không có cội nguồn. Tôi lớn lên như cây cỏ bụi bờ và từ nơi đó tôi trôi dạt về đây. Tôi thích tôi mồ côi trong mắt mọi người vì mồ côi tôi được bình yên.

Buổi tối. Tôi, Hoàng và Tùng ngồi thức canh cà phê. Tôi im lặng nghe hai người kể chuyện về trường Đại học, về đêm văn nghệ "Tiếng hát mùa hè" và về cô hoa khôi rất dễ thương cả hai cùng thích... Những điều hai người trò chuyện đối với tôi xa xôi như không hề có trên đời.

- Nói gì đi Công, sao im ru vậy? Hoàng thúc vai tôi.

- Tôi đâu biết nói gì đâu. Tôi lúng búng trong miệng.

- Con Quỳnh nó nói sinh nhật nó Công phải hát đó nghe.

Tôi giật nẩy mình:

- Tôi? Hát?

- Thì hét cho vui. Với con Quỳnh nhà này Công phải la hét lên thì nó

mới sợ. Không là nó trêu chọc hoài thôi.

- Cô Quỳnh đâu có trêu gì đâu.

- Lần nào vô rầy về nó cũng kể chuyện nó phá Công trong này.

Ra Quỳnh có nhắc đến tôi! Bỗng nhiên môi tôi nở một nụ cười trong bóng tối.

Từ tiệm may ra, bà Thành mỉm cười nói:

- Áo quần là thoải thuận về công xá. Tôi muốn tặng cho cháu một món quà mà tôi không biết cháu thích gì.

Quà tặng cho tôi? Chưa có ai trên đời này nói với tôi như bà đang nói. Không cần quà, chỉ cần nghe bà nói là đủ thấy ấm lòng rồi. Mắt tôi cay cay

- Cháu có thích một cái mũ dạ không?

- Dạ sao cũng được.

- Đừng có nói sao cũng được. Tôi thích tặng cháu một món quà cháu thích kìa. Cháu có thích đôi giày da không?

- Dạ...

Bà thật dịu dàng và tôi đánh bạo:

- Cô Quỳnh thích gì vậy bác?

- Con Quỳnh? Cậu định tặng quà cho nó hả ?

- Cô Quỳnh nói... sinh nhật...

- À! - Bà mỉm cười - Nó thích mút me nhất.

Tôi không được ở lại để dự sinh nhật Quỳnh vì ông bà Thành đã khuyên tôi về quê ăn Tết.

- Chim có tổ, người có tông. Cháu cứ về quê tìm thăm dù là một người họ hàng xa. Ăn Tết bên bên người thân có ý nghĩa lắm cháu.

Ông bà quá tốt nên tôi không thể không vâng lời. Tôi đành chào cả nhà "về quê ăn Tết".

- Nhớ có quà ở quê cho Quỳnh đó nhen! Quỳnh dặn với theo.

Tôi xách gói quần áo về lò vôi hôm nào. Thằng bạn cũ ngạc nhiên:

- Tết này về đây làm gì?

- Cho tao ở nhờ mấy ngày Tết.

- Trong này buồn thấy mẹ. Tao định ra phố đây.

Mùng hai Tết, hai đứa ra phố... luẩn quẩn... loanh quanh một hồi trên những con đường, nhà cửa không, bạn bè không... hai đứa kéo nhau vào một nhà hàng nhậu say bí tỉ bên cạnh hai cô tiếp viên môi đỏ như xác pháo.

Khi tỉnh dậy tôi thấy mình đang nằm giữa rầy cà phê. Một khuôn mặt xa lạ gân guốc đang nhìn tôi:

- Tỉnh rồi hả

-

- Tao là Hùng, biệt danh là Hùng bò vì đã có lần ăn trộm hai con bò.

Tao biết mày từ ngày đầu mày về rầy ông Thành.

- Đây là đâu?

- Rầy người khác. Từ đây về rầy ông Thành hai cây số. Tao lòi mày từ nhà hàng về đây. Buồn gì mà uống dữ vậy.

Tôi thọc tay vào túi quần - Tiền công cả năm làm lụng đã biến mất.

- Vô nhà hàng về làm gì còn tiền mò túi? Quên đi, mai mốt kiếm cái khác bù.

Câu nói kèm theo kiểu cười nhếch mép của Hùng bò khiến tôi nhớ đến chuyện ăn cắp phân ngày nào. Tôi nhìn Hùng bò chăm chăm, hấn to con hơn tôi và có vẻ dữ dằn.

- Anh làm gì ở đây hả?

- Tao không làm ở đâu hết nhưng rầy nào tao cũng biết. Nằm đó, tao đi kiếm trái chanh.

Quà của Quỳnh đâu hả anh Công?

Tôi không dám nhìn Quỳnh, không dám nhìn ông Thành. Đâu đây trên mặt tôi còn in dấu nụ hôn màu xác pháo.

- Tết ở quê có vui không cháu?

- Dạ vui! Tôi cúi gằm mặt trả lời, lòng cầu mong ông đừng hỏi nữa. Năm mới bắt đầu bằng việc tưới cà phê. Rồi mùa khô đi qua, mùa mưa tới và mùa thu hoạch cà phê đến. Thời gian đối với tôi giờ đây có vẻ như qua nhanh hơn xưa.

Cà phê đầy sân. Hoàng và Tùng đã về Sài Gòn học Đại Học. Chỉ còn ông Thành và tôi thức canh cà phê. Có đêm ông về nhà và bên sân phơi mênh mong chỉ còn lại mình tôi cùng bày chó.

Một buổi tối không có ông Thành, Hùng bò xuất hiện. Hấn lừng lững đi vào sân, bắt kẻ tiếng gầm gừ của bày chó.

- Xúc bán cho tao ba tạ cà đi.

Tôi lắc đầu, lòng thấy ớn ớn.

- Mày không muốn bù lại tiền mất hôm Tết hả?

- Không!

- Ba tạ cà với họ chỉ là mất mát, với mày là đổi đời. Mày muốn làm thuê hoài hả ?

Những trái cà phê lăn trên sân phơi đầy cám dỗ. Bất giác tôi nuốt nước miếng. Tôi không muốn làm thuê suốt đời! Nếu không phải là của ông Thành...

- Tối, ai thấy? Hùng bò thấy bó bao lên đồng cà phê trên sân, cất tiếng cười nhạo:

- Đừng đạo đức giả nữa mày. Năm ngoái thấy mày là lính mới, tao chưa rủ. Giờ đây còn xa lạ gì nhau nữa mà giữ kẽ? Ba tạ cà, Tết này tha hồ nhậu.

- Không! Tôi dần giọng. Ông Thành rất tốt đối với tao, tao không... Hùng bò bắt đầu hiểu rằng tôi nói thật. Hấn gườm gườm:

- Bây giờ mày bán cho tao hay để tao ăn cắp?

Hấn chống nạnh trước mặt tôi, dáng hấn sừng sững đe dọa trong bóng đêm. Ruột tôi sôi lên. Ông Thành và những người thân khiến tôi muốn sống đàng hoàng. Nhưng bây giờ... Hoặc tôi là ăn cắp. Hoặc tôi đánh nhau với Hùng. Bị thương như thế này thật là sung sướng!

- Hùng bò đã bị công an bắt - Giọng ông Thành buồn buồn - Tôi đã nhờ công an tìm hiểu về cháu để báo tin cho người thân của cháu, và vì vậy tôi đã vô tình biết điều cháu muốn giấu.

Ông đã biết! Thôi thì mặc kệ sự đời. Tôi để mặc Hùng bò! Không có một chọn lựa đàng hoàng cho tôi. Tôi lao vào hấn cả sự phẫn nộ của một kẻ bị dồn đến bước đường cùng. Hấn đã gọi lại quãng đường tối tăm mà tôi muốn quên đi.

Tôi và hấn quần nhau trên nền đất lổn nhổn hạt cà phê vương vãi, giữa tiếng sữa của bầy chó. Rồi hấn gầm lên:

- Đồ ngu! Cho mày chết!

Ánh thép loé lên trong tay Hùng bò, tôi nhảy về phía khác nhưng những hạt cà phê làm tôi trượt chân. Lưỡi dao cắm vào bụng và tôi ụp xuống đất.

Tôi nằm trên giường của con trai ông Thành, mặc bộ pyjama của con trai ông và gối đầu trên cái gối của con trai ông. Căn phòng quét vôi

màu xanh lơ và trên tường treo một bức tranh phong cảnh đồi núi chập chùng.

Tất cả thật dịu dàng, thanh nhã và êm ái. Cả vết thương cũng trở nên dễ chịu.

Hình như đây là điều tôi ao ước từ lâu. Được nằm trong một căn phòng thoáng đãng ấm cúng, không khí thanh bình và được có người quan tâm vỗ về. Tôi muốn khóc, thật là dị hợm. Khi bỗng nhiên tôi muốn khóc và tôi ghìm lại. Khi Quỳnh ra khỏi phòng, tôi rung cho nước mắt tuôn rơi.

- Cháu là một thanh niên trung thực, can đảm.

Ông khen tôi trung thực khi tôi đã dối ông. Tôi cay đắng che mặt lại. Vết thương đau buốt.

- Không phải ai cũng có may mắn được tự hào về cha mẹ. Tôi hiểu cháu. Cháu không hề lừa dối gì tôi cả khi cháu nói rằng cháu mồ côi. Ông kéo ghế đến cạnh giường hơn, giọng ân cần:

- Cháu có muốn học một nghề nào đó không?

- ...

- Tôi sẽ chịu mọi chi phí cho đến khi cháu học nghề xong.

- Bác thật tốt! - Tôi ghen ngào.

- Tôi không tốt như cháu nghĩ đâu. Đây chỉ là trách nhiệm của tôi đối với người làm đã hết lòng vì mình. Cháu mới là người tốt, cháu đã liều thân vì những hạt cà phê không phải của cháu. Từ nay cháu cứ ở lại đây với gia đình tôi.

Tết đến - Hoàng, Tùng từ Sài Gòn về. Bà Thành dọn dẹp căn phòng chứa đồ đạc để chuyển tôi qua. Quỳnh cắt những đoá hoa giấy dán lên tường và treo kim tuyến lên rèm cửa sổ.

- Anh Công thấy Quỳnh trang hoàng phòng của anh như vậy đẹp chưa?

- Đẹp!

- Mau lành bệnh để ăn Tết nghe. Mừng một sinh nhật Quỳnh đó. Anh phải dự tiệc và chụp hình chung với cả nhà.

- Tôi không dám dự đâu...

- Sao không dám? Bộ Quỳnh là cạp, là beo, là....

Có tiếng gọi, Quỳnh vội chạy đi, bỏ lửng câu đùa giỡn.

Mười chín cái Tết đi qua lần đầu tiên tôi biết mùa Xuân. Mùa Xuân êm như cái gối mới dưới đầu, ấm như tấm mền mới tinh đang đắp.

Mùa Xuân lấp lánh như dây kim tuyến trên rèm cửa, rực rỡ như những đóa hoa giấy quanh tường. Mùa Xuân thơm như tô cháo nóng bà Thành nấu, ngọt như mứt me Quỳnh làm. Mùa Xuân rộn ràng như tiếng đàn ghi ta Hoàng, Tùng vọng vào Mùa Xuân ân cần hiền hậu như ánh mắt ông Thành, nhẹ nhàng như câu hỏi ngày đầu tiên...

- Tôi cũng muốn giúp nó nhưng.... nhà mình có con gái. Lỡ nó ở đây, gặp gỡ hằng ngày rồi hai đứa thương nhau thì sao?

Tim tôi đập mạnh khi nghe câu nói của bà Thành vang sau cửa phòng, và tôi... đứng lại nghe lén. Trong nhà chưa ai biết sáng nay tôi đã ngồi dậy và đang cố tập đi đứng bình thường.

- Bà quá lo, tụi nó còn nhỏ mà - Giọng ông Thành trả lời.

- Nhưng vài năm nữa...

- Vài năm nữa nó cũng đã có nghề nghiệp trong tay. Thời bây giờ người ta có nhiều cách để vượng lên. Với ý thức muốn sống đàng hoàng và lòng can đảm, tôi nghĩ nó sẽ gây dựng được một tương lai

nếu được sự giúp đỡ. Bà vốn thương người mà - Giọng ông Thành nhẹ nhàng thuyết phục.

- Nhưng.... tôi lo điều khác. Tôi sợ gặp gỡ hàng ngày sẽ khiến cho nó và con Quỳnh thương nhau. Tôi không muốn đến khi sự việc đã đặt ra rồi. Mình là cha mẹ, mình phải thấy trước cho con.

- Bà thấy gì? Bà muốn có một đám môn đăng hộ đối cho con gái mình hả - Giọng ông Thành trêu đùa.

- Ông đừng đùa nữa. Tôi không cần môn đăng hộ đối đâu Ông có nghĩ đến ba mẹ nó không? Cứ tưởng tượng vài năm nữa, hai đứa lớn lên nói thương nhau rồi... ba má nó từ đâu đến... Dù gì họ cũng sinh ra nó. Ông nghĩ sao? Ông có thích làm sui gia với họ không? Tôi không nghe tiếng ông Thành trả lời. Tôi dựa lưng vào tường, mồ hôi ướt đầm.

- Rồi cháu ngoại của mình phải họ bằng bà nội. Trời ơi!...

Tôi muốn bước tiếp nhưng không nhấc nổi chân. Vết thương chưa lành hẳn và tôi yếu như một đứa bé.

- Ba má Công ở đâu, làm gì mà má lo quá vậy? Giọng Hoàng nhỏ nhẹ

- Ở miền Tây Má nó trước kia làm điểm, giờ làm gì không biết. Ba nó nghiện xì ke cả chục năm nay rồi. Nó ra vỉa hè từ năm 12 tuổi rồi phiêu dạt về đây

Có tiếng thở dài của ông Thành và có tiếng chân bước. Tôi thu hết sức lực để bước tiếp về phòng khách. Cành mai ở góc phòng rụng cánh đầy trên gạch bông báo hiệu mùa Xuân sắp đi qua.

Mùa Xuân đi qua rồi mùa Xuân trở lại. Con chim giữa trời kia vẫn có một tổ ấm quay về. Con thú hoang cũng có rừng già làm nơi trú ngụ. Tôi biết đi đâu, về đâu bây giờ?

Nguyễn Hương

Daklak 7/1994

Nguyễn Hương

Nhà tranh

Tôi gặp hắn trong một tour du lịch. Tôi là phiên dịch tập sự nghĩa là mới sinh viên ngoại ngữ năm thứ hai. Phiên dịch chính là anh Khắc, ông anh họ thường cho tôi đi theo để... cho oai! Một công đôi việc, tôi được tập tành trò chuyện với khách nước ngoài, anh Khắc có được người mặt mũi sáng sửa để sai vặt. Mỗi khi anh Khắc nhờ tôi giặt dùm quần áo để trả ơn anh đã cho tôi đi theo tôi thường cong môi: "Mấy ai có được người sai vặt xinh xắn thế này không?". Anh Khắc tuần một tràng nào là nhờ anh tôi biết đó biết đây không tốn một xu nào, lại được nếm đủ mùi vị cây trái khắp nơi cũng không tốn một xu nào, đến chụp hình cũng chẳng tốn. Cái máy tự động của anh cứ rửa một cuộn phim là hơn một nửa có cái mặt của tôi. Một lần anh gạt gù: - Huyền mà sống ở Sa Pa thì mau giàu lắm. Cứ một lần chụp hình ai là khách phải trả khoảng một đô-la. - Thật không? - Tôi cười hì hì.

- Định lên Sa Pa lập nghiệp hay sao mà vui vẻ vậy?
 - Ở một mùa hè có kiếm đủ tiền trang trải năm học không? Anh Khắc phì cười:
 - Đồ thực dụng. Cái chuyện du khách phải trả tiền mới cho chụp hình đang bị người ta phàn nàn.
 - Cụ thể là ai phàn nàn?
 - Chính du khách!
 - ...
 - Dù ban đầu chính họ đã đề nghị được trả tiền. Khi ấy các cô gái Mông còn rụt rè lắm, thấy người lạ là xấu hổ lẩn tránh. Năn nỉ ỉ ôi mãi họ mới cho chụp, lại còn che bớt mặt đi nữa kìa.
 - Con gái Mông hay lắm à?
 - Cứ nịnh nọt anh đi rồi có ngày được biết. Nghe nói đến chợ tình chưa?
 - Có. Nghe nhiều. Kể khen người chê càng khiến em tò mò.
- Hắn có mặt trong chuyến đi Sa Pa mùa xuân năm ấy. Khách du lịch nước ngoài không thích có người lạ đi chung xe nên anh Khắc dặn tôi ai hỏi thì trả lời rằng hắn là phiên dịch, và tôi tuột xuống trở thành người phục vụ. Mỗi khách nhận mỗi phần ăn đựng trong túi nilon riêng. Ăn xong, họ nhét giấy vụn, vỏ chuối, cùi dừa leo, vỏ chai nước... Tôm lại là tất cả rác rưởi vào lại trong túi rồi nhìn quanh tìm chỗ vứt. Không có một thùng rác nào trên đường cả. Họ đưa túi rác cho tôi! Lần lượt từng người một.
- Còn vô số chuyện khác mà người phục vụ phải làm, nếu không có hắn hẳn đã có nhân viên phục vụ chính hiệu đi theo đoàn. Khách có tám người, tài xế nữa là chín, xe mười hai chỗ ngồi, còn thêm ai được nữa. Thấy tôi lờm lờm nhìn hắn, anh Khắc nói nhỏ:

- Con cưng của sếp anh, vui vẻ nhé! - Rồi anh nháy mắt - Biết đâu lại là duyên thì nhờ Huyền mà đời anh lên hương.

Bực mình mà không thể không bật cười. Anh Khắc là vậy luôn khôi hài được trong mọi tình huống. Có lẽ nhờ vậy mà lịch làm việc của anh luôn kín mít thời gian?

Tôi cũng phải tập tính khôi hài, bắt đầu từ việc mỉm cười nhẹ nhàng khi hắn đưa cái túi rác. Khách đã đành, hắn cũng bắt tôi ôm cái túi này ư? Tôi đưa cả hai tay ra nhận như cái túi là một báu vật vậy. Rồi quay hỏi anh Khắc bằng mắt "Được không?". Anh Khắc gật gù.

Đến một đoạn đường vắng vẻ, tôi định tổng cái túi rác qua cửa xe, anh Khắc vội vàng chặn lại:

- Đừng!

- Du khách sẽ đánh giá chúng ta không biết bảo vệ môi trường, ý thức kém.

- Em phải giữ từng cái túi này đến bao giờ?

- Đến nơi nào có thùng rác.

- Du khách nhìn chúng ta và đánh giá. Lúc này, dù muốn dù không, mình cũng là đại diện của đất nước... về một mặt nào đó. - Giọng anh không khôi hài tí nào.

Tôi thở hắt ra:

- Nếu quả thật họ thông qua anh em mình để đánh giá thì chắc họ đang nghĩ rằng đàn ông Việt Nam không lịch sự tí nào. Ai lại bắt phái nữ phải...

- Hướng dẫn du lịch không thể vừa thuyết minh, vừa bận rộn với những cái túi. Phân công lao động xã hội hợp lý.

Tôi tắt, không nói gì được nữa. Muốn co chân lên ghế, thay đổi tư thế ngồi cho đỡ mỏi nhưng chợt nhớ ra mình đang đại diện cho phái nữ

của đất nước nên lại thôi. Trời lạnh giá, ngồi thẳng lưng trên ghế với cái áo hai lớp cổ dựng đứng lên, nhìn màn sương chiều bàng bạc qua rừng cọ Phú Thọ, tôi tự hỏi liệu xe có đến kịp chợ tình khuya nay? Đường dốc ngoằn ngoèo thăm thẳm thế kia và mịt mù khói bốc ra từ chân mây... Cái ngủ đến lơ mơ cho đến khi xe chồm lên lắc mạnh một cái, giật mình mở mắt tôi thấy đầu mình đang ở trên vai hấn, vai áo bông mùa đông to xù êm như một cái gối.

- Bạn ngủ ngon quá!

Rồi hấn rút trong túi ra một cái khăn len:

- Bạn chưa có kinh nghiệm về vùng cao thì phải?

Ghe chưa. Một cái khăn quanh cổ lại còn một cái trong túi. Công tử bột! Nhưng tôi phải cảm ơn hấn và quấn cái khăn vào cổ.

- Anh đến Sa Pa nhiều lần rồi à?

Hấn gật đầu:

- Năm ngoái lẽ ra tôi đã xây một khách sạn ở đó...

Xây khách sạn? Hấn? Chỉ hơn tôi vài ba tuổi là cùng. Chợt nhớ ra hấn là con rể, tôi thôi trở mặt. Hấn nhìn ra cửa xe:

-... Nhưng không tìm được người tin cậy để giao việc quản lý nên thôi. Thời buổi này việc gì động đến tiền là người ta...

Tôi thấy khó chịu, rất khó chịu mà không giải thích được vì sao.

- Người ta cũng có người này người nọ chứ! - Tôi nặng giọng.

- Tôi chỉ thấy "người này", chưa được thấy "người nọ" bao giờ - Giọng hấn lững lờ.

"Có lẽ vì anh chỉ tiếp xúc với những người giống anh thôi" - Tôi định phang một câu nhưng bắt gặp ánh mắt anh Khắc, tôi cố ghìm lại, vội dịu giọng mà lòng tức anh ách:

- Có rất nhiều "người nọ", mà anh chưa gặp đó thôi.

- Cũng mong gặp được, dù chỉ một người. Bạn sẽ giới thiệu cho tôi một người như vậy chứ?

Chẳng lẽ ngay lập tức cởi cái khăn ra mà trả lại. Được rồi, tôi sẽ chỉ cho hấn thấy tiền của hấn chẳng là cái quái gì cả. Anh Khắc nhìn về mặt càu càu của tôi, chuyển đề tài:

- Chuyến này em lên Sa Pa cũng chụp ảnh à?

- Vâng - Hấn gật - Báo tổ chức cuộc thi ảnh chủ đề bản sắc dân tộc. Em định đốt vài cuộn phim, may ra được giải nào chẳng.

- Giải thưởng được bao nhiêu tiền? - Tôi bộp chộp hỏi.

- Vấn đề không phải ở đó? - Hấn cười.

Kiểu cười này, nếu không có anh Khắc, hấn tôi đã đập cho một câu đích đáng. Giờ thì tôi biết rõ mình ghét hấn, và có lý do để ghét.

*

* *

Đáng buồn là hấn có lý!

Chuyến đi Sa Pa lần ấy và thêm vài chuyến khác nữa hấn đều có mặt, đang sẵn ảnh mà. Cứ hấn xòe tiền ra là mọi việc xoay nhanh như bôi dầu mỡ dù trước đó tưởng chừng như không nhúc nhích được dù chỉ một ly. Có lần xe hư trên đường, thợ bắt phải đợi đến mai vì đã có ba bốn xe khác nằm chờ và điều quan trọng là không có phụ tùng thay thế? Muốn mua phải đến chợ cách đó sáu mươi cây số, vừa đi vừa về và nhiệt tình làm suốt đêm cũng phải đến sáng mai.

Người thợ nói chắc chắn như đinh đóng cột. Hấn cười cười kéo người thợ về một góc, tay kia cho vào túi. Tôi có cảm giác cái áo dày cộm của hấn độn toàn những tờ giấy bạc màu xanh. Một tiếng đồng hồ sau, chiếc xe bon bon chạy dưới trời gió. Có trời mới biết phụ

tùng lấy ở xe nào ra!

Một giò lan treo lủng lẳng nhà ven đường hấn dừng lại hỏi mua Cô gái trẻ măng bói rồi trả lời, đây là giò lan của bố, không nghe nói bán, xin thông cảm. Hấn đặt một tờ giấy bạc trên bộ cửa, rồi thêm một tờ nữa, và một tờ nữa... cô gái ngập ngừng: "Hay là mai anh quay lại, hôm nay bố vắng nhà" . Hấn tiếp tục xếp những tờ giấy bạc chồng lên nhau. Và giò lan thuộc về hấn, không đợi người bố về.

Anh Khắc nói với tôi: "Thôi, chuyện nào có hấn thì em ở nhà vậy".

Tôi lắc đầu: "Lịch học hành kín mít, sắp xếp để đi được một chuyến đâu phải dễ. Việc gì vì hấn mà tôi bỏ qua cơ hội trau dồi". Nói với anh Khắc vậy mà lòng tôi còn cào ăm ức. Phải làm một điều gì đó, một điều gì đó... Một điều gì đó để tôi quên đi nỗi căm ghét hấn. Cái cảm giác căm ghét này khiến tôi trở nên bực bội và cau có.

Phải tự tạo ra tình huống vậy. Có một người bạn tên Thu An học cùng cấp III thi rớt đại học giờ ở nhà phụ gia đình bán chim cá cây cảnh, thỉnh thoảng tôi vẫn ghé và hai đứa bạn bạn bè như xưa. Tôi dặn Thu An thế này, thế này... dù giá nào cũng nhất quyết từ chối.

Vào một buổi sáng chủ nhật đẹp trời tôi rủ hấn đi chơi. Hấn có vẻ ngạc nhiên lắm. Tỷ tỷ lần tôi từ chối lời mời của hấn dù biết hấn có riêng một tủ sách đủ các tác giả cổ kim đông tây và các loại từ điển mà sinh viên ngoại ngữ chỉ thấy trong mớ Đùng hòng mua được tôi... Dạo quanh phố xá, huyền thuyên đủ chuyện trên đường, ngang hàng chim hoa cá cảnh tôi như tỉnh cơn reo lên:

- Con chim dễ thương quá!

Con nhồng đen tuyến dầu cái mỏ vàng rực:

- Kính chào quý khách. Quý khách nghe nhạc cổ điển không ạ?

Và chẳng đợi khách đồng ý hay không, con nhồng véo von: "Em có ba và em có má. Em yêu em như búp trên cành... ". Không thể không bật cười.

- Con chim ngộ nghĩnh quá! - Tôi nói, biết lời của mình tác động đến hấn như thế nào.

Như thường lệ, hấn rút tiền ra. Tôi quay sang chậu cá cảnh ra vẻ không chú ý đến cuộc ngã giá. Loáng thoáng giọng nhỏ nhẹ của Thu An: "Rất tiếc con chim biết nói này đã có người đặt mua, vài ngày nữa họ đến lấy. Tôi đã hứa... ". Tôi tiếp tục ngắm nghía những chậu kiểng cho đến khi giọng hấn vang lên hài lòng và hồ hởi:

- Mình về thôi!

Cái lòng dong đưa trên tay hấn. Tôi sững sờ nhìn Thu An. Thu An tránh ánh mắt của tôi, đỏ mặt cúi xuống. Xấp tiền dày cộm nằm trên quầy.

*

* *

Ra trường nhận công tác ở công ty du lịch. Những du khách, những chuyến đi... và năm tháng...

Tôi gặp lại hấn, tình cờ, trong một chuyến đi. Hấn đưa một đoàn khách từ Sài Gòn ra Hà Nội. Tôi đón đoàn tại Sân bay Nội Bài rồi cùng lên Tây Bắc, vùng "du lịch xanh" đang hấp dẫn khách nước ngoài. Hấn rộng miệng cười:

- Chào cố nhân. Mình đã có một baby Còn bạn?

- Sắp.

- Đáng tiếc cho ngành du lịch và có thể là một tổn thất. Các đồng nghiệp ông không thích vợ đi tour đâu.

Có thể xem đó là một lời khen? Tôi cười, nhớ lại chuyện xưa và nhận

ra tất cả đã là kỷ niệm.

Đoàn lên Sa Pa vào lúc chín giờ tối. Nửa đêm mới có chợ tình nhưng du khách vẫn không chịu nằm yên trong khách sạn. Hồi đi với anh Khắc, quán xá nơi này còn đơn sơ lắm nhưng bây giờ đã có quán xây kiên cố và cửa kính. Nhưng sưởi thì vẫn rất dân dã. Mỗi bàn một xô than hồng rực, hơi tay xong áp vào má thơm thơm mùi khói.

Quả là tôi và hấn không có duyên với Sa Pa Lần đi cùng anh Khắc, chợ tình không hợp được vì rét mướt quá, dân các bản xa trên núi không về được. Đêm nay cũng vậy, khá nhiều khách du lịch lang thang trong sương đêm chờ một phiên chợ đã bị hoãn từ trước một ngày. "Hôm qua lũ về - Cô gái đóng đưa váy xòe, tay đưa cao chùm túi thổ cẩm lú lo kẻ - ngheén hết đường đi, làm sao mà xuống núi được". Lũ giữa mùa xuân? - Chẳng biết cô gái nói thật hay không, một phiên dịch câu kinh hỏi lại (hấn anh đã quá quen với những phiên chợ tình và đang bị giá buốt hành hạ): - Tại sao những cô gái Mông bất ngờ hiện ra sau vòng cua gấp khúc, có phải những vòng cua gấp khúc nối tiếp nhau đã tạo nên những nhịp đóng đưa của chiếc váy sặc sỡ có rất nhiều nếp gấp? Và những nhành ban chấp chơi hoa trắng vươn lên từ thung lũng...

Đề rồi đến Sơn La, cái lạnh như từ thịt da tỏa ra, ai cũng nặng thêm vài ba cân với mũ áo khăn len dày cộm trên người.

Hấn nhìn tôi:

- Tây Bắc không phải là tour dành cho hướng dẫn viên nữ.

Vẫn cái kiểu trích thượng ấy. Định đập lại một câu nhưng chợt nhớ anh Khắc... Phải, du khách lúc này chỉ thấy hấn và tôi, dù muốn dù không hấn và tôi cũng đang đại diện cho đất nước về một mặt nào đó...

- Tôi đang có mặt tại đây đó thôi! - Tôi trả lời nhẹ nhàng. Thốt lên xong, nhìn về mặt hắn, ngay lập tức tôi nhận ra câu trả lời nhẹ nhàng của mình châm biếm thế nào. Và tôi chợt nhớ lại nỗi căm ghét trẻ con ngày trước.

Lạy trời, chúng ta là đại diện của... xin đừng ăn miếng trả miếng vào lúc này. Hãy mỉm cười lên, hãy để du khách khen rằng hướng dẫn viên Việt Nam, nhất là tour Tây Bắc, là dễ thương nhất thế giới. Mặc hắn lừ lừ nhìn tôi. Xin đừng tuôn lời nặng nề ra đây. Trong những du khách nói tiếng Anh này hình như có người biết nói tiếng Việt hay ít nhất là nghe và hiểu được. Mỗi lần tôi nói chuyện, cảm thấy ông ta nhìn mình đầy ngụ ý. Đó là người đàn ông cao lớn tóc màu râu bắp, chiếc máy ảnh trên tay thường chộp lên vào lúc bất ngờ nhất. Như đêm Sa Pa chợ tình không họp, ai cũng buồn bực trở về khách sạn, vậy mà không biết bằng cách nào ông ta chụp được bức ảnh cô gái đang níu tay khách hàng nài nỉ mua cho cái túi thổ cẩm, người trì người kéo giữa dày đặc bóng đêm và sương mù.

Ngay lúc này, trong khi ai nấy nhanh chóng đi về phòng chất đồ đạc để kịp dạo quanh phố chiều vì ngày mai là đi về các bản làng xa tận trong rừng, ông ta cũng tỏ vẻ định đi về phòng nhưng bước chân rất chậm, mắt hướng về phía hắn và tôi. Có tấm ảnh nào ghi lại cảnh lừ mắt vừa rồi không?

*

* *

Phố núi nhỏ xíu. Chúng tôi rời khách sạn khi chiều đã muộn, dạo quanh đến hai vòng phố mà trời vẫn chưa hết chiều. Lịch tối nay là đến mười giờ mới đi tắm suối nước nóng cách thị xã bảy km. Tôi làm đầy thời gian của khách bằng cách vào quán ăn dân tộc. Một điều lạ

là những người khách đến từ xứ sở của thức ăn nhanh lại rất thích thú và sẵn lòng ngồi nhìn kiểu nấu nước của lửa than bập bùng khói. Họ có thể ngồi hàng giờ để quan sát cách nấu món ăn họ muốn biết. Trong khi mọi người tò mò nhìn người đầu bếp cho nếp vào ống lam, nút lại rồi nướng trên lửa, khi chín, lật quanh như lật vỏ chuối, thích thú nhìn từng cuộn nem rán vàng dần trong chảo dầu sôi thơm lừng... thì người đàn ông tóc màu râu bắp chỉ nhìn cô gái phục vụ bàn. Tôi ngạc nhiên, cô không đẹp nếu không muốn nói là hơi thô. Con gái vùng cao thường hơi thô.

Rồi tôi nhận ra điều ông ta chú ý là cái vòng bạc trên cổ cô gái. Dưới ánh đèn từ trên trần xòa xuống và ánh lửa nhảy nhót hắt ra từ bếp, khi bước chuyển động của cô tình cờ đến giao điểm của các tia sáng, cái vòng lại lóe lên lấp lánh.

- Tôi muốn mua cái vòng ấy! - Ông ta nói với hấn bằng tiếng Anh. Khách đôi khi có những ý thích lạ đời như vậy. Tôi thấy nhẹ người khi ông ta nói với hấn chứ không phải với tôi. Tôi tránh cuộc mặc cả bất ngờ bằng cách chúí mắt về phía bếp lửa thơm thơm mùi thịt nướng với hạt tiêu rừng. Nhưng rồi hấn gọi tôi:

- Huyền!

Tôi ngược mắt lên. Hấn nhún vai:

- Loại này bán đầy ngoài chợ nhưng ông ta đã trả giá đến năm mươi đô-la vẫn không bán. Cô ấy nói đây là vòng hứa hôn.

- Nói với ông ấy mai sẽ có.

- Tôi nói rồi. Nhưng ông ta muốn cái vòng này.

Một người nông chăng? Hay là chuộng đồ cổ?

- Tôi biết làm gì đây? - Tôi nói. Và từ chỗ ngồi của mình, ông ta đưa tay về phía tôi. Rõ ràng ông ta hiểu tiếng Việt dù nói với tôi bằng

tiếng Anh:

- Cô là phụ nữ, cô ấy sẽ nghe lời cô!

Tất cả mọi người đều nhìn về cô gái, cả những bàn khác. Cô đứng yên, vẻ mặt rụt rè trước cuộc mua bán xem ra kỳ cục này.

Chắc chắn cô không muốn bán? Hay chờ giá cao hơn?

- Hãy trả giá cao hơn! - Người đàn ông tóc màu râu bắp nói như ra lệnh.

Tim tôi bỗng nhiên thất lại. Tấm ảnh ông ta chụp ở Sa Pa hiện ra. Và Thu An "... Tao biết mày giận tao, khinh tao... Huyền... Từ lâu tao mơ được có một cái quán riêng của mình. Số tiền đó đủ cho tao bắt đầu... ". Rồi giọng hồ thẹn trở nên phẫn nộ: "... Tại mày. Hấn quyết mua bằng được con chim cũng vì mày. Nếu tao không bán, hấn cũng vẫn cứ... ".

Năm tháng đi qua, bình tâm nhìn lại, tôi không giận Thu An nữa.

Chính tôi đã đẩy bạn mình vào một thử thách không cân sức, đẩy bạn mình đến chỗ phản bội lời hứa.

Cô gái này, nếu quả thật là vòng hôn ước, cô cũng đang bị đẩy vào một cuộc không cân sức. Từ bản làng xa xôi trên núi cao khô cằn sỏi đá, gùi mặng củi xuống chợ, đi bộ từ sáng sớm đến chiều tối, mùa đông căm căm giá rét cho đến mùa gió nắng bức bối, mỗi ngày kiếm được bao nhiêu đồng, quy ra có được một đô-la không? Và những ngày mưa lũ kéo về... Người chủ dưới xuôi lên đây học những món ăn của dân tộc cô rồi mở quán, cô được thuê chạy bàn với bao nhiêu tiền mỗi ngày?

- Onehundred dollars!

- Thưa ông, với số tiền ấy, ông sẽ có số vòng gấp mười lần như vậy vào sáng mai...

- Xin vui lòng dịch theo lời tôi!

Giọng ông ta mềm mỏng, nhẹ nhàng, lịch sự nhưng đầy quyền lực.

Rõ ràng chiếc vòng phải thuộc về ông ta, không thể nào khác.

- Ông ấy sẽ trả cô một trăm đô-la... - Tôi nói với cô gái, cố giữ giọng mình bình thản. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu cô gật đầu và chỉ xót xa, một chút xót xa thôi.

Cô im lặng. Những ngón tay thô mân mê chiếc vòng. Sau lưng cô, ánh lửa chập chờn hắt những quầng sáng vàng rực.

- Một trăm mười đô-la?

Những ngón tay thô bòn chòn trên chiếc vòng.

- Một trăm hai mươi đô-la?

Những ngón tay thô xao xuyến.

- Một trăm ba mươi đô-la?

Những ngón tay thô chững lại. Tim tôi đập mạnh. Tôi nhận ra mình đang mong cô gái từ chối. Mồ hôi ướt tóc cô rồi kìa, vì bếp lửa?...

- Thưa ông. - Tôi nói thật nhanh, cô gái gật đầu mắt thôi - Thưa ông, quà tặng tình yêu là vô giá. Cô ấy không bán đâu, dù bao nhiêu đi nữa.

ánh mắt ông ta nhìn tôi là lạ. Rồi ông ta mỉm cười, vẫn rất lịch sự nhẹ nhàng:

- Nếu cô thuyết phục được cô ấy, bất cứ giá nào. Cô sẽ được số tiền bằng như vậy. Cái vòng đẹp quá.

Không phải vì cái vòng. Chắc chắn không phải vì cái vòng. Ông cơm lam bốc cháy trên bếp. Người đầu bếp vẫn mãi nhìn về phía này. Mùi khét lẹt. "Cô sẽ được số tiền bằng như vậy". Người đàn ông này đã đọc thấu lòng tôi và đang đẩy tôi vào cuộc, ý định điền rõ vệt đến trong tôi. Cả hai, tôi và cô sẽ cùng... hoặc cùng...

- Với một trăm năm mươi đô-la, cô sẽ mua một cái vòng khác đẹp hơn, lại còn thừa rất nhiều tiền để mở một quầy hàng bán chỉ thêu, gương lược... Cô sẽ nhàn hạ hơn... - Tôi nói với giọng ngọt ngào nhất và thấy cổ họng mình khô khốc.

ánh mắt hần đăm đăm nhìn tôi.

-... Hoặc cô sẽ mua một cái giống hết cái vòng này, người yêu của cô không biết đâu mà. Và cô có tiền mua tặng anh ấy một món quà... nhiều món quà... Hai trăm đô-la?

Những ngón tay thô rời chiếc vòng, từ từ thõng xuống.

Thôi rồi, chúng tôi, cô và tôi... thôi rồi. Bên trong chiếc áo len dày cộm, toàn thân tôi đầm mồ hôi.

- Hai trăm đô-la, cô đủ sức có một căn nhà vững chãi gấp nhiều lần những ngôi nhà chênh vênh sườn núi và tha hồ mua sắm đệm chăn, nồi niêu xoong chảo... Bắt đầu cuộc sống lứa đôi mà không gánh nặng nợ nần.

- Hai trăm mười...

- Không bán đâu mà!

Cô gái mấp máy môi và quay người bỏ chạy. Khung cửa rất hẹp, ngoắt một cái, cô đã biến mất khỏi tầm mắt.

*

* *

Việc cuối cùng của tour là tiễn khách ra sân bay, chúc thượng lộ bình an và vẫy tay chào. Người đàn ông tóc màu râu bắp đi sau cùng với chiếc máy chụp hình choàng qua vai. Gần đến phòng cách ly, chợt ông quay lại:

- Tôi muốn hỏi cô một câu?

Tiếng Việt rất sôi. Dù đã đoán trước, tôi vẫn ngạc nhiên.

- Hôm ấy, cô không muốn cô gái ấy bán chiếc vòng, phải không?

-...

- Nhưng tại sao cô lại thuyết phục một cách ngọt ngào đến thế?

Một người khách với cái valy to đùng hồi hải cẩu ngang giữa ông và tôi, lùi một bước, tôi tránh được câu trả lời khó nói.

Nguyễn Hương

NHỚ NHÀ

Phố chợ nằm giữa bốn bề đồi núi.

- Cô từ xa mới đến? - Người bán mũ len hỏi.

- Cô không phải người ở đây. - Người bán tất thun nói.

- Cô ở đâu đến vậy? - Người bán khăn quàng cổ hỏi.

Quyên cười, một chút bối rối vì phải trả lời những câu hỏi giống nhau.

- Quê Quyên ở đâu? - Phong héch mũi nhìn Quyên.

- Phong thì phải có câu hỏi hay hơn người khác chứ!

Phong khựng lại rồi rộng miệng cười:

- Chẳng qua vì giọng nói của Quyên thôi.

Giọng nói mà khi giận thì chề khó nghe, lúc thương thì bảo ngọt ngào quá. Huế, quê nội lâu lắm rồi... Nhớ hồi còn đại học, sợ bạn bè trêu

chọc nên không dám rằng rửa mô tê dù giọng thì có giấu được ai đâu. Rồi những lời trêu chọc dần thay thế bằng tiếng xuýt xoa khi Quyên đãi bạn bè món bánh nậm, bánh canh bột lọc... Ai ăn ớt đỏ mặt ai, Quyên dầm nước mắm ớt xanh, mùi thơm lạ khiến người vừa nói không ăn cay được cũng phải thèm. Nhớ nhất món canh mít non nấu với tép nêm lá lốt, món ăn thường ngày của gia đình Quyên ở quê, món ăn nhà nghèo mà khi Quyên nấu bạn bè ký túc xá đòi mang đi thi nữ công gia chánh. Ngày Quyên nhận công tác ở đây, mẹ gửi cho cái áo dài màu tím. Chẳng nói nhiều, màu áo là lời dặn dò sâu xa nhất, con gái!

Đang nói, Quyên chợt khựng lại ngạc nhiên tự hỏi sao bỗng dưng kể Phong nghe chuyện của mình? Có lẽ tại mù sương. Sương mù vùng cao khiến người ta thấy cô đơn và muốn thổ lộ cùng ai đó, bất kỳ ai muốn lắng nghe. Những chuyện ngớ ngẩn như cái áo dài tím chỉ mặc một lần rồi cất sâu dưới đáy va ly, màu áo đẹp, nhưng trời không cho làn da trắng trẻo...

Nhưng cũng có lúc cô đơn ời là cô đơn mà không thể nói nên lời. Đó là lần lãnh tiền thưởng cuối quý. Các nhóm đồng hương trong cơ quan rủ nhau nấu món của quê mình - Cháo lươn vị rau răm, bún cá cần nước, nộm hoa chuối vị cần tây, nộm cải giòn vị gừng, canh cá lá me non... Kỳ lạ nhất là món canh cà đắng, cứ bảy phần cà là ba phần ớt, cái tỷ lệ kinh khủng này khiến đã đắng lại quá cay, vậy mà bốn đứa cùng quê Buôn Ma Thuột vừa ăn vừa thổi một cách hấp dẫn đến ai cũng đòi nếm.

Cái bàn dài trong bếp vào ngày lãnh thưởng ngồn ngộn những món ăn. Quyên ngồi lọt thỏm giữa mọi người. Phong hỏi "Ngon không?". Quyên im lặng gật đầu.

Khách sạn nằm ở lưng chừng đồi. Mùa đông khách, về đêm, tất cả những ô cửa tầng trên tầng dưới đều sáng đèn, từ chân đồi nhìn lấp lánh như toà lâu đài xa xôi trong chuyện cổ tích. Cao hơn tí nữa là khu tập thể hai dãy phòng nam nữ đối diện nhau được bao bọc bởi hàng rào hoa trạng nguyên. Rào hoa màu đỏ ắm áp này như giải thích một cách rất kể công rằng Quyên là người mới đến nên chẳng phải làm gì, còn những người trước phải dọn đất trồng trọt rồi nào là chăm sóc...

Mùa vắng khách buồn hiu hắt, nhất là ngày mưa dầm. Nhìn con nước lăn lăn triền đồi tưởng như đất trời cũng đang chảy tan ra. Những ngày này, Quyên nhớ nhà kinh khủng. Món của mùa mưa là chè khoai và bánh xèo vừa ăn vừa xuýt xoa vì cay vì nóng và vì ngon quá! Mẹ làm món nào cũng tuyệt vời. Mỗi mùa hè về nhà, chỉ sợ một điều là mệ ra.

- Nhìn Quyên thần thờ như mất hồn. Nhớ nhà hay nhớ khách đến từ thành phố hả?

Phong châm chọc, cái ống nghe trên tay vung vẩy rất buồn cười. Vừa trả lời qua điện thoại vừa trò chuyện với người khác mà đầu dây bên kia không biết thì chỉ có Phong mới làm được.

"Xin lỗi, tạm ngừng nhé. Có một khách đang ủ rũ, mình phải an ủi người ấy một chút. Hẹn gặp lại sau nhé" - Phong rủ rủ vào ống nghe rồi toét miệng cười với Quyên.

- Lừa bao nhiêu cô gái rồi?

- Trời ơi, khi nào mình gọi cho họ thì mới là lừa, còn đây... chẳng lẽ lại độp một câu "Tôi không thích, cô im đi". Dân du lịch, Quyên cũng hiểu khi gặp một người khách lẳng nhăng thì mình cần phải dịu dàng hơn mà.

Một cô gái thì không thể so sánh với một khách trọ được. Quyên định nói vậy nhưng thấy tia cười trong mắt Phong lại thôi, Phong chỉ chờ Quyên thốt một lời là có cơ tuôn một tràng dài. Đôi khi Quyên thấy buồn cười chính mình, cứ nghĩ Phong là một chàng trai còn trẻ con nhưng rồi không hiểu sao cứ kể chuyện cho Phong nghe. Còn Phong thì cứ đùa nghịch từng từng vậy nhưng rất chịu lắng nghe Quyên nói. Công việc thì lúc nào cũng vậy. Sáng, có mặt tại cơ quan lúc năm giờ ba mươi nếu là ca trực. Tiếp theo là mở sổ giao ca xem người trước có dặn dò gì không. Ví dụ như, khách phòng A201 yêu cầu được đánh thức vào lúc năm giờ ba mươi, ngay lập tức như bay lên phòng. Nhanh nhưng phải nhớ giấy không được khua lớp cốp, chỉ một mình khách phòng A201 muốn thức dậy vào giờ này thôi. Phần tiếp theo là mở sổ lịch nhận khách xem ngày nay có nơi nào đăng ký trọ không, phòng loại nào để chuẩn bị trước.

Hôm nay, Quyên đi làm trễ. Sếp đứng ngay cổng, cái đồng hồ trên cổ tay loé sáng trong mù sương.

Quyên lí nhí chào rồi đi như chạy qua cổng. Phòng lễ tân sạch sẽ đến không một mẩu giấy vụn. Mở sổ giao ca, lạy trời là không có khách nào cần thức giấc vào lúc năm giờ ba mươi. Đờì là vậy, ba trăm sáu mươi bốn ngày đi là đúng giờ thì chẳng thấy sếp đâu, cái ngày duy nhất lỡ trễ thì... Cái gì đây? Nét chữ của Phong trong sổ giao ca nguệch ngoạc: "Không có một quý khách nào trọ đêm nay. Giao ca 40 phòng trống hoác. Ký tên - Phong". Vắng khách là không có lương. Vắng khách là sếp nhìn lỗi nhỏ thành lỗi to, không lỗi thành có lỗi, vậy mà Phong vẫn đùa được. Quyên cắn môi nhìn ra, khuôn mặt sếp lạnh như đá. Có chuyện gì rồi.

Đúng là có chuyện. Họp ngay lập tức.

Tối qua, có một đoàn khách tròn bầy phòng. Đang ế ẩm mà được bầy phòng, tổ buồng tíu tít mời mọc. Tắm rửa xong, khách muốn có một bữa ăn ngon ngon nhưng nhà bếp chỉ có mì và trứng. Vậy là họ kéo nhau đi mất.

- Thưa..., hôm qua thấy tình hình vắng vẻ quá nên... - Tổ trưởng tổ bếp áp ứng.

- Tủ lạnh để làm gì? - Sếp giận dữ.

Mì gói và trứng! Loại mà chỉ có đàn ông ế vợ và con trai mồ côi mẹ mới gọi là món ăn, vậy mà lại là món duy nhất của nhà bếp của chúng ta. Khách bỏ đi sau khi đã nhận phòng và tắm rửa.

- Cắt tiên tiến toàn tổ - Giọng sếp lạnh lẽo.

Công việc thì lúc nào cũng vậy. Chỉ khác một chút là hôm nay trời nhiều nắng, nắng rực vàng mênh mang. Và là ngày lãnh thưởng cuối quý.

Sổ lịch nhận khách chạy dài những dòng chữ - Khách cựu chiến binh Hà Nội đặt 7 phòng. Đoàn du lịch xuyên Việt từ thành phố Hồ Chí Minh đặt 10 phòng. Nhiếp ảnh từ Hoà Bình 4 phòng. Các lái xe quen dạn, tổng cộng 8 phòng. Khách Thụy Sĩ du lịch xanh 5 phòng (mở ngoặc đơn là phòng có hoa tươi). Cán bộ huyện tập huấn dài ngày 6 phòng. Khách từ Huế 2 phòng.

Nhà bếp hăng hái đi chợ. Quyên gọi với theo "Nhớ mua dùm hoa".

Các nhóm đồng hương kéo nhéo: "Nhớ mua dùm mấy con lươn nhé, rau răm nữa". "Cải ngồng và nhiều gừng nghe". "Cà đắng và ớt"...

Quyên cười, may là đông khách nên không có thời gian mà buồn.

Khách của các lái xe là Việt hay Tây? Tây thường yêu cầu có hoa.

Tổng số khách đặt là 42 phòng, nếu không nơi nào báo huỷ thì thiếu 2 phòng. Quyên di ngón tay dọc trang giấy, nếu phải từ chối thì lời từ

chối rơi vào đoàn khách 2 phòng là hợp lý nhất. Ngón tay Quyên khựng lại - Khách từ Huế - Chỉ ba từ ngắn ngủi, không số điện thoại để tiện liên lạc khi cần, không địa chỉ. Phong là vậy, sổ giao ca khi thì dài dòng không đâu, khi cụt lủn.

Công việc thì lúc nào cũng vậy. Giao ca buổi trưa và tiếp theo là Phong trực. Tiếng gọi vui vẻ vang trong bếp: "Quyên ơi, xong xuôi đây, nghe". Quyên hình dung trên cái bàn thường ngày chỉ rau luộc và đậu kho, hôm nay đầy những món ăn ba miền.

Phong sẽ từ chối đoàn 2 phòng, rất hợp lý. Những người khách từ Huế sẽ đi tìm một chỗ trọ khác. Và rồi vài ngày lưu trú ngắn ngủi sẽ qua nhanh. Không ai biết ai, không ai nhớ ai..., những người khách đến rồi đi.

Vậy. Từ trước đến giờ là vậy.

Nhưng hôm nay là một ngày đặc biệt! Quyên cắn môi. Nếu mình trực...

Ý nghĩ thoáng qua rồi trở nên rõ ràng. Thật ra thì luôn luôn có một cách giải quyết nào đó. Phong trực thì Quyên cũng nhờ được, nhưng Quyên muốn tự mình... trong ngày đặc biệt này.

Quyên mỉm cười nhấc điện thoại lên. Giọng Phong bên kia vui vẻ:

- Gọi mình đến nhanh để ăn kéo nguội hả?
- Quyên đây.
- ... Tưởng ai ở tổ bếp.
- Chiều nay, để mình trực luôn cho.
- Muốn nhận hai phần tiền thưởng luôn à?
- Vẫn chăm công Phong chiều nay.
- Chuyện gì vậy?

Áo dài đỏ như môi cười con gái, áo màu vàng như buổi bình minh,

áo hồng như một thoáng then thùng, và áo tím...

- Chiều nay, Quyên xinh quá là xinh.

- Lạ hẳn ra.

Quyên liếc mình trong gương, đánh phấn hơi trắng quá? Mất tự nhiên? Rồi nhìn nụ cười hài lòng của sếp, Quyên tin những lời khen là thật. Tà áo xanh của sếp như một áng mây. Lời thì thào "Lẽ ra sếp là trưởng phòng lễ tân mới phải", thật là phạm thượng và cũng thật là êm tai.

Ai cũng cười tươi tắn. Quyên cười tươi nhất. Bản sơ đồ đã đánh dấu chéo hai ô, dấu hiệu đã có chủ, hai phòng đẹp nhất. Ai? Có là người quen không? Quyên hít một hơi dài, lạ hay quen thì chiều nay Quyên cũng sẽ mời ăn cơm với cá trê kho tộ và canh mít non tôm tươi lá lốt, dọn nhà bếp rồi. Cơm hàng cháo chợ mà gặp món quê nhà thì chắc là vui lắm.

Và mình cũng được vui.

Những chiếc xe lăn bánh qua cổng, Quyên duyên dáng cúi chào. Xe nào từ Huế? Chưa... Cái điện thoại đổ chuông không đúng lúc tí nào, Quyên đang đưa khách lên tầng hai thì reo inh ỏi. Quyên vội chạy xuống, đầu bên kia nũng nịu "Anh Phong đó à?".

Đoàn người kéo vào phòng lễ tân, túi xách lỉnh kỉnh, cả những gói lá chuối bọc nilon, nhìn là biết khách từ huyện lên.

- Sở Nông nghiệp đã đặt cho chúng tôi 6 phòng, ở đây, phải không ạ? - Người có dáng đĩnh đạc nhất hỏi.

- Dạ... hết sức xin lỗi, khách sạn chỉ còn 4 phòng. Xin anh thông cảm ở ghép được không?

- Cơ quan chi tiền chả tội gì ở ghép - Tiếng người phía sau nói.

- Dạ, đang mùa du lịch nên đông khách, nhưng đoàn này đi đoàn kia

đến, họ không lưu trú dài ngày. Hy vọng là chỉ phải ở ghép một hoặc hai đêm thôi.

Người có dáng đĩnh đạc nhất quay lại bàn bạc rồi nhìn Quyên:

- Nhưng chúng tôi có được ghi hoá đơn 6 phòng không?

- ... Dạ, được.

Quyên phân vân một giây rồi trả lời nhanh.

Tà áo dài xanh thoáng qua cửa, ánh mắt sếp luôn là một câu hỏi.

Quyên trả lời bằng một nụ cười, nghĩa là mọi việc tốt đẹp cả, không có gì đáng để sếp bận tâm.

Chiếc U-oát bụi bặm phong trần lướt qua cổng rồi xịch lại. Trên xe là một người đàn ông tóc màu đồng, một phụ nữ tóc vàng và hai đứa bé mắt xanh biếc. Tài xế là người Việt, ông mỉm cười chào Quyên, giọng Sài Gòn xởi lởi:

- Cô cho xin chìa khoá 2 phòng.

Quyên sửng sờ:

- Khách từ Huế?

- Dạ. Hôm qua, tôi gọi điện từ khách sạn Sông Hương.

Cuối năm, bốn bề đồi núi xanh mướt lộc non, phố chợ rộn ràng bánh mứt, hạt dưa... Quyên mua về gói mứt gừng cho những cơn ho khúc khắc của mình. Phong nói Phong cũng ho nhưng không chữa bằng gừng được.

- Vậy bằng gì?

- Về thăm nhà là bệnh gì cũng lành.

Quyên cười, mắt cay.

Phong chìa trước mặt Quyên lá đơn xin nghỉ phép còn trống chỗ họ và tên:

- Sếp giải quyết cho mỗi phòng một người. Phong hay Quyên đây?

Phép Tết, ai cũng giành nhau đi, ai cũng trình bày lý do rất chính đáng, cả khóc nữa... Quyên không khóc nhưng nỗi buồn thì không giấu được ai, càng không giấu được đôi mắt ranh mãnh của Phong. Quyên mới vào làm chưa đủ một năm, Phong đi phép là hợp lý nhất. Phát khóc lên được khi quanh mình người ta lăng xăng mua quà về quê. Lại còn trưởng phòng kế toán cứ "Quyên ơi, mặc thử cái áo này dùm, em gái của chị đáng người giống như Quyên"...

- Hả? Phong hay Quyên đây?

Câu hỏi trêu chọc lúc này là độc ác. Quyên quay mặt nhìn tấm lịch hoa mai treo tường, thấy ghét Phong vô cùng.

Phong lấy hai bàn tay xoay đầu Quyên lại. Quyên mở to mắt ngỡ ngàng - Trên lá đơn là tên của Quyên.

- Phong nhường cho Quyên à?

- Ừ...

...

- Đúng hơn, không phải là nhường. Đây là lời xin lỗi - Giọng Phong dịu dàng bất ngờ.

- Xin lỗi?

- Hôm nọ, Quyên tưởng Phong không đoán ra sao? Tự nhiên đòi trực dùm, rồi áo dài tím, rồi cá trê kho và canh mít, rồi khóc một mình...

Mặt Quyên đỏ bừng.

- Lẽ ra Phong phải ghi sổ giao ca chi tiết hơn - Phong cuộn tròn lá đơn đặt vào tay Quyên.

- Chúc năm mới mọi điều như ý.

Quyên bối rối.

- Chúc Phong cũng vậy.

- Thật không? - Về dịu dàng biến mất, mắt Phong ánh nét tinh quái

quen thuộc - Mình chỉ mong một điều thôi...

Tiếng chuông điện thoại reo vang. “Cho gặp anh Phong”. Quyên đưa ống nghe cho Phong. Phong bịt mũi lại đáp: “Phong về quê ăn tết rồi”. Quyên lắc đầu định nói một câu nhưng sợ Phong có cơ tuôn một tràng nên thôi

Nguyễn Hương

Những vì sao

Thân tặng Christina Lee Sok Tin

“Cốp”, cúi đầu nhìn vào túi để lấy món quà cuối cùng nằm ở tận đáy, đầu tôi cụng vào một bộ râu, và tất nhiên cái tiếng “cốp” là do trán tôi va vào phía sau bộ râu, tức là cái cằm. Cú cụng làm trán tôi đau điếng, từ đó suy ra cái cằm của kẻ đối diện chắc là ê ẩm.

“Xin lỗi nghen”,

tôi vừa nói vừa vén bộ râu xồm xoàm để kẻ đối diện nhìn thấy nụ cười cầu hòa của mình. Và cũng là để cho mặt mũi được đón chút gió mát. Hai tiếng đồng hồ trong bộ áo quần và mũ mao râu ria ông già Noel, tôi nóng nực kinh khủng.

Chợt nhớ ra, tôi vội buông mớ râu về vị trí cũ. Nhưng bọn nhóc đã nhìn thấy, chúng nhảy tưng lên trước phát hiện tôi là một “bà già”

chứ không phải ông già Noel. Thậm chí chúng còn biết rõ bà già Noel trước mặt là ai nữa vì suốt từ sáng đến giờ, các bạn trong đoàn và tôi sinh hoạt chơi đùa và cùng ăn trưa với chúng.

Nếu không bị câm điếc, hẳn phát hiện một ông già Noel lại là “cái bà” đã trở thành một trận cười náo nhiệt và cả trêu chọc. Nhưng trong những tiếng chân nhảy tung lên chỉ là những tràng ú ớ liên tục, một bé gái có vẻ linh lợi nhất phát âm một cách đĩnh đạc “áu iếc ời, ô ông ải ông à Ô en”.

Âm thanh đã kéo những đứa bé khiếm thị đang nhận quà của ông già Noel đằng kia đi đến gần. Bằng một cách nào đó, bọn trẻ câm điếc đã “nói” cho bọn trẻ khiếm thị hiểu chúng đã phát hiện ra một “bà” trong những ông già Noel. Đám trẻ khiếm thị nhao nhao với tay lên mặt tôi:

- Bà già Noel có râu không?
- Bà ơi bà bao nhiêu tuổi rồi?

Tôi lấy giọng ồm ồm:

- Bà nhiều tuổi đến nỗi không thể đếm được.

Đám khiếm thị cười vang và “dịch” lại câu trả lời của tôi cho đám câm điếc hiểu bằng cách vẽ gì đó trong lòng bàn tay. Những khuôn mặt cười ú ớ phản đối.

Tình thế này thì cách hay nhất là... Vả lại túi đựng quà trên vai tôi cũng đã phát hết rồi. Tôi gỡ hẳn bộ râu ra, nhoen một nụ cười hết cỡ, bọn nhóc vỗ tay rần lên trước chứng cứ của sự phát hiện cực kỳ chính xác!

Tôi gắn hai quai của bộ râu vào hai vành tai của đứa nhóc đứng gần nhất, bộ râu che mất hai phần ba khuôn mặt và thông xuống tận ngực, nó bẽn lẽn rùn chân lại mà mắt nhìn bạn bè chung quanh một

cách hãnh diện. Tôi gỡ mũ ra trùm lên đầu một đứa khác, và tôi quàng cái túi lúc này đã lép kẹp qua vai một đứa khác nữa. Cái túi lép kẹp nhìn chẳng quyền uy chút nào nhưng đã lờ quàng qua vai của đứa nhóc mất rồi. Mười ngón tay của nó nắm cái quai túi một cách sung sướng.

Tôi chìa tay về ông già Noel vừa bị mình cụng đầu:

- Cứu bồ với.

Ông già Noel gật gật tỏ vẻ đã hiểu ý tôi muốn có một vài gói quà đặt vào cái túi lép kẹp cho nó phồng lên, nhưng rồi tiếp theo là cái lắc đầu tỏ ý rất tiếc. Tôi ngạc nhiên nhìn cái túi trên vai ông vẫn còn cộm lên, rõ ràng còn khá nhiều quà bên trong. Ông lắc lắc đầu rồi vẫy tay ra hiệu cho tôi đi theo.

Vào tới một trong những lớp học được mượn làm nơi tập kết cho đoàn sinh viên tình nguyện tổ chức đêm Giáng sinh ấm, ông già Noel gỡ bộ râu ra nhìn tôi với đôi mắt một mí ánh lên vẻ láu lỉnh. Và cái mũ cũng tuột xuống lộ mớ tóc đen nhánh và khuôn mặt bầu bĩnh. Hóa ra cũng là một bà già Noel. Tôi nhận ra đó là một trong những thành viên của đoàn tình nguyện viên khuyết tật đến từ Singapore. Từ hôm qua tới giờ bận rộn biết bao nhiêu việc nên chúng tôi chỉ kịp chào nhau rồi bắt tay vào thực hiện kế hoạch đã bàn bạc giữa hai đoàn từ trước, tíu tít lo mua sắm sách vở kẹo bánh và phân thành từng gói, quấn giấy làm những cái mũ chỏm đính kim tuyến và những đôi cánh thiên thần... Rất nhiều việc phải làm trong không khí Giáng sinh rộn rịp khắp nơi khiến tôi không kịp nhớ rõ ai là ai, ngoại trừ một anh kỹ sư đã 40 tuổi có cái nickname rất kêu là Amstrong, và lý do nữa vì Amstrong là người duy nhất trong những người khiếm thính trò chuyện không cần ra dấu vì chỉ bị điếc nhẹ.

Đeo cái máy trợ thính, Amstrong xuất hiện rất đúng lúc ở những chỗ mà cuộc chuyện trò đến lúc bí rì. Và hình như sự cứu vãn tình thế không phải vì Amstrong dịch đúng! Tôi thấy sau mỗi lần Amstrong nghiêng tai lắng nghe phía bên này nói (bằng tiếng Anh, và tất nhiên là không phải ai cũng diễn đạt đúng điều mình muốn nói dù một trong những tiêu chí của Câu lạc bộ Tình nguyện viên quốc tế là phải giỏi tiếng Anh!) rồi hươ tay diễn giải cho bên kia, là tiếng cười vang lên ở đoàn Singapore rồi lan qua đoàn Việt Nam. Cách phát âm cộng thêm tính lém lỉnh của Amstrong mà không khí im ắng của sự thiếu vắng trao đổi ồn ào trên chốc trở nên dễ chịu hẳn lên.

Mất một mí cời găng tay bên phải ra rồi nhìn quanh và ngồi thụp xuống, đầu ngón tay trở ngược trên nền nhà đầy bụi dòng chữ “Christina Lee Sok Tin. Your name?”. Tôi viết chữ “Liên”.

Christina gật đầu mỉm cười rồi cời nốt găng tay kia và hai tay kéo rộng miệng cái túi màu đỏ ra, bên trong chỉ là những vỏ hộp bánh. Rồi Christina đưa hai bàn tay lên ra dấu.

Tôi không hiểu các dấu hiệu, nhưng tôi cảm được Christina muốn nói gì. Quà đã phát đủ cho các em rồi, nhưng cái túi của ông già Noel thì không thể trống rỗng trước mặt bọn trẻ!

Giải thích về cái túi xong, Christina đưa tay xoa xoa cằm rồi chỉ vào trán tôi và chỉ vào bộ áo quần màu đỏ viền trắng trên người. Tôi gật đầu và cũng hươ tay ra dấu - “Hết sức xin lỗi, tôi đã làm bạn đau lắm phải không?”.

Những ngón tay của tôi chắc chắn đã diễn tả ngược lại cái điều Christina muốn tôi hiểu. Hay nói đúng hơn là... đã diễn tả sai bét! Khuôn mặt của Christina lộ vẻ không đồng ý rất rõ ràng. Lại nhìn quanh. Tôi hiểu Christina muốn có tờ giấy và cây bút. Tôi cũng vậy.

Từ lúc biết trong đoàn có đa số là sinh viên khiếm thính, tôi đã chuẩn bị một quyển sổ dành riêng cho việc bút đàm. Nhưng lúc này đồ đạc cá nhân của tất cả mọi người để ở phòng bên kia.

Tôi ngồi xuống, nguệch ngón trở lên nền bụi “Sorry, I made you ...”, cái vốn tiếng Anh lồm bồm khiến tôi ngừng tay lại. Đã lồm bồm mà còn viết thành câu cú chữ nghĩa rõ ràng nữa thì...

“Sorry, your chin was hurt by me”, hình như phải viết thế này mới đúng! Tôi liếc qua ngón tay của Christina - Một bức tranh! Vẽ mặt người này tựa đầu vào ngực người kia, và trong tư thế đó thì cái trán và cái cằm tựa vào nhau rất trù mến.

Ngẩng nhìn phản ứng của tôi rồi Christina mỉm cười cúi xuống nguệch hai từ - OK?

Sau tiết mục phát quà là những trò chơi.

Bọn trẻ khiếm thị cười nắc nẻ vì té lăn chiêng trong trò kéo co, tưởng sau khi lồm cồm ngồi dậy chúng sẽ khó mà tìm đúng người của phe mình, nhưng rồi tôi ngạc nhiên nhìn thấy chúng tìm ra nhau rất nhanh và rất chính xác. Có đứa lướt hai bàn tay rất nhanh lên mặt một ông già Noel và reo lên “A, anh Am -xờ -trong đây này”.

Quả đúng là Amstrong dù Amstrong đã phồng má và bành miệng ra, hai hàng lông mày nhướng xé lên. Một đứa ôm ngang người tôi và lần tay lên vai rồi xuống ngực, tôi né người nhưng không kịp, nó ấn tay vào ngực tôi như để xác định một lần nữa và reo lên: “A... bà già... Chị hồi chiều đeo râu cho thằng An đây này. Chị tên gì?”.

Trong bóng hoàng hôn phủ nhanh xuống sân trường, những đôi mắt trống trải không bị ánh sáng phơi bày rõ ràng khiếm khuyết, nhìn bọn trẻ ôm eo nhau cong người kéo cật lực và hò hét “một hai ba...”. Thật

khó tin trước mặt mình là những đứa bé mù lòa.

Tôi đi qua phía bọn trẻ khiếm thính đang nhảy điệu múa sạp một cách điệu nghệ dù chẳng nghe được tiếng nhạc “sòn sòn sòn đô sòn, sòn sòn sòn đô rê...”... Có vẻ như những thanh tre sắp kẹp chân đứa bé nào đó nhưng rồi bàn chân linh hoạt nhấc lên đúng lúc hai thanh tre chập lại. Rồi ai nấy phá lên cười khi chính một trong những ông già Noel hướng dẫn điệu múa này bỗng nhảy vọt ra và vung tay la oai oái vì bị kẹp chân. Cú nhảy vọt bất ngờ khiến tôi bị va một cái “cốp”.

Amstrong. Lần này là cái cầm của tôi.

Hai ông già Noel ngã lăn cù ra. Mọi người chung quanh cười râm ran.

Xem ra những sinh viên cũng được vui hả hê không kém bọn trẻ! Nhìn những bộ râu rung rung tôi cũng muốn cười theo, nhưng vừa nhúc nhích môi thì cái cầm đau thốn lên.

Amstrong đỡ tôi ngồi dậy:

- Sorry...

Nhận ra tôi không phải là con trai, Amstrong bối rối đến nỗi không nói được như thường lệ. Chỉ ánh mắt lộ vẻ áy náy ghê gớm.

Tôi xoa cầm và ra hiệu cho Amstrong đi theo mình. Băng qua sân trường, tôi đi vào lớp học chiều nay Christina đã vẽ trên nền nhà. Lạy trời cho bức tranh không bị nhát chổi của ai đó quét đi. May quá. Nó vẫn còn đó. Tôi chỉ tay vào bức tranh. Amstrong nhú mày. Có tiếng chân bên ngoài. Christina hiện ra trên ngưỡng cửa, chìa trước mặt tôi hộp dầu gió xanh. Tôi xúc dầu vào cầm mình và đưa hộp dầu cho Amstrong. Thật bất ngờ, Amstrong trở lại vẻ láu lỉnh quen thuộc, anh nghiêng chai dầu vào đầu ngón tay và ngồi xuống... xúc cho cái cầm

trong bức tranh.

Dưới ánh trăng mười ba sáng rạng rỡ, những bộ áo quần màu đỏ lụng thụng khiến ai cũng giống ai, nhưng tôi nhận ra Christina và cũng vậy, Christina nhận ra tôi. Thỉnh thoảng, hai đứa tôi chạm ánh mắt nhau, tôi cười và biết sau đám râu um tùm Christina cũng đang cười. Được một người mới quen biết nhận ra mình giữa đám đông và có ai đó đang mong mình nhận ra họ... cảm giác thật khó tả. Nhất là trong một dịp đặc biệt thế này, ngoại trừ sinh viên của đoàn Việt Nam hướng dẫn các em khiếm thị bằng lời nói, còn lại đều ra dấu bằng tay, mọi cảm xúc đều dồn lên khuôn mặt và ánh nhìn khiến mắt ai cũng long lanh.

Ánh long lanh rơi xuống thành nước mắt khi giờ chia tay đến. Những em bán trú phải về đúng giờ vì phụ huynh đã đến đón. Những em nội trú nán ná thêm một chút với lý do chính đáng rằng ngày mai là thứ bảy, các em có quyền dậy muộn. Nhưng rồi cũng phải đến lúc để các em đi ngủ.

Lưu luyến cầm tay níu gấu áo... Tôi gỡ bộ râu ra để một em khiếm thị sờ rầm trên mặt. Rồi những ngón tay tuột xuống eo lưng tôi thành một vòng ôm:

- Chị Liên ơi, sang năm chị có đến nữa không?

Giọng thì thầm tràn ngập mong mỏi.

Em hòa vào các bạn vừa bước đi vừa ngoảnh lại, khiếm thính thì vẫy tay, còn khiếm thị thì nghiêng tai như đợi một lời gọi. Rồi tất cả khuất sau lối rẽ hành lang.

Lần đầu tiên tôi ngắm trời trong đêm Noel. Có lẽ vì đêm có trăng, và

tôi đang nằm giữa sân của một ngôi trường vùng ven. Lúc chúng tôi trải tấm bạt ra sân, ông bảo vệ trường nhìn nhìn chưa hiểu tiết mục gì đây. Rồi thấy chúng tôi từng người nằm dài xuống bên nhau, ông lắc đầu nói:

- Ngoài này nhiều muỗi lắm.

Tôi dịch Amstrong nghe. Amstrong phẩy tay:

- No problem!

Cách phát âm của Amstrong khiến ông bảo vệ hiểu khác. Ông nhìn tôi, xuống giọng:

- Nó nói nó tới đây là một sự lầm lẫn hả? Ở nhà nó có máy lạnh quen rồi nên ngủ trong lớp học lợp mái tôn của mình nó thấy nóng hả?

Tôi phì cười. Christina ngồi dậy lấy giấy bút ra đặt lên gối chân và bật cây đèn pin nhỏ xíu, hí hoáy viết “What did he say?”. Có lẽ Christina nghĩ ông bảo vệ bắt tất cả phải vào trong phòng. Tôi viết “He said you are very nice”. Christina cười, gạch ngang chữ “you” và viết bên trên chữ “we”.

Chúng tôi nằm xuống.

Tiếng chân ông bảo vệ dần xa.

Có bao giờ bạn thấy những sinh viên tụ tập bên nhau mà không tiếng ồn ào chưa?

Yên tĩnh nôn nao.

Lúc này đây, ngồi viết những dòng này, trước mặt tôi là tấm ảnh tinh nghịch những gương mặt cười, Christina đứng ngoài bìa, một tay choàng qua vai tôi, tay kia cầm mép tấm băng rôn nhiều màu sắc có dòng chữ thật to “Team H3 – Hopes, Hearts, **** City”.

Hiện ra trong tôi vầng trăng Giáng sinh đêm mười ba tròn như trăng

mười sáu. Và những thân người nằm lặng vì mệt, vì vui, vì những suy nghĩ mới mẻ và vì niềm đồng cảm dịu dàng lan tỏa.

Chúng mình lời cảnh báo của ông bảo vệ, tiếng muỗi vo ve như mừng rơn. Đáp trả lại là tiếng đập bép bép. Nhưng không ai chịu vào trong phòng cả. Vì trăng đẹp quá? Vì gió tinh khiết quá? Vì không gian trong trẻo quá... Hoặc đơn giản là vì ở ngoài này chúng tôi có thể cầm tay nhau mà không bị ngăn cách bởi mùng màn.

Lúc ấy tôi nghĩ gì nhỉ? Không nghĩ được gì. Chỉ cảm thấy. Christina bóp nhẹ tay tôi... Lần thứ nhất, tưởng Christina muốn nói gì, tôi đợi ánh sáng của cây đèn pin lóe lên nhưng không. Lần thứ hai, tôi khẽ quay mặt về phía Christina chờ đợi cử chỉ ra dấu. Nhưng cũng không, Christina vẫn lặng lẽ nhìn lên trời, vàng trắng lộng lẫy giữa mênh mang những đám mây màu thẫm nhiều hình thù, tóc Christina bay vờn trên mặt tôi.

Cái bóp tay lần thứ ba, tôi trả lời bằng động tác tương tự và thấy nỗi xúc động dâng lên mi mắt. Ôi, Christina... Tôi đã nhìn thấy rồi, ánh sáng trắng rạng rỡ đã đẩy những ngôi sao về phía xa xôi. Những vì sao...

NGUYỄN HƯƠNG

(Củ Chi 25-12-2004, Buôn Ma Thuột 1-1-2005)

Nguyễn Hương

Phù dung

Có một dạo... Nỗi cô đơn đặc quánh trong tôi dường như loãng dần cùng với những lá thư bay về. Ông đưa thư không bao giờ biết được rằng ông trở nên thân thiết với tôi đến chừng nào. Ngày mai mặt trời lên và giọng nói trầm vang dưới vành mũ bạc màu: "Hôm nay, chà, không có thư". Vâng, khi vòng bánh xe của ông không chậm dần lúc ngang nhà, tôi hiểu rằng hôm nay không có thư. Và tôi mỉm cười -Ngày mai sẽ có! Cùng với nỗi cô đơn tan dần, tôi đợi ngày mai lên.

Những dòng chữ như những luống hoa xinh trong khu vườn dù thân quen nhưng không bao giờ là đơn điệu cả. Nhắm mắt lại, tôi vẫn thấy đây này khóm Tường Vi, đây này chùm Ngọc Nữ và kia... dây Tóc Tiên bối rối... Những lá thư luôn là vườn hoa đượm hương mỗi sớm mai mở cửa đón ngày sang.

Thật là lạ lùng khi với những lá thư, người ta có thể sống thêm một đời sống nữa. Một đời sống thắm thì chia sẻ. Những lo âu trong thư dường như đã được chia đôi nên gánh nặng vơi đi rất nhiều. Còn niềm vui thì khúc khích cười nhân đôi trang giấy.

Tôi bước lên đường với một chút lảng đãng của gió mây. Có phải là

ảo tưởng? Ngày qua ngày cùng với sáng, trưa, chiều, tối... Ngày không còn quá dài, đêm không còn quá dài, công việc không còn quá buồn tẻ, chiều không là sắp hết ngày mà là bắt đầu đêm ngon giấc cho một sáng mai.

Những lời mở đầu muôn thuở và lời chúc tụng khách sáo trở nên không còn cần thiết nữa. Không mở đầu và không kết thúc, lá thư sau tiếp lá thư trước như chương này nối chương kia của một cuốn truyện dài, như luống hoa này cạnh luống hoa kia trong khu vườn ươm nắng.

Truyện dài nào rồi cũng có kết thúc và hoa thì tàn phai.

Tôi đứng trong khu vườn nhỏ bé của mình nhìn về cuối chân mây, nơi trời và đất giao nhau. Có điều bí ẩn nào giấu sau đường cong lặng lẽ ấy?

Đêm chập chội với những con phố hẹp, những ngõ hẻm lờ mờ bóng người. Tôi tự hỏi mình đang làm gì đây? Tôi tự hỏi cái tôi của mình thực sự muốn gì đây? Một ước vọng mơ hồ hay chỉ là một sự đối mặt rõ rệt?

Ồ! CHẴNG CÓ GÌ CẢ NGÒAI NỖI TRỐNG RỖNG đón đau. Nỗi cô đơn sừng sững trở về, nguyên vẹn hình dáng và đầy quyền lực.

Người ta không thể đối đầu với cô đơn khi chẳng có gì để ước mong và để chờ đợi. Tôi đã ước mong gì nhỉ?

Tôi đã tần mẩn may một chiếc áo tơ trời để khoác lên một mối tình dương thế. Tơ trời mong manh làm sao! Tôi đã tỉ mỉ may đôi hài cỏ tìm đường về chốn vĩnh cửu. Chốn vĩnh cửu quá xa xôi!. Thật là ảo tưởng khi muốn đến thiên đường trong thân xác con người. Hay thiên đường cũng chỉ là cát bụi thôi?

Tôi đốt đôi hài cỏ, đốt chiếc áo tơ trời thả tàn tro bay.

Những lá thư giờ đây như những dây chùm gửi đong đưa giữa khoảng không. Buồn vui chia đôi nhân đôi chỉ còn là tiếng vọng của buổi hoàng hôn vội vàng. Khu vườn huyền hoặc một thời chỉ còn là vườn hồng để bán, người mua về cho một cuộc vui hợp tan.

Một mối tình vút qua thì người ta biết làm gì đây? Hãy trồng luống hoa mới trong khu vườn mới? Ôi, Không! Mỗi cuộc đời chỉ có duy nhất một khu vườn thôi và tôi đã vụng về cày xới thành đồng hoang mất rồi. Không trồng hoa được nữa, tôi trồng khoai mì vậy.

Ngày ngày tôi dẫm trên cánh đồng của mình, cỏ mọc đầy gai. Tôi che nón tìm kiếm thành quả dưới sâu hoắm lòng đất. Những cơn gió ngang qua không hương hoa níu lại và tôi sẽ quên dần một thuở.

Hương hoa không còn nữa. Tàn tro không còn nữa. Tình yêu không còn nữa. Nhưng có một điều còn lại đây.

Ông đưa thư!- Nhân chứng vô cùng ngẫu nhiên và rất đổi lặng thầm. Ngày ngày ông vẫn ngang nhà và mỉm cười dưới vành mũ bạc màu. "Hôm nay, chà, không có thư", ông nói với giọng như chính ông là người có lỗi. Thật lạ lùng khi ông muốn tôi vui. "Vâng, hôm nay không có thư" tôi lập lại lời ông và lắng nghe vòng bánh xe quay xa dần. "Có lẽ ngày mai sẽ có", ông ngoai nhìn tôi với nụ cười trêu chọc hồn hậu. Ông có biết nụ cười của ông hơn một lần làm tôi khóc?

Nguyễn Hương

Quà Của Mẹ

Chị suy đi tính lại mãi. Sinh nhật... " Sinh nhật là chuyện của những đứa con nhà giàu". Chị lẩm bẩm thành tiếng: "Nó không thể trách mình được, lo cho bày con ăn học hàng ngày là một chuyện vất vả lắm rồi. Còn sinh nhật, picnic... Trời ạ!"

Chị thấy tội cho con gái. Mười lăm tuổi, lứa tuổi bạn bè mơ mộng này nọ, thì nó, ngoài giờ học phải khom người bên cái cối xay đậu nành giúp chị, rồi khi chị gánh đậu hũ đi bán thì cơm nước giặt giũ... Tội nghiệp, buổi tối nó xin chị đi học thêm tiếng Anh mà tám ngàn đồng mua quyển sách chị vẫn chưa cho con tiền mua. Tối nào nó cũng mượn sách của bạn về ngồi chép lại bài.

"Nếu mình có tiền... " Chị thở dài, nỗi ước mơ thường hiện trong tâm trí. Thôi thì lại an ủi con: "Nhà mình nghèo quá, tìm cách khéo khéo từ chối bạn bè nghe con". Đã bao nhiêu lần nhận được thiệp mời sinh nhật của bạn bè, con chị phải lắc đầu kiểng có không đến...

Nhưng tấm thiệp màu hồng chiều nay thật khó xử - " Đây là lần cuối cùng tao còn gặp gỡ bạn bè. Vài ngày nữa tao theo ba má xuất ngoại. Nhớ đến với tao nghe Thuỳ".

Nhìn con gái cứ đọc đi đọc lại tấm thiệp rồi cắn môi nhìn đâu đó trên

trần nhà, chị lo lắng"... \ .Con gái lớn... Biết đâu... "

- Đọc cho mẹ nghe cái thiệp viết gì vậy Tèo ?

Thằng Tèo, đang học lớp hai, phòng môi phòng má đánh vắn những dòng chữ bay bướm nghiêng nghiêng. Chị nghe xong thở dài !

Nếu một ngày dài ra thêm một buổi thì chị sẽ gánh thêm hàng đi bán . Nếu mình trúng số... Nếu... Nếu... Nhưng chẳng có cái "nếu" nào xảy ra cả. Chị buồn rầu nhìn con lặng lẽ làm công việc thường ngày và vẫn ngoan ngoãn "da" mỗi khi chị gọi.

- Con có định dự tiệc chia tay với bạn không ? - Chị bật hỏi.

- Gần thi rồi, con ở nhà học bài mẹ ạ!

Con chị trả lời thản nhiên nhưng chị thấy nỗi luyến tiếc đầy trong mắt nó.

Chị thấy thương con đến quặn lòng:

- Sang năm mẹ sẽ tổ chức sinh nhật cho con - Chị buột miệng. Vì muốn bù đắp cho con nên chị muốn nói điều gì đó thật đặc biệt mà chị không kịp suy nghĩ.

Thùy kinh ngạc mở to mắt nhìn mẹ.

* * *

Cuộc sống dường như có mục đích mới. Chị tần tiện dè sẻn từng đồng. Chị nhất định cho con có một ngày vui. Mục đích này khiến chị phấn chấn hơn. Chừng như chị đã vượt qua được những lo toan cơm áo hàng ngày để vươn tới một mối quan tâm tốt lành hơn.

Buổi tối, khi các con ngủ say, chị ngồi nhắm tính đã giành dụm được bao nhiêu. Rồi chị làm một việc rất ư lãng mạn là nhớ ngày sinh của các con. Ngày sinh thằng út là ngày buồn nhất vì anh chết trước đó mấy tháng. Thằng Tèo sinh ra vào một ngày mùa hè, cây phượng ngoài sân bệnh viện sản đỏ rực hoa. Còn Thùy là một ngày giáp Tết,

anh chị đã mua sắm cho đứa con đầu lòng bao nhiêu là quần áo thêu xinh xắn... Chị mỉm cười vui vui tưởng tượng đến một ngày sang năm, con của chị mặc một cái áo đầm màu hồng kết thật nhiều ren và những cái nơ xinh xinh cài trên tóc.

Trận sốt xuất huyết của cu út làm tiêu tan số tiền dành dụm của chị. Thùy dường như đã quên lời hứa ngọt ngào của mẹ, cô bé vẫn làm công việc như thường ngày và dạo này lại còn ngêu ngao hát. Chị lặng im vì biết vậy là thôi rồi. Biết là thôi mà lòng vẫn bứt rứt. Càng gần đến ngày sinh của Thuý, chị càng thấy nao nao.

Buổi chiều vào đúng ngày sinh của Thuý, chị đặt gánh đậu hũ dưới bóng mát của mái hiên một cửa hàng bán sách. Cô bán hàng gọi một chén đậu hũ.

Trong lúc ngồi chờ cô bán hàng ăn, chị nhìn dãy kệ cao chất bao nhiêu là sách bìa trắng, bìa đỏ, bìa vàng... Đập vào mắt chị là quyển sách quen thuộc mà đêm đêm Thuý mượn bạn bè về ngồi chép lại. Chị không biết chữ nhưng quyển sách quen đến nỗi chị nhận ra ngay

- Bìa màu xanh dương, dày khoảng một đốt rưỡi ngón tay và hàng thẳng, chỗ dài, chỗ ngắn chị nhớ rất rõ.

- Quyển sách đó bao nhiêu vậy cô- Chị rụt rè hỏi.

- Quyển nào hở chị ?

- Dạ đó, quyển có chữ đầu cong cong...

- À! Stremline tập một. Tám ngàn

Chị thò tay nắm cuộn giấy bạc được cột dây thun cẩn thận trong túi. Nó cần quyển sách này từ năm ngoái, thằng út mới đau dạ, tiền thuốc, tiền thầy... Đủ thứ tiền trên đời.

- Cô bán cho tôi quyển đó đi... Rồi cô viết dùm...

-...

- Cô viết dùm tôi... "Mẹ tặng con vào ngày mẹ sinh ra con"- Chị bối rối đến đỏ mặt...

- Viết như thế này hay hơn - Cô bán hàng vui vẻ cầm bút - " Con yêu quý của mẹ, mẹ tặng con nhân ngày sinh nhật. Mẹ yêu con lắm".

- Da... cảm ơn cô !

- Có cần gói giấy màu thất nơ không chị ?

Chị ngần ngừ. Cô bán hàng nhìn vẻ phân vân của chị rồi cô nhìn ra gánh đậu hũ bên ngoài, giọng cô dịu dàng:

- Con của chị bao nhiêu tuổi?

- Da... mười sáu

- Tôi tặng chị giấy gói và cái nơ màu tím này.

Cô bán hàng gài cái nơ thật khéo lên gói giấy màu vàng hoa cúc và mỉm cười trao cho chị.

* * *

Sợ lũ nhỏ ganh tỵ, chị đợi cho tất cả đi ngủ rồi mới đưa gói quà cho Thùy.

- Sao mẹ biết con thích màu tím?- Cô bé thì thầm

- Ừ... màu tím- Chị nhìn cái nơ và thì thầm lặp lại. Chị quên mất chính cô bán hàng đã chọn cái nơ màu tím tặng cho chị. Hình như chính chị đã chọn cho con gái. Đúng như vậy !

- A... Mẹ! Thùy kêu lên khi mở gói giấy ra.

- Con cần quyển sách này phải không ?

Thùy mân mê quyển sách và ngược nhìn chị. Hai mẹ con ôm nhau dưới ánh đèn khuya.

* * *

Cô bán hàng nhìn cô bé mười sáu tuổi ngập ngừng bước đến:

- Hôm qua mẹ em đã mua quyển sách này ở đây phải không chị?

- Hôm qua... Mẹ em là ai? À... Có phải bà bán đậu hũ không ?

- Dạ phải.

- Có chuyện gì vậy?

- Em đã học xong quyển một rồi mà mẹ em không biết nên... Chị đổi dùm em tập hai được không ?

- Nhưng... Mẹ em đã viết vào sách rồi, làm sao tôi bán cho người khác được?

- Viết? - Cô bé mở to mắt - Mẹ em viết?

- Tôi viết dùm. Em không mở sách ra sao?

Cô bé ấp úng:

- Em đã thuộc lòng quyển sách này, vả lại mở ra em sợ dơ khó đổi. Xin lỗi chi... Em không biết mẹ em đã...

Cô bán hàng nhìn theo cô bé đang dợm chân quay ra. Cô suy nghĩ rất nhanh:

- Này cô bé, đưa đây tôi đổi cho.

Cô bé nhìn cô bán hàng rồi cúi lật trang đầu của quyển sách trên tay." Con yêu quý của mẹ... "

- Thôi, chi... Em không đổi đâu - Cô bé nhẹ lắc đầu. ánh mắt cô bé đọng lại nơi bàn tay của cô bán hàng đặt trên quầy - Lời yêu thương của mẹ được viết bởi bàn tay này. Trái tim cô bé thổn thức đập. Cảm thấy bàn tay mình nóng nóng, cô bán hàng rút tay lại. Khả năng giao tiếp linh hoạt thường ngày biến mất, cô lặng im nhìn cô bé ôm quyển sách màu xanh bước đi giữa trời trưa nắng.

Hết

Nguyễn Hương

Quà muộn

Căn nhà được quy giá trị ra vàng, ai ở lại thì đưa cho người kia một nửa. Xe, tivi, tủ lạnh... tất cả đều chia đôi. Sự phân chia êm thấm và ai cũng sẵn sàng nhường cho người kia hơn một chút.

Chỉ còn lại Thu và tôi. áo quần của hai chị em thường để chung một ngăn, bây giờ bề bộn đầy giường. Hai đứa tôi vừa xếp riêng quần áo của mỗi đứa ra, vừa lắng nghe ba mẹ nói với nhau về con cái. Nói qua nói lại cho đến chiều thì ba tôi không còn nhỏ nhẹ nữa, ông thẳng thừng:

- Về tài sản thì bà muốn lấy thêm gì tùy ý. Nhưng về con cái thì tôi nuôi con Linh. Khỏi cần bàn cãi nữa.
- Đành rằng toà xử tôi một đứa, ông một đứa. Nhưng tôi muốn tụi nó có chị có em với nhau - Giọng mẹ năn nỉ.
- Vậy, tôi muốn cả hai đứa, bà chịu không? tôi cũng muốn tụi nó có chị có em - Giọng ba thách thức.

Im lặng một phút rồi mẹ nói, giọng cay đắng:

- Có thật là ông muốn tụi nó có chị có em không?
- Đủ rồi! Con Linh là con của tôi - Ba lớn tiếng.
- Đồ khốn nạn! - Cả người mẹ run lên - Con Thu cũng là con của ông. Tôi nói đi nói lại điều này suốt bao năm nay, không phải vì tôi

muốn chứng tỏ sự chung thủy của tôi đối với ông... - Mẹ cười khẩy - Ông không đáng có một người vợ chung thủy...

- Đừng nói nhiều vô ích - Giọng ba lạnh ngắt.

- Tôi nói để cho hai đứa con hiểu rằng tụi nó là chị em ruột thịt.

- Đằng nào thì con Linh cũng ở với tôi.

Mẹ đi đến giường chất đầy áo quần của hai đứa tôi. Bàn tay mẹ ấn trên vai tôi đau điếng:

- Linh... Em Thu... yếu đuối hơn con nên em cần mẹ hơn. Con hiểu mẹ không?

Tôi không hiểu được. Cảm giác kiêu hãnh thường ngày biến mất.

Thường ngày tôi luôn được khen thông minh hơn, dễ thương hơn và học giỏi hơn Thu. Thường ngày tôi luôn kiêu hãnh, vì ai đến nhà cũng vuốt tóc nựng tôi và chẳng mấy ai hỏi han đến Thu. Và thường ngày, tôi cũng hay lấn át Thu nữa... Nhưng lúc này tôi chỉ thấy tội nó. Tôi không kịp suy nghĩ về những buổi chia tay đang diễn ra. Tôi nhìn đồng quần áo đã phân đôi trên giường và chợt nhận ra bao nhiêu quần áo đẹp đều là của tôi! áo quần để chung, nhưng có khi nào Thu mặc đâu. Toàn là tôi mặc và quen dần ai cũng coi đó là của tôi.

Mẹ nhét áo quần của Thu vào valy và cúi hôn tôi:

- Mẹ yêu cả hai đứa! Con hay nói rằng mẹ không thương con, nhưng không phải vậy đâu. Rồi con sẽ hiểu.

Để hiểu được lời mẹ nói, tôi phải trải một thời gian dài. Suốt những năm tháng dài đó, tôi luôn nhớ đến hình ảnh đứa em gái xấu xí khờ khạo của tôi:

- Chị Linh, con búp bê này chia làm sao? - Nó giờ tay định vặt cổ con búp bê.

- Cho Thu luôn đó! - Tôi vội giặt con búp bê lại, nhép vào valy của mẹ, lần đầu tiên trong đời tôi nhường em mình. Và kể từ hôm đó, những con búp bê trong tủ kính trưng bày ở tiệm không còn hấp dẫn tôi nữa. Một điều gì đó đã vĩnh viễn qua đi.

Hai năm đầu, tết nào mẹ cũng gửi thư và quà cho tôi. Con dấu ngoài phong bì cho biết mẹ ở Nha Trang, nhưng không cho biết rõ địa chỉ. Đến năm sau, năm sau nữa... tôi không còn nhận được tin mẹ. Ba cười khẩy: - Chắc mẹ mày lấy chồng rồi! Tôi không nghĩ đến chuyện mẹ lấy chồng. Tôi chỉ nghĩ rằng mẹ không buồn nhớ đến tôi nữa. Ngày xưa, mẹ cũng ít khi nựng nịu chịu chuộng tôi, mẹ thương em Thu hơn.

Ba lấy vợ. Dì mới hai mươi ba tuổi, lớn hơn tôi tám tuổi. Nhìn dì và tôi người ngoài dễ lầm là hai chị em. Dì không hoành hợc tôi như những bà dì ghẻ người ta hay nói. Mà thật ra dì không chú ý đến tôi thì đúng hơn. Sáng tám giờ dì thức dậy, chải đầu, thay quần áo rồi ăn sáng đến mười giờ, đi chợ, vậy là tới trưa. Ngủ trưa dậy là đã ba giờ, dì tới tiệm gội đầu hoặc làm móng tay móng chân... rồi cơm chiều. Rồi tôi coi tivi hoặc đi xem phim, nghe nhạc...

Khi có bầu, da mặt bị nám một chút, dì khóc, không chịu vào bếp nấu ăn vì sợ nám nhiều hơn. Ba mua bếp điện về, dì than cái thai làm dì mệt. Vậy là ba thuê một bà già ngày ngày tới lo cơm giặt giũ.

- Chứ còn con Linh làm gì? - Đó là câu nói đầu tiên của dì ám chỉ đến tôi sau một năm sống chung.

- Để cho nó học hành! - Giọng ba như ra lệnh, dì im lặng ngay.

Dường như dì hiểu được rằng ba rất cưng tôi và đặt hy vọng nơi tôi rất nhiều. Dì muốn gì thì muốn, trừ việc... gây sự với tôi.

Chỉ tội nghiệp cho bà già giúp việc - Ba tôi vốn khó tính, dì không khó

tính nhưng lại nhổng nhảnh, còn tôi thì ngừng ngừng với tất cả... Bà nấu món gì, hể tôi khen ngon thì dì chê dở; bà làm gì, hể được dì khen thì tôi lại chê. Ba tôi khi thì nghe theo dì, khi thì nghe theo tôi... và một ngày kia ông quát lên:

- Từ nay về sau ai chê thì tự làm lấy.

Dì sinh ra một đứa em gái giống em Thu như đúc. Bà gì giúp việc lắt đầu: - Đàn bà có thai mà chùng diện thì sinh con xấu xí vô duyên là đúng rồi. Chỉ tội nghiệp con bé...

Ba tôi cau mặt mỗi khi nhìn thấy đứa nhỏ. Dì trút bỏ áo quần đẹp, thôi son phấn, cả ngày dì ôm con vào lòng nựng nịu mong cho nó biết cười. Nhưng mặc kệ tình thương lẫn nước mắt của dì, nó vẫn cứ nhìn quanh bằng đôi mắt lơ đãng và chẳng hề vui chút nào khi nghe tiếng lúc lắc của món đồ chơi. - Sao anh chẳng bao giờ nựng con hết vậy? - Tôi nghe tiếng dì khóc hỏi ba tôi và tiếng giày ba tôi đi xa dần. Đứa bé đã kéo tôi đến gần dì. Đi học về, tôi thường vào phòng dì bông bé lên. Tôi ca hát, vui đùa trêu chọc bé, cũng như dì, tôi thiết tha mong nghe tiếng nó cười. Dì vui hơn khi thấy tôi gần gũi bé Bi của dì, nhưng không bao giờ dì hiểu được rằng tôi đang nhìn thấy mẹ nơi dì và bé Bi là em Thu ngày xưa. Giờ thì tôi hiểu được câu cuối cùng mẹ nói "em Thu yếu đuối hơn con nên em cần mẹ hơn".

Sau bao ngày tháng, giờ đây tôi bỗng nhớ mẹ và em Thu đến cồn cào. Tôi nhớ hồi đó tôi hay giành đồ chơi với Thu và nó chẳng biết làm gì hơn là khóc ư ử. Cuối năm học nào tôi cũng ôm về gói phần thưởng lớn nhất lớp và ba tôi hãnh diện chở tôi khắp nhà người quen. Mỗi lần ba nựng nịu hoặc mua quà cho tôi thì mẹ lại đưa em

Thu đi loanh quanh trong xóm và mua cho em một món quà tương tự để rồi tôi giành luôn món quà đó bằng câu phụng phịu:

- Mẹ ứ thương con. mẹ chỉ thương em Thu thôi.

- Linh! Con là chị. Con phải nhường em. - Mẹ dàn hòa.

Và đôi khi mẹ nói như năn nỉ tôi:

- Khi nào đi chơi, con dắt em theo cho em biết này biết nọ với nghe con. Tôi lắc đầu nguây nguẩy:

- Nó chậm chạp lù đù, dắt theo mệt lắm.

Tôi chưa bao giờ quan tâm đến em Thu - Ba đã khiến tôi nhận ra điều này! Tối ẩm bong bé Bi, ru nó ngủ, may áo buô bê, mua đồ chơi cho nó. Tôi muốn làm thật nhiều cho bé để chuộc lại sự vô tâm đối với em Thu. Nhưng bé Bi là bé Bi, em Thu là em Thu và tôi bật khóc mỗi khi nhớ mẹ. Tôi lục mấy phong thư cũ, tìm địa chỉ của mẹ nhưng vô ích, con dấu ngoài phong bì với hai chữ Nha Trang lạnh lùng chẳng nói được gì hơn. Nha Trang trở thành một địa danh ám ảnh.

Giấy báo tôi thi đậu á khoa Đại Học Y Thành phố Hồ Chí Minh gửi về nhà. ba mở tiệc mừng ngay ngày hôm sau. Tiếng cụng ly của khách khứa chúc mừng tương lai tôi vọng vào phòng khiến dì run vai lặng khóc. Tôi bông bé Bi lên, bé nhìn tôi bằng đôi mắt lơ đãng rồi mệt mỏi ngã cổ trên vai tôi.

- Mai mốt Linh đi học... ở đây một mình... dì biết làm sao? - Dì nói nho nhỏ, thống khổ, tuyệt vọng, cô đơn. Dì già sạm như đã bốn mươi.

Tôi cắn nghiêm môi lại. Mẹ cũng đã từng thấy khổ tuyệt vọng và cô đơn như vậy. Mà hồi đó, tôi còn quá nhỏ để biết chia sẻ.

Tôi rời bữa tiệc mừng đi lang thang trên phố. Hàng cây hai bên

đường rũ lá lặng im. Niềm kiêu hãnh trước sự quan tâm đặc biệt của ba dành cho tôi không còn nữa, điều gì đó đã nứt rạn, xót xa.

- Con gái của ba, con muốn ba thưởng gì cho con? - ba hồ hởi khi tôi quay về sau bữa tiệc.

- Con thích đi Nha Trang - Tôi đáp và mong ba hỏi "tại sao con muốn đi Nha Trang" để tôi nói với ba về nỗi ray rứt trong tôi, nhưng ba không thềm thắc mắc.

Mặc đám bạn vui đùa trên bãi cát. Tôi đi lòng vòng khắp phố biển như một con điên. Tôi dáo dác nhòm ngó, nghễnh cổ xoay đầu nhìn quanh tựa như mẹ và em Thu vừa mới chia tay với tôi xong.

Tôi đặc biệt chú ý đến những đứa bé trạc tuổi Thu ngày ra đi, những đứa bé rách rưới nhẩn nhục chìa cái mũ trước ngực và ngược mắt chờ đợi. "nếu bỗng nhiên một đứa bé ngửa mũ trước mặt tôi với nụ cười nhăn nhở đó là Thu thì sao?". Câu hỏi kinh khủng lóe lên khiến tôi sựng người khiếp sợ. Mẹ sẽ không bao giờ để em Thu như vậy! Nhưng có thể là mẹ làm sao đó... mẹ chết chẳng hạn và chẳng còn ai trên đời này biết đến em tôi. Một con người sinh ra không lý trí thì có thể làm được gì ngoài việc ngửa mũ xin ăn? tôi thần thờ đi trên phố, lòng vừa mong gặp, vừa mong đừng gặp.

Ngày cuối cùng ở Nha Trang, tôi đi quanh các cửa hàng tìm mua quà cho bé Bi. "Có món quà nào thật hay khiến cho bé cười được không?". Tôi lùng sục món quà trong trí tưởng tượng của mình một cách xét nét tỉ mỉ khiến đám bạn cùng đi kêu trời:

- Sao mà khó tính như bà già vậy Linh?

Cuối cùng tôi tìm mua được con thuyền bằng vỏ ốc gắn vào nhau.

Những cái vỏ ốc nhiều màu lấp lánh dưới nắng mặt trời.

- Cám ơn Linh đã mua quà cho bé Bi - Dì buồn bã nói. - Từ lâu rồi, dì cũng chẳng nhớ đến việc mua quà cho bé nữa.

Dì đưa chiếc thuyền cho bé và ngay lập tức chiếc thuyền tuột khỏi đôi bàn tay lỏng lẻo của bé, rơi xuống nền xi măng khô khốc, vỏ ốc văng tung toé. ***

Thật là bất ngờ, tôi gặp mẹ ngay ngày đầu tiên đến trường Đại học. Trong phút giây, tôi và mẹ đứng lặng nhìn nhau. Mẹ già đi nhiều, tóc lốm đốm bạc. - Sao mẹ... đứng ở đây? Tôi ấp úng hỏi một câu ngu ngơ.

- Mẹ đợi con! - Giọng mẹ khàn khàn.

- Sao mẹ... không viết thư cho con?

- Biết ba con lấy vợ nên mẹ thôi không gởi. Mẹ ngại ba nghĩ rằng mẹ quá rầy hạnh phúc của ba con.

- Mẹ ngại... ngại... Mẹ không nhớ đến con thì có! - Tôi dần dỗi, như ngày xưa mỗi lần mẹ mua quà cho em Thu.

- Linh! - Mẹ dịu dàng gọi tên tôi - mẹ luôn hỏi thăm về con. Con có thấy là mẹ đang đứng đây không? từ khi biết con đậu trường này, ngày nào mẹ cũng đến đây đợi...

Hai mẹ con mà phải đợi chừng đó năm tháng để gặp nhau ở một nơi xa lạ. Tôi gục đầu trên vai mẹ, bật khóc.

- Con về Nha Trang tìm mẹ... mẹ ơi!

- Hồi đó mẹ đưa em về Nha Trang với hy vọng khí hậu biển sẽ tốt hơn cho em con. Rồi nghe nói ở thành phố có nhiều bác sĩ giỏi nên mẹ đưa em về đây. - Em Thu... sao rồi mẹ? - Tôi hỏi hớp hởi.

- Em con mất rồi! - Nước mắt mẹ rơi trên tóc tôi - Em con không ý thức được nguy hiểm nên đút tay vào ổ điện.

Đột nhiên tôi thấy nhẹ nhõ, nổi nhẹ nhõ tàn nhẫn, kỳ quặc và đau

đón. mẹ ghen ngào:

- Chết có lúc là giải thoát phải không con?

Nỗi đau trong mắt mẹ khiến cổ tôi cứng lại.

Tôi có thêm một đứa em trai, vì mẹ đã có chồng. Chồng của mẹ là một bác sĩ khoa tâm thần. Thật khó chịu khi biết mẹ có chồng. Việc mẹ có chồng khác hẳn việc ba có vợ! Không thể giải thích được vì sao lại như vậy.

Tôi cố tạo một vẻ mặt vô tư khi gặp cậu bé. Nó có khuôn mặt tròn và sống mũi thanh tú của mẹ. Rồi khi đối diện với ông bác sĩ, tôi nhận ra đôi mắt nó là bản sao của đôi mắt ông.

Câu chào ngập ngừng trên môi, rồi tôi bật ra "Chào bác".

Ông đáp lại câu chào của tôi bằng một nụ cười.

Ông đưa mẹ và tôi ra mộ em Thu. Ngôi mộ xây theo một kiểu là lạ, ngồ ngộ. Những viên đá hoa đủ màu đắp quanh mộ như những món đồ chơi bày ra bừa bãi. - Với dáng mộ này, bác mong em của cháu có được tuổi thơ ở thế giới bên kia - Ông nói bằng một giọng ảm áp, ân cần.

Tôi hình dung một cuộc sống có ông, mẹ, em Thu và đứa em tôi mới gặp. Thật khó mà hình dung được cuộc sống đó ra sao. Tuy nhiên, tôi hiểu ông rất yêu mẹ tôi. Vì yêu mẹ nên ông đã tặng cho em tôi tuổi thơ, dấu muộn màng. Cũng như tôi thân thiện với dì vì nhớ mẹ, và nựng nịu vỗ về bé Bi vì tình yêu muộn màng dành cho em Thu.

Tôi chợt hiểu ra một điều cơ bản của cuộc sống. Những ai biết yêu thương sẽ sống đẹp hơn.

Daklak, 9.94

Nguyễn Hương

Tại sao con khóc

Nhẫn của cô Nguyệt hơi nhọn ở đỉnh, Phượng đã bị nó đâm vào má một lần, khi cô Nguyệt lừa Phượng bằng lộn ngược mặt nhẫn vào trong, còn Phượng thì hôm đó không nhớ rõ phần khích điều gì mà cầm tay cô Nguyệt đột ngột đánh mạnh vào má mình một cái. May mà nó chỉ hơi nhọn chứ không nhọn hoắt.

Nhẫn của cô Hoa không có mặt nhưng to bản và có những đường vân lộn cộm, có lộn ngược hay không cũng giống hệt nhau.

Mãi sau này có khác đi một chút vì nó bị méo trong một lần cô Hoa đóng học bàn bị cắn tay. Mới đầu cô Hoa còn giấu vết méo vào trong, nhưng sau đám cưới ngón tay cô Hoa gầy đến độ vết méo cứ xoay tròn quanh. Mỗi lần Phượng cầm tay cô Hoa lại thấy nó nằm một chỗ khác nhau.

Cô Chi đeo đến bốn chiếc nhẫn trên tay trái, mặt tròn mặt bẹt mặt bánh ú và mặt lục lăng. Nhưng không cần những chi tiết này Phượng cũng biết ngay là cô Chi, bởi từng ngón tay thanh và mềm đến nỗi mỗi lần cầm tay cô Phượng chỉ muốn cắn một cái.

Thầy Hùng là cái nhẫn có tên tănggô, mặt đá mát lạnh hình chữ nhật to đùng. Còn thầy Vịnh là cái nhẫn nhỏ xíu ở ngón áp út của bàn tay trái. Nhớ hồi đó Phượng hỏi chiếc nhẫn nhỏ xíu rồi lỡ làm gì mạnh

tay nó gãy thì sao? Các cô xúm lại cho Phượng một trận, cái miệng ăn mắm ăn muối.

Nhờ vậy Phượng mới biết cái nhẩn nhỏ xíu đó quyền lực vô biên, và chẳng công việc nặng nhọc nào làm nó gãy trừ phi người ta muốn bẻ gãy.

Thầy Chinh không đeo nhẩn. Nhận diện thật dễ dàng bởi chỉ cần cầm bàn tay mà vuốt một mạch từ cổ tay ra đầu móng, không thấy mắc mứu gì thì chẳng là ai khác ngoài thầy Chinh.

Những ngày học môn định hướng mà trời đổ mưa, không biết ai là người đầu tiên có ý nghĩ bù lại bằng trò chơi “nhận biết”. Các cô thầy tháo hết nhẩn ra để bọn học trò đoán, đúng sẽ được thưởng kẹo, thua sẽ bị phạt thụt dầu, cũng là một cách tập thể dục, cái môn mà bọn học trò lười lĩnh động tác vươn thở tay không quá đầu và lưng bụng thì tay chỉ chạm đùi.

Ba lần Phượng bị thụt dầu. Nhờ vậy mà Phượng nhớ như in mỗi chi tiết nhỏ của những chiếc nhẩn.

Đó là hồi Phượng mới vào trường, còn nhỏ. Bây giờ thì khác nhiều rồi. Không cần cầm tay mân mê từng ngón Phượng cũng thừa sức đoán ra ai là ai.

Còn nhỏ, tất cả xài chung một loại dầu gội đầu, một cục xà bông tắm cũng chung cho tất cả. Người ta tặng trường từng thùng từng thùng, loại dầu đó cục xà bông đó cái mùi đó là của tất cả. Không thể phân biệt cái gói nào là của đứa nào. Cho đến khi khai một thùng khác của người khác tặng và những cái gói đồng loạt thay mùi khác.

Bây giờ thì Phượng có riêng chai dầu gội của mình và cục xà bông thơm mùi sữa. Sau khi matxa cho khách, mỗi đứa rửa tay bằng cục xà bông của mình, rồi đứa này áp tay vào mũi đứa kia, cái mát rượi

của bàn tay vừa rửa sạch sẽ cùng với mùi thơm không phải của mình khiến không gian dậy lên những lạ lẫm, khiến mỗi hít thở thành một nụ hôn thật sâu nổi hình dung. Cũng vậy với mái tóc, tóc mới gội thơm lừng mùi chanh, tóc gội từ hôm qua chờn vờn mùi cỏ, tóc lười ba ngày chưa gội cũng vẫn lưu lại mùi nào đó không giống của ai... Những cái gói đượm mùi riêng tư của những giấc mơ bí mật.

Cô Nguyệt là mùi táo xanh. Cô Hoa mùi cam chín. Cô Chi mùi mật ong. Thầy Hùng mùi mía. Thầy Vịnh là mùi phấn hoa, cái mùi này khiến Phượng phân vân mãi nhưng rồi Phượng lý lẽ chắc là vì thầy dùng chung xà bông với vợ.

Thầy Chinh không giống bất cứ mùi nào ngoài mùi bụi gỗ và keo dán ở xưởng mỹ nghệ mà tất cả những đứa cầm điếu học nghề ở đó đều có. Các cô giáo cười rúc rích sau lưng là không có ai thêm yêu nên thầy Chinh không phải tốn tiền mua xà bông thơm.

Vậy nên với thầy Chinh, Phượng vẫn phải cầm tay mới nhận biết được.

Những ngón tay dài với những cái khớp cứng mà những khi trêu chọc, thầy hay co ưỡn ngón tay sao cho nó gồ ghề mắc mứu để Phượng phải cau mày nhăn trán dò đoán. Chính cái tính thích trêu chọc này giúp Phượng không nhầm lẫn thầy với ai khác được. Trừ phi Phượng cố tình trêu chọc lại bằng cách gọi thật to tên của ai đó nhỏ hơn mình để tỉnh bơ bề cụp ngón tay hoặc cốc đầu một cái. Để rồi thầy sẽ cất giọng thần linh “Tại sao con khóc?”. Không thể tiếp tục giả bộ được nữa, Phượng xuýt xoa “Ui, là thầy hả thầy, xin lỗi, em không biết, em tưởng...”.

Thầy Chinh kể chuyện hấp dẫn hơn tất cả các cô thầy khác bởi biệt tài nhại giọng (Phượng không thích cái từ “nhại giọng” này nhưng

không biết thay thế bằng gì cho nó đàng hoàng hơn). Một câu chuyện có năm nhân vật thì thầy Chinh có năm thứ giọng khác nhau - giọng quyền uy của vua, giọng hiền lành của hoàng hậu, giọng nũng nịu của công chúa, giọng tinh quái của tì nữ thông minh, giọng the thé của mụ phù thủy... cứ như mình thầy diễn nguyên một vở kịch. Cả tiếng hồ gầm sư tử rống ngựa hí và chuột kêu chít chít. Mỗi tiết kể chuyện của thầy để lại một câu nói nào đó mà cả lớp nhớ không quên, ngay khi đã quên bếng cả câu chuyện. Ví dụ như “gót chân Asin” là yếu điểm của người nào đó, vậy thôi. Chẳng nhớ nổi Asin là một vị thần bách chiến bách thắng. Gót chân Asin của bọn con gái là nói nói cười cười bất kể. Ngồi trong phòng tivi mà ồn ào như giờ ra chơi, quên mất ngoài các bạn cầm điếu còn có cô thầy nữa. Thầy Chinh nói “gót chân Asin của con gái chính là cái miệng”. Bọn con trai vỗ tay rầm rầm. Cái miệng con gái mà chỉ bằng gót chân con trai thì quả là...

“Tại sao con khóc?” là câu chuyện cây tre trăm đốt mà ngoài sự nhại giọng thần tình, thầy còn cho cả lớp hình dung quyền phép của Bụt là như thế nào khi chỉ tích tắc nối được một trăm đốt tre liền nhau. Chuyện thầy kể không cho phép đưa nào ngủ gục vì cùng lúc tai nghe tay làm và cái đầu phải biết hình dung. Nào, đây là những mẫu bút chì ngòi, hãy tưởng tượng đó là những đốt tre, các em hãy lắp ráp thật nhanh, trong năm phút thử xem mỗi em ráp được bao nhiêu đốt. Ai nhiều nhất được thưởng kẹo, và ít nhất, thụt đầu bằng số ngòi của đũa ráp được nhiều nhất!

Phượng ít nhất, thụt đầu, nước mắt Phượng chảy dài. “Tại sao con khóc?”- giọng Bụt ấm áp bên tai. Thừa thầy không phải vì em chậm chạp mà vì những cái ngòi cứ bị sút ra sau khi đã gắn xong. À, ra

vậy. Thầy xin ngài bút cũ của mấy đứa nhỏ, cũ quá nên không còn khít khao.

* * *

Qui định tám giờ ba mươi bắt đầu chuẩn bị đầu đó để chín giờ là yên ngủ. Đối với những đứa con gái đã có dầu gội đầu riêng và xà bông rửa tay riêng thì qui định này thật khó tuân thủ. Những cái miệng thì thà thì thảo trong thanh vắng. Cô quản lý tuốt dép êm như ru đứng sát cạnh giường lắng nghe.

Tụi nó lớn rồi. Cô quản lý thông báo với các cô thầy khác, cứ như là nếu cô không nói thành lời thì không ai nhìn thấy cái sự lớn lên này vậy. Mà cũng có thể, sự lớn lên khi các em đang còn được bảo bọc che chở nên cũng khó mà nhận ra, nhất là khi thiếu nữ không biết trộm của mẹ bôi tí màu xanh lên mi mắt và chút son đỏ lên môi.

Nhưng màu hồng rục trên hai má thì không cần biết trộm. Màu hồng không mặn không đào nào sánh được. Màu hồng không biết soi gương nên mãi mãi tự nhiên một màu hồng của đất trời ban cho.

Màu hồng khiến bộ đồng phục trở nên mềm mại, màu hồng khiến nụ cười trở nên chúm chím, màu hồng khiến bước đi trở nên duyên duyên, màu hồng khiến thiếu nữ bỗng nhiên biết hát tóc sau vai và biết vuốt lại nếp áo khi có khách đến thăm trường.

Khách đến thăm rồi đi. Đến rồi đi. Đến rồi đi...

Những câu chuyện kể của thầy Chinh ở lại. Lớn rồi, thầy không kể cổ tích nữa. Thầy kể về những nơi khách đến, những chốn khách đi, những món quà khách đem đến được làm từ đâu. Giọng truyền cảm quá chừng của thầy khiến những món quà thêm hương vị.

Và gì đó như là ngọt ngào...

Phượng thích cầm tay thầy, vẫn vuốt một mạch từ cổ tay đến đầu

móng không có gì mắc mứu lại, những khớp ngón cứng cứng vẫn co
uốn trêu chọc nhưng Phượng không còn giả vờ suy nghĩ rồi bật gọi
tên đứa nào nhỏ hơn mình để được cốc thầy một cái nữa. “Em biết
rồi, thầy Chinh”- Phượng nói ngay, và nghe tên thầy trên môi mình
như giai điệu. Thầy ngồi xuống cạnh Phượng, tay thầy cầm tay
Phượng: “Hôm nay em nhiều khách không? Ô, móng tay của em dài
quá rồi, coi chừng matxa lỡ đụng trầy da người ta”. Phượng ấp úng:
“Dạ tại vì... cái bấm của em bị hư mất rồi”. “Mà chưa có tiền mua cái
mới hả? Thầy sẽ tặng em một cái”.

Phượng xỏ sợi dây chuyền bạc qua cái bấm rồi giấu cả dây chuyền
lẫn cái mặt đặc biệt đó trong áo. Tối lên giường, theo mỗi nhúc nhích,
cái mặt đặc biệt chạy quanh cổ Phượng. Phượng áp nó vào má, màu
hồng rực lên như lớp lớp phấn dưới ánh đèn điện khiến cô quản lý
phải sờ trán Phượng.

* * *

Một hôm, mùi bạc hà ngang qua khiến Phượng tò mò “Ai đó?”. Bàn
tay chìa ra. Phượng vuốt nhẹ khắp các ngón, một chiếc nhẫn nhỏ xíu
ở ngón áp út: “A, thầy Vịnh”. Tiếng cười vui vẻ vang lên: “Lần này em
đoán sai rồi”.

Một cái rùng mình rồi toàn thân Phượng cứng đờ. Cái mặt dây
chuyền thốn trong ngực. Phượng buông tay thầy ra, ngơ ngác nhớ
nhớ... à, thầy Vịnh là mùi phấn hoa kia mà.

Thầy Chinh dịu dàng: “Đang mùa cảm cúm, ai cũng bị nghẹt mũi.
Ngày mai thầy sẽ đem cho em một hộp C”.

Phượng muốn nói em không bị cảm cúm, em không cần C. Phượng
muốn bắt chước thầy rống lên tiếng gầm sư tử vì cái gì đó trong lòng
vừa nổ tung. Nhưng rồi Phượng chỉ chìa tay cầm cái hộp thầy Chinh

đưa và lí nhí: “Em cảm ơn thầy”.

Cái hộp nước mùi bạc hà. Từ nay thầy Chinh có mùi riêng rồi. Từ nay Phượng không còn cầm tay thầy nữa. Nước mắt Phượng rơi xuống cái hộp, nước mắt không có mùi nên hương bạc hà vẫn nồng nàn xông lên mũi. Giọng thần linh ân cần: “Tại sao con khóc?”.

***** Hết *****

Nguyễn Hương

Tiếng ve mùa hè

Ông không chú ý tới nàng nhiều hơn những người khác trên xe cho tới khi giọng nàng vui vẻ vang lên giữa cuộc phiếm: - Mình thì mong có một lần không gì không ai cả, chỉ một mình mình thôi, đi ra công viên và chơi thỏa thích những trò chơi ở đó...

Mọi người cười ồ lên, cả những người say xe lử đử cũng bật cười. Điều ước đơn giản và ngây ngô làm sao!

Ông quay nhìn nàng như lần đầu tiên nhìn thấy. Từ sáng đến giờ, mỗi người một điều ước. Bày ra để có cơ mà bông phèng quên nỗi mệt đường dài. Bao nhiêu điều ước điên rồ và phi lý nhất đã được thốt ra... Nhưng chính điều ước của nàng mới là điên rồ nhất! Ông chợt nghĩ thầm, trừ phi được trở lại tuổi thơ, điều mà chẳng bao

giờ...

Tình cờ sao, chiếc xe ngay lúc đó chạy ngang phố huyện. Đang giữa đường trường vắng vẻ, phố dù chỉ là huyện thôi cũng khiến cả xe nhòm người nhìn ra. Tài xế chạy chậm dần rồi dừng lại. Tiếng rao hàng chào mời vang hai bên hông xe. Không cố ý nhìn nhưng ông chợt thấy qua kính chiếu hậu, tay nàng thò ra cầm lấy một chùm nhãn. Nàng không có vẻ khó tính vì ngay lập tức nàng trả tiền, còn người phụ nữ bên cạnh thì nhô hẳn đầu ra bên ngoài để lựa chọn. Xe chuyển bánh, mùi trái cây ngòn ngọt thơm thơm thoảng khắp khiến không khí tỉnh táo và tươi mát hẳn lên. Một lần nữa, không cố ý mà ông lại thấy nàng cho trái nhãn vào miệng, một bên má nàng phồng lên vì hạt nhãn, thật trẻ con. Người bên cạnh vừa lột xong vỏ trái quýt tách làm đôi đặt vào tay ông một nửa: Mời anh nhắm nháp chút cho vui. Ông gật đầu cảm ơn và cho một múi vào miệng trong vô thức, lạ lùng sao vị nhãn trên môi.

Phố lùi về phía sau và trước mặt là công viên. Mọi người lại nhìn nàng và bật cười thêm một lần nữa. Nàng cũng cười, nụ cười giấu bản thân khiến ông nao lòng. Công viên phố huyện không nhiều trò chơi, xe lướt qua đã kịp thu lại trong tầm mắt hình ảnh nghèo nàn của vài cái xích đu, và cái bập bênh, vài con thú nhún và khoanh đất khoanh tròn bên trong là những cái máy bay lơ lửng giữa không gian. Chắc tuổi thơ của nàng thiếu thốn và thêm được ngồi trên một trong những cái máy bay đó mà lượn quanh... Ngay lập tức ông gạt ý nghĩ vừa lóe lên đó ra khỏi đầu. Ông thở dài nhận ra mình bị lệ thuộc vào thói quen mất rồi, cái gì cũng tìm cho ra lý do thích hợp.

Vậy lý do gì mình bỗng chú ý tới nàng? Nàng là ai? Mới cách đây vài phút thôi khuôn mặt ấy còn chìm lẫn giữa vô vàn những khuôn mặt

trong khoảng sân rộng của khối liên cơ quan ngày ngày tám tiếng đi về. Một nhân viên cần mẫn siêng năng xứng đáng được thưởng như bao viên chức trên xe này? Một chuyến du lịch về biển. Cách đây vài phút ông khoanh tay ngửa cổ thoải mái lên thành ghế, quen với cảm giác bồng bềnh trên những chuyến xe hay những chuyến bay cho những cuộc họp, ông có thể ngủ bất cứ lúc nào ông muốn. Đúng, ngủ khi cần ngủ chứ không ngủ khi buồn ngủ. Nhưng lúc này đây... mắt ông cứ mở toang nhìn vào kính chiếu hậu. Cái vị nhả trên đầu lưỡi... Tại sao? Thốt nhiên ông khẽ cười. Biểu hiện ra trong tầm mắt, xanh như giấc mơ xa...

Ông chưa kịp đùa vui chút nào với biển thì cú điện thoại nửa đêm cắt ngang chuyến nghỉ ngơi. Giọng thằng em trai nỉ non: “Toàn gổ nhóm một, tất cả vốn liếng của vợ chồng em, chưa kể nhà cửa thế chấp ngân hàng và vay mượn bên ngoài, cả bạn bè... . Ông giận dữ: Tôi đã nói từ lâu là chú thôi ngay cái chuyện làm ăn thất đức này đi mà . Cái điện thoại run rẩy: “Thì em cũng định đây là lần cuối cùng. Một lần nữa thôi, em xin anh... . Ông cắn nghiến quai hàm: “Bao nhiêu một lần này nữa rồi? Quá nửa đời người... Tôi, không...”. Quẳng cái điện thoại xuống tấm nệm dày, ông cay đắng biết rằng mình không có cách nào khác là gọi điện cho kiểm lâm, nói một lời. Cách đây ba năm, một lời của ông đánh đổi bằng việc nhận về đứa cháu của tay hạt trưởng, bắt đầu bằng chân tạp vụ, rồi đi học hàm thụ. Sang nam cô ta nhận bằng cử nhân, cử nhân tương lai ngồi vào máy vi tính chỉ biết gõ tràn chữ chưa biết dàn trang chưa biết cả sửa lỗi chính tả, chẳng biết sẽ sắp xếp cô ta vào đâu thì lại có em điện thoại này... Ông mở cửa đi ra hành lang. Tiếng sóng ì ầm thật gần, mặt biển gợn gợn màu lam sẫm. Trắng lưỡi liềm như cái móng tay lơ lửng trên nền

trời màu biển, có một đám mây mang hình búi tóc. Ngày xưa, hai anh em rất hay đánh nhau. Nó biết cách để anh mình nổi điên lên. Ba mẹ luôn khen anh chăm học, thuần tính. Vậy là nó tìm ra cách để lời khen đó tan thành mây khói - vẽ bậy vào vở của anh! Cuốn vở anh nâng niu cho kỳ thi vở sạch chữ đẹp. Nó hét văng lên không vì bị anh rượt đuổi mà là để ba mẹ chứng kiến anh không hiền, không ngoan, rằng anh và nó chẳng khác nhau!... Ngày anh tốt nghiệp đại học, nó tuyên bố sẽ đi buôn, mau giàu hơn lương kỹ sư, cả nhà bật ngửa ra là nó rớt tốt nghiệp cấp bạ. Những cơn cãi vã, ba nói ba chỉ có một đứa con thôi, mẹ Òa khóc...

Trước lúc ra đi vĩnh viễn, những ngón tay người mẹ nhúc nhích khắc khoải trong tay ông, nước mắt rân rân trong đôi con ngươi đục lờ: "Bảo bọc cho em nhé con!". Ông quỳ xuống bật khóc. Con xin hứa. Đôi mắt trĩu nặng khép lại, vành mi còn hé.

Mảnh trắng mỏng mình trên đầu giống hệt mắt mẹ giây phút ấy. Điện thoại lại reo vang, lần này là giọng của cô em dâu, tiếng khóc thút thít. Ông mệt mỏi: Chú thím cứ mãi trẻ con vậy sao? Dám làm thì phải dám chịu chứ. Tiếng thút thít to dần. Ông hình dung khuôn mặt vợ mình lạnh lẽo: "Không được miêng thì được tiếng, đằng này... Nhịn ăn nhịn mặc cho ông được tiếng trong sạch rồi cuộc là cho vợ con chịu khổ. Vợ Ông cắn đắng không ngoa. Hắn kiếp trước ông nợ thằng em cả cuộc đời. Ông gần: Thôi, thím để tôi tĩnh tâm tìm cách đã chứ". Tiếng thút thít nhỏ lại nhường chỗ cho từng tiếng khe khẽ: Nhưng anh ơi, chờ tới sáng mai thì muộn mất. Phần của em thì đã dành nhưng đây lại có cả cháu Phương... Ông ớn lạnh, Thím nói gì? Anh ơi, cháu Phương cứ nằng nặc đòi hôn vốn. Lại dặn tụi em đừng nói với ai... Ông chết điếng. Thằng em đã kéo cả thằng con

traí của ông vào cuộc.

Tay kiểm lâm không đợi chuông đổ hết hồi đầu tiên đã cầm máy lên. Khôn ngoan và ma mãnh, ông từng nhận xét về tay này như vậy ngay lần đầu gặp gỡ, nhận xét ấy đến nay vẫn nguyên vẹn. Nếu kẻ khác, hần hả hê nắm lấy dịp này mà bắt ông phải hạ mình cho bố. Trong ông là hai cảm giác trái ngược nhau - bực bội và hài lòng. Giọng bên kia dịu dàng như nói với người thân tình: Anh thứ lỗi, lính của em không biết đó là hàng của anh . Ông đành lại: “Tôi...”. Dạ da... em xin lỗi. Anh cứ yên tâm nghỉ ngơi, em đã chỉ đạo tụi nó giải quyết cái biên bản ngay lập tức trước khi bọn nhà báo đánh hơi được . Trông khôn ngoan và ma mãnh thôi nhưng hóa ra không chỉ vậy, đồ lưu manh còn đem báo chí ra dọa dẫm. Ông cười khẩy trong bóng nhập nhoạng của nửa đêm về sáng. Phải về nhà trong chuyến bay gần nhất.

Định mệnh khiến ông gặp nàng trên hành lang khách sạn ban sớm, khi đầu óc ông chật ních những toan tính, không còn chỗ cho ý nghĩ lãng mạn. Cái khăn choàng màu trắng qua vai phủ xuống gối, lấp ló bên trong là bộ đồ tắm màu đỏ, mái tóc ngắn còn ướt nhỏ xuống những giọt nước rồi chảy thành dòng trong veo qua ngón cổ. Ông tưởng nàng sẽ vội kéo cái khăn choàng sát hơn vào người và bối rối nép qua một bên nhường đường cho ông như vốn thường ai gặp ông đang đi cũng nép người biểu lộ lễ nghĩa dù hành lang rộng thênh, nhưng lần này thì không. Nàng bình thản nhìn ông bằng đôi mắt mở to không nghĩ ngợi như một lời chào đầu ngày, rằng khi người ta vừa đi bơi về thì áo quần như vậy là thường tình. Chân nàng bước không đổi nhịp. Ngang qua ông, giọng nàng nồng nhiệt Biển sớm tuyệt quá , nàng nói như nói với mình. Ông nghe cả mùi vị

mảnh mẩn của biển và mùi thơm từ cái khăn rộng. Bất giác ông ngoái nhìn lại, nàng thật tự tin và vô tư lự. Chợt nàng cũng ngoái đầu lại. Sau này, nàng nói với ông rằng nàng ngoái lại vì cái va ly trong tay ông, trong khi chuyển đi nghỉ vừa mới bắt đầu. Và nàng tinh nghịch nói thêm rằng chính vì gặp ánh mắt ông cũng ngoái lại ngay lúc đó nên nàng mới nhận lời đi uống cà phê với ông lần đầu tiên.

- Còn lần thứ hai, vì lý do gì?

- Vì đã có lần thứ nhất - Nàng cười, tiếng cười mát rượi như gió biển. Xong. Đồng gỗ nhóm một được giải phóng suông sẻ, bù lại ông đưa đứa con trai của tay hạt trong vừa tốt nghiệp đại học xây dựng về làm nhân viên phòng địa chính. Trước mắt là như vậy. Phòng địa chính cách phòng làm việc của ông một tầng lầu. Và phòng thống kê của nàng cùng tầng với phòng địa chính. Xem ra trong những mối quan hệ do phiên toái mà có, thì gã trai phòng địa chính này là khả dĩ khiến ông hài lòng. Mỗi khi bỗng muốn nhìn thấy nàng, ông đi đến phòng địa chính, nghĩa là ngang qua phòng làm việc của nàng. Thật ra ở vị trí của ông thì kiếm một cơ để gọi nàng là điều không khó nhưng ông không muốn vậy. Sâu thẳm trong lòng ông là một điều gì đó khó gọi tên... Chỉ biết rằng ông muốn có nàng trong đời mình, nhưng không phải như với vợ Ông, càng không phải như những phụ nữ khác. Là gì? Ông tự hỏi, những khi bỗng nhớ nàng ghê gớm ông tự hỏi. Ý nghĩ đùa vui hoàn toàn biến mất, ông cảm thấy nàng hơn thế nhiều.

Giữa hai người là những tâm tình nghiêm túc. Nàng kể ông nghe về gia đình yên ấm nề nếp, ba má hết lòng vì con cái, về căn phòng của đứa em học y khoa đầy những trái tim bằng nhựa dẻo và cả một bộ xương cao bằng người thật với cái đầu lâu lắc lư trên cùng... Ông

chia sẻ với nàng mọi chuyện mà ông không thể chia sẻ với vợ, ông kể cho nàng nghe về thằng con trai giống chú hơn giống cha, về đứa con gái mơ mộng thích làm thơ như thuở bé thích đòi cha kể chuyện cổ tích, hết như ông hồi nhỏ, nhờ nó mà kỷ niệm về tuổi thơ của ông thường được đánh thức ở phía êm đềm nhất.

- Anh có còn nhớ câu chuyện nào không?

- Nàng hỏi, giọng ầm ý anh có còn chỗ cho cổ tích không?”

Ông nheo mắt trả đũa:

- Có, anh nhớ nhất câu chuyện ông vua giả làm thường dân để có được cô gái yêu mình vì chính bản thân mình.

Nàng cười tinh quái:

- Vua đòi có một tình yêu chân thành trong khi ngài lại bắt đầu bằng một điều giả dối. Tuyển tập cổ tích khi tái bản cần phải loại bỏ câu chuyện làm rối tâm hồn trẻ thơ này. Nàng thật không minh và nhạy cảm. Càng ngày ông càng muốn có nàng thường xuyên bên cạnh hơn. Ông muốn nghe nàng nói, thấy nàng cười, và cả khi nàng im lặng. Ông không muốn nàng như một người đàn ông muốn một người đàn bà, ông muốn... điều gì đó không giải thích được. Nàng bên cạnh, ông luôn tắt điện thoại dù đã có lần phải trả giá vì điều đó. Ông muốn trọn vẹn, khoảnh khắc ngắn ngủi, dù chỉ để ngắm nàng giữa quán xá xa lạ. Để an toàn, hai người chưa bao giờ trở lại một nơi nào lần thứ hai. Ông đọc những văn bản của phòng nàng chờ xin chữ ký một cách đặc biệt như thể đó là thư nàng gửi riêng cho mình. Có lần ngang công viên ông chợt dừng lại nhìn những đứa trẻ đang tung tăng đùa vui, da diết nhớ như nàng xa xôi lắm. Cẩn thận mấy rồi cũng có lần chợt gặp người quen, nàng đỏ mặt khiến ông đau lòng. Ông thấy mình có lỗi với nàng. Ý nghĩ ly dị vợ mạnh nha trong ông và

ông biết mình sẽ phải trả giá cho điều này rất đắt.

Đó là một buổi tối mùa hè, không khí bình bồng dịu nhẹ một cách lười biếng. Quán ran tiếng ve kêu. Phố mở rộng về ngoại thành, đất còn rộng, quán xá nằm giữa vườn cây trở thành thời thượng. Nàng đối diện ông, giữa hai người là bình hoa lòa xòa lá bung ra rối rối quanh miệng, trong bóng tối, khóm lá ngả sang màu lam sẫm chập chờn như sóng biển đêm. Ông chợt hồi hộp kinh khủng. Bao lần ông định nói rồi lại ngập ngừng... Tiếng ve râm ran khiến ông thấy mình như là một cậu học trò vụng về. Ông cố trấn tĩnh bằng cách hỏi nàng:

- Có chuyện gì không em?

- Có

Chợt ông nhận ra điều gì đó bất bình thường trong cuộc gặp tối nay. Chưa bao giờ bắt đầu một cuộc gặp lại là câu hỏi như vậy. Họ gặp nhau là hiển nhiên, là không thể khác được, không cần tìm lý do. Nàng bồn chồn nhấm nháp từng muỗng cà phê, nhìn ông ngập ngừng. Rồi cuối cùng nàng cũng nói:

- Em có việc muốn anh giúp.

- Em nói đi.

Vậy ra không phải nàng định sắp lấy chồng? Lẽ ra là nhẹ nhõm.

Nhưng sao lòng ông gờn gợn...

Nàng vươn tay qua mặt bàn cầm lấy tay ông:

- Thật lòng em không muốn phiền anh, em không muốn anh nghĩ rằng...

- Anh không nghĩ gì cả.

Nàng nhìn ông, cái nhìn lạ lẫm buồn rầu. Rồi nàng mỉm cười:

- Lẽ ra em gọi điện cho anh tối qua, nhưng em nghĩ gặp thế này hay hơn.

Hay hơn, nghĩa là sao? Câu hỏi vang lên trong ông như một phản xạ của thói quen từ vô thức. À, ông cố tĩnh trí lại. Đây là nàng, không phải ai khác. - Đừng vòng vo nữa, vào vấn đề đi - Ông nói và nhớ ra câu này ông đã nói nhiều lần với nhiều người khác.

- Đưa em trai của em... Có lần em kể, anh nhớ không?

- Nhớ.

- Nó ra trường rồi - Giọng nàng chìm xuống - Bệnh viện bây giờ xin việc rất khó. Bao nhiêu bác sĩ phải đi làm trình dược viên cho các hãng nước ngoài...

- Anh biết, lãng phí biết bao tiền của đào tạo - Ông nói, không cố ý giấu cợt mà như là vậy.

- Nó nói với em nó muốn được thực hành những điều đã học, nó muốn...

- Anh hiểu rồi.

- Thật lòng... , ba má em chỉ có mình nó là con trai... Nếu không phải vì ba má thì không bao giờ em...

- Người ta luôn luôn vì ai đó.

Ông ngắt lời nàng như một cái máy, ngậm cà phê đắng đắng trong miệng. Ông xúc thêm đường vào tách, nàng vội cầm muống khuấy đều. Lẽ ra không nên, dù trong những cuộc hẹn hò nàng vẫn thường chăm sóc ông một cách dễ thương như vậy nhưng tối nay thì không nên... Ông thấy khó chịu mà không hiểu vì sao.

Ông đưa nàng về, tới đầu phố, hai người dừng lại. Ánh đèn đường tỏa trên tóc nàng quàng sáng lóng lánh. Thường thì ông lướt nhanh một nụ hôn qua tóc nàng hoặc nàng chạm nhẹ cũng thật nhanh, má mình vào tay ông trước khi chia tay. Nhưng đêm nay... Có một điều gì đó đã lơ lửng xen vào. Nàng im lặng nhìn ông. Ông cũng im lặng soi

mình vào đôi mắt mở to, thoáng nhớ đến nàng choàng khăn tắm ngược chiều trên hành lang khách sạn bên bãi biển buổi sớm mai hôm nào. Nàng trước mặt ông ngược ngạnh đến tội nghiệp. Có lẽ khi nhờ cậy, thêm một vài lần nữa thì nàng sẽ quen. Ý nghĩ hiện rõ từng chữ cái trong đầu và ông thấy mình tàn nhẫn. Nàng cũng là con người với những điều cần có trên đời này...

Nàng đi nhanh về nhà, ông mừng tượng nàng băng qua khoảng sân rộng, vào trong. Rồi ánh đèn trước sân phụt tắt. Ông cứ đứng vậy, hai tay thọc sâu vào túi. Nhớ nhớ mình định làm một điều gì đó rất hay mà chưa kịp. Tiếng ve kêu rền rĩ...

Ông bỗng nhớ những lần đón nàng từ rất xa góc phố này, nhớ chưa có quán nào dám trở lại lần thứ hai, nhớ điều ước được trở lại thời thơ ấu, nhớ... Nhớ da diết như đã xa xôi lắm.

Tia chớp rạch ngang một lần sáng ngoằn ngoèo, bầu trời tách đôi, hai mép rạn vỡ những đường dích dắc sắc cạnh. Cơn mưa mùa hè đổ xuống thật bất ngờ. Thẩn thờ đưa tay vuốt những giọt mưa mạnh như búng vào mặt, ông nhận ra điều ông yêu nơi nàng chính là nỗi luyến nhớ phần đời ông đã mất từ lâu, phần đời ông đánh đổi để lấy những gì ông đang có...

Nguyễn Hương

Valentine

Mười ba tuổi, nó có hai mối tình.

Mối tình thứ nhất là của anh Hùng với chị Cúc. Một buổi chiều, anh Hùng nhét vào tay nó gói sô cô la khá to, loại sô cô la thời dài và dày chứ không phải những miếng mỏng nhỏ như lòng bàn tay bày bán trước cổng trường cấp một. Nó rất ngạc nhiên nhưng vốn ít nói nên nó chỉ nhướn mắt nhìn anh Hùng mà không hỏi gì. Ngày thường anh Hùng cũng hay mua quà cho nó và Kim Anh nhưng chẳng bao giờ nó được bánh kẹo ngon. Sinh đôi, chỉ ra sau nó mấy giây thôi nhưng được làm em nên Kim Anh tha hồ vùi vãnh bắt nó phải nhường. Má thường nói may mà hai đứa trái tính nhau.

Nổi ngạc nhiên qua nhanh khi anh Hùng đặt trước mặt nó phong thư màu xanh:

- Đưa chị Cúc giùm anh.

À, ra vậy. Gói kẹo là để trả công. Nó mỉm cười vui vui.

Kẹo sô cô la, bánh trứng, quyển sổ tay bìa in hình phong cảnh tuyệt đẹp... Và hơn vậy nữa, anh Hùng còn dắt nó đi uống cà phê. Chưa bao giờ đi quán, nó thấy mình trịnh trọng hẳn lên khi cậu con trai chạy bàn lễ phép chờ nó chọn lựa giữa ca cao và sữa tươi. Cái gì

quanh nó cũng lạ và bí ẩn, ngay cả anh Hùng ở quán cũng rất khác ở nhà. Ở nhà, anh thường trêu chọc nó và Kim Anh cho đến khi nào có tiếng hét lên hoặc oà khóc mới chịu thôi. Còn ở đây, anh kiên nhẫn đợi nó lựa chọn, rồi nhẹ nhàng vớt bớt đá trong ly của nó “Vừa lạnh thôi là ngon nhất, đá nhiều uống vừa ê răng vừa nhạt nhẽo”. Nếu ly của nó là sữa tươi, anh cho thêm vài giọt cà phê từ ly của mình và nói rất dịu dàng “Thơm thơm uống hay lắm”.

Không một ai biết anh Hùng tán chị Cúc cũng như không ai biết chị Cúc chê anh Hùng. Ba tháng sau, anh Hùng không còn đặt trước mặt nó những lá thư xanh khi chung quanh không có ai nữa.

Nó thấy vắng vắng, việc làm chim xanh đã thổi vào cuộc sống trầm lặng của nó một làn gió. Không còn bánh trứng để giấu Kim Anh, không còn sô cô la để đang nhai thấy Kim Anh đi đâu về vội ngậm miệng lại, không được dắt đi quán cà phê nữa... Anh Hùng chắc không biết nó cũng buồn.

Mỗi tình thứ hai là của anh Hùng với chị Quế. Những món quà cho nó nhiều hơn và không chỉ kẹo bánh. Chị Quế cho nó những cái nơ cột tóc, vòng đeo tai và hai cái mũ, cái rộng vành để đi trời nắng còn cái nhỏ xíu là để làm duyên mái tóc. Anh Hùng được yêu, nó trở nên xinh xắn hơn rất nhiều.

- Má mua cho chị Yến mà không mua cho con - Kim Anh dậm chân ghen tỵ.

Má nhìn hai đứa, chuyện Kim Anh làm ồn thì không lạ, nhưng cái mũ trên đầu nó làm má ngạc nhiên:

- Tiền đâu con mua?

- Con...

Nó ấp úng. Nó biết anh Hùng giữ bí mật chuyện đó lắm. Mặt mũi nó

đồ bưng vì vốn ít nói mà bây giờ lại không được nói thật.

- Hả? Tiền đâu con mua? - Má hỏi gặng.

- Con... con nhịn tiền ăn sáng...

Nó nhìn thấy cái nháy mắt cảm ơn của anh Hùng phía sau lưng má.

Vậy, anh Hùng biết yêu mà nó biết nói dối.

Phần thường cho nói dối là một đôi xăng đan mà trắng sữa tuyệt đẹp. Kim Anh dậm chân mạnh hơn:

- Má cho chị Yến tiền ăn sáng nhiều hơn con.

Lần này thì má lo lắng thật sự:

- Con không được nhịn ăn sáng nữa nghe Yến. Lỡ đói bụng rồi xỉu thì khổ lắm.

Sau lưng má anh Hùng tủm tỉm cười.

*

* *

Mười sáu tuổi, nó biết hàng chục mối tình.

Cũng như anh Hùng, bạn bè trong lớp nhận ra khả năng tuyệt vời của nó là biết im lặng trong những chuyện cần im lặng. Thậm chí có những lá thư không cần dán vì nếu nó có đọc thì cũng như không vì chẳng bao giờ nói ra, hướng hồ trêu chọc gì ai.

Nó là người duy nhất sau hai kẻ trong cuộc biết lý do tại sao tên Trần Văn A hôm nay làm bài không đầy đủ. Làm sao mà đầy đủ được khi suốt từ sáng đến tối mịt hôm qua phải đóng cho xong cái kệ sách để tặng em của “nàng”. Nó là người duy nhất rõ tại sao Nguyễn Văn B đột nhiên ho sù sụ. Có gì đâu, chịu suốt trận mưa dài tám cây số, cái áo mưa để che chắn cho giò phong lan làm quà sinh nhật “nàng”. Nó là người duy nhất biết tại sao tình bạn giữa C và D vỡ tan, chỉ vì tên C dám trêu chọc “nàng” của D, điều oái ăm là D bỏ qua nhưng “nàng”

lại ra tối hậu thư “hãy chọn lựa, hoặc là C, hoặc là nàng”...

Nó biết nhiều vô kể. mà chẳng có chuyện nào là của nó. Cũng như nó đọc bao nhiêu thư tình mà chẳng có lá nào là của nó.

*

* *

Mười tám tuổi, một sáng bước vào lớp như mọi ngày, đút cặp vào học bàn nhận ra có gì đó bất bình thường, nó cúi nhìn - một lá thư màu xanh!

Quen nhận để rồi chuyển cho người khác, nay lá thư còn lại trong cặp khiến nó một chút lúng túng và rất nhiều nôn nao. Nó kín đáo nhìn quanh lớp, ai là tác giả lá thư này?

Trưa về, việc đầu tiên của nó là đi như chạy vào phòng đóng cửa lại đọc thư. Hết lúng túng, hết nôn nao. Trời ơi, thì ra chỉ vậy thôi sao? Bao nhiêu lần làm chim xanh, bao nhiêu lá thư tỏ tình đã đọc... lá thư này giống hệt như những lá thư kia. Không có gì đặc biệt. Không có gì... chưa kể nét chữ xấu ơi là xấu. Đã vậy còn tái bút “Chữ xấu đừng cười nghe”. Nổi hột hẩng khiến nó chút nữa vo tròn lá thư lại nhưng rồi đổi ý, nó lấy bút ghi lên phần giấy còn trống của lá thư “Chỉ vậy thôi a?”. Ngày mai, tan học nó sẽ để lại lá thư này trong học bàn. Tưởng tượng đến một khuôn mặt con trai ngó ra, nó thấy buồn cười.

*

* *

Mười chín tuổi, ngày Valentine, trong khi mỗi đứa con gái được một bông hồng do bọn con trai tặng gọi là lịch sự và có đứa được ai đó của mình tặng một bông hoa nữa thì học bàn của nó có đến mười một bông.

Bọn con gái xuýt xoa “ô” lên ghen tỵ, nó chỉ cười. Nó hiểu đây là lời

cắm ƠN của chục tên con trai trong lớp. Mười một bông hoa làm thành một bó tuyệt đẹp. Tay này ôm cặp, tay kia ôm hoa, nó bước vào trước đôi mắt mở to của cả nhà. Má mím cười, ba lắc đầu còn anh Hùng thì nhún vai. Chị Quế giờ đã là chị dâu, chị cũng mím cười như má rồi giúp nó cắm hoa vào bình. Thật lộng lẫy!

- Thế nào Kim Anh cũng chết ngất vì ghen tỵ. - Chị Quế vui vẻ nói. Cả nhà bật cười đồng ý với chị Quế.

Nhưng không, điều lạ đã xảy ra - Kim Anh bước vào, cũng như nó, tay này ôm cặp còn tay kia là hoa, nhưng chỉ một đoá. Mắt Kim Anh chạm phải bình hoa lộng lẫy trên bàn "ô, đẹp quá ta". Rồi thôi.

Kim Anh đặt bông hoa của mình lên bàn một cách thật nường nhẹ rồi đi vào phòng, vừa đi vừa quay đầu nhìn. Nhận ra mọi người đang chú ý đến mình, Kim Anh đỏ bừng mặt đóng cửa lại.

*

* *

Bỏ giấc ngủ trưa, Kim Anh lau nhà thật sạch, sạch đến soi gương được. Cũng như vậy, Kim Anh kỳ cọ bộ ấm trà, ly lớn và ly nhỏ... tất cả sáng bóng lên. Rồi lau bàn, lau cả thành cửa sổ...

Anh Hùng nheo mắt hỏi:

- Lọc cà lọc cục bên tai không cho ai ngủ trưa là sao? Hôm nay siêng vậy?

- Có gì đâu mà siêng - Câu trả lời hết sức thờ ơ.

- Tưởng sắp có nguyên thủ quốc gia tới đây - Anh Hùng vừa nói vừa mang giày đi ra cửa.

Kim Anh tiếp tục lau lau dọn dọn, mắt liếc đôi giày dưới chân anh Hùng nhưng không nói gì hay đúng hơn là không dám nói gì! Mọi ngày luôn luôn là rất ồn ào và đừng hòng chịu làm việc một mình -

“Chị Yến... trời ơi, em đang lau nhà, chị ủi đồ tiện tay ủi luôn giùm em bộ áo dài với”. “Người ta lau nhà mà mang giày dép vậy a?”. “Chị đang làm gì vậy? Giặt hả? Giùm em luôn cái này đi?”...

Càng về chiều Kim Anh càng tíu tít dù chẳng còn gì để mà lau dọn nữa, có vẻ như nếu kịp thì những tấm rèm cửa cũng đã được tháo ra giặt luôn.

Rõ ràng tối nay nhà có khách!

Bữa cơm chiều diễn ra trong không khí rất buồn cười. Kể thường ngày hay gây chuyện nhất hôm nay ngồi nhai nhỏ nhẻ rất ngoan. Ba thắc mắc nhìn má:

- Hôm nay có chuyện gì vậy?

Má cười không nói. Anh Hùng nheo mắt:

- Ba không còn lo con gái Ba không nữ tính nữa đâu.

Kim Anh cúi mặt xuống chén cơm. Anh Hùng tiếp tục:

- Sự tiếp đón này mà nếu không có khách thì thật là uổng.

Kim Anh vẫn cúi xuống chén cơm không nghe không thấy gì. Anh Hùng cao giọng: - Sự đời thường là vậy. Khi mọi thứ đang còn tìm lem thì lù lù xuất hiện. Khi mình chuẩn bị không sót một hạt bụi nào thì chẳng ma nào thêm đến.

Kim Anh vẫn như không nghe không thấy gì. Anh Hùng hạ giọng:

- Một bông hồng mà phải trả giá đắt quá.

Chị Quế ra hiệu cho anh Hùng thôi đi nhưng đã muộn, Kim Anh ngẩng phắt đầu lên:

- Người ta dọn nhà cửa sạch sẽ mà còn nói!

Tất cả bật cười rộ. Anh Hùng quay về phía nó:

- Còn một bó to vậy thì sao?

*

* *

Bỗng nhiên mà khóc thì thật là vô duyên, nó biết vậy. Nỗi buồn nhen nhóm từ ban trưa đến bây giờ dâng đầy trong nó. Nó nhớ tiếng xuyt xoa của bọn con gái trong lớp... và nghĩ đến trưa nay, lần đầu tiên Kim Anh không ghen tỵ với nó. “Còn một bó to vậy thì sao?” - Một bó to nhưng không đoá nào là của mình.

Nó đi trên phố bằng những bước chân buồn rầu. Nó biết, con gái không nên đi một mình kiểu này, nhất là vào cái ngày như ngày hôm nay, nhưng nếu quay về nhà... Trời ơi, nó không muốn nhìn thấy phòng khách nhà mình tối nay, không muốn nhìn thấy những bông hoa lộng lẫy... Và nó sợ những lời nói của anh Hùng. Không có nó thì thôi, gặp mặt thế nào cũng trêu chọc... Và hơn vậy nữa, phòng khách tối nay không có chỗ cho nó!

Thật vô duyên khi bỗng nhiên mà muốn khóc! Nó nuốt xuống và tiếp tục bước đi, chẳng biết mình đi đâu. Tối lắm rồi nhưng những cửa hàng hoa vẫn mở rộng cửa và sáng choang. Quán hai bên đường vẫn rộn rịp cho những món quà muộn của ngày, những tấm phong vải lấp lánh ánh đèn giăng cao dòng chữ: “Mua một món hàng được tặng một món quà Valentine”. Một món quà Valentine? Chân nó dậm dừng lại nhưng rồi ngay lập tức nó lắc đầu, cũng vô nghĩa như bình hoa lộng lẫy ở nhà. Hoàn toàn vô nghĩa, những món quà giống hệt nhau.

Nhưng chúng vô nghĩa không phải vì giống hệt nhau! Nó cần mạnh mẽ chột nhận ra mình từng có một điều riêng tư! Ừ, nó từng có một lá thư xanh, màu xanh giống hệt những lá thư khác nhưng là thư gửi cho nó, của nó. Lời lẽ giống hệt như những thư khác nhưng là nói với nó, chỉ mình nó. Ừ...

Nỗi buồn nặng trĩu trong lòng nó dịu xuống. Ừ, tất cả thật giống nhau, những giống nhau đó chỉ trở thành đặc biệt khi được nhìn bằng trái tim.

Nguyễn Hương

Website thương nhớ

Thư ông bác gửi ra hỏi có muốn vào Nam làm với bác không, Dụng nhận lời ngay. Hai năm lang thang ở các điểm dịch vụ Internet Hà Nội sau hai lần thi trượt đại học cho Dụng một số vốn khá khá về môn này. Bác nói cứ vừa làm vừa học thêm, không đại học nhưng nếu muốn thì vẫn có vô khối cái để học mà chẳng cần đi đâu xa, chỉ nhấp chuột...

Vậy là Dụng khăn gói, một lần nữa, đi. Mẹ ứa nước mắt nhưng không nói gì, bà sợ những lời thương yêu của mình cản trở thẳng con nhiều mơ mộng. Và một nỗi sợ khác... Miền Nam, nơi chồng bà đã từ lâu không thư về. Ông cậu húng hắng ho. Dụng rất hiểu tiếng ho húng hắng này.

Ngày Dụng xách túi áo quần từ Hà Nội về với bộ dạng của kẻ chiến bại, cậu nói bằng giọng rất vui vẻ rằng quê mình từ nay khác gì thành phố, ủy ban huyện sắp được trang bị một dàn máy vi tính và tất nhiên phải tuyển mộ nhân viên tin học. Gì thì còn gọi là chứ nhân viên dính

dáng đến tin học đương nhiên không phải dạng điều đóm! Tên Dụng đã được ông chủ tịch huyện ghi vào quyển lịch treo tường văn phòng ủy ban.

Miền Nam trong hình dung của Dụng là một thành phố khổng lồ không có tận cùng. Nơi mà tiền bạc như một cái hạt gieo xuống. Đưa em họ của Dụng vào Nam để bế em mà hai năm sau về đủ tiền mua một cái máy xay xát cho bố làm nghề những ngày nông nhàn, mua cái cối có gắn mô-tơ cho mẹ làm đậu phụ và cũng khỏi tốn tiền mua cái ăn cho lợn, phần em gái là một cái máy khâu đổi đời làm lũi ruộng ao. Đó là chỉ bế em thôi đấy.

Vào miền Nam... mẹ nói có khó khăn gì thì tìm bố. Dụng lắc đầu, nếu có gặp thì chỉ vì bố là bố, không phải để than van nhờ cậy. Mẹ cười buồn. Dụng đau lòng tự nhủ mình sẽ làm được cái gì đấy cho mẹ vui. Chiếc xe màu mận chín leo lên mép vỉa hè. Người ngồi trên xe che khẩu trang kín mặt nhưng Dụng biết đó là cô. Lần thứ hai cô đến Dụng đã nhận ra ngay bởi mùi hương. Loài cỏ lúp xúp ven bờ làng, mùa đông nở hoa trắng như gạo tám và thơm như gạo tám. Mùi hương khiến Dụng chú ý đến cô một cách đặc biệt ngay lần đầu tiên cô đến. Nghiêng người sau vai cô để điều chỉnh một vài lệnh, bàn tay Dụng khựng lại, mái tóc cô làm Dụng xao xuyến đến mềm lòng.

Không ngờ nhớ nhà đến thế!

Cô trở nên đặc biệt rất bỗng nhiên. Quá đặc biệt giữa những người khách thường xuyên đến đây. Màu áo cô mặc gợi nhớ mùa xuân phương Bắc, cô đến vào ngày mưa thì màn hình đối diện cô như có mặt trời chiếu sáng, màu áo khiến không gian quanh cô rạng rỡ và tràn đầy sức sống. Và màu áo gợi nhớ quá đi thôi khoảng thời gian gần gũi ở Hà Nội. Lạ lùng là nỗi nhớ Hà Nội. Hay vì thị xã này nhỏ

bé quá so với hình dung khiến Dụng không nguôi khát khao bay xa? Dụng xe xong, cô gỡ khẩu trang và mỉm cười. Khi còn cái khẩu trang Dụng đã nhìn thấy ánh cười trong mắt cô rồi nhưng thích nhất vẫn là nụ cười tỏa khắp khuôn mặt. Cô thông thả bước vào, ngồi lên ghế rồi mới từ tốn nhấn cái nút ở góc màn hình. Trong khi chờ đợi, cô nhìn quanh bốn bức tường sơn màu vàng chanh có gắn tám cái quạt, khoảng cách giữa hai cái quạt là tờ giấy trắng in đậm dòng chữ “Xin quý khách tuyệt đối không được truy cập những trang web độc hại. Xin quý khách đừng tự ý xóa chương trình hoặc cài đặt...”.

Dụng chẳng biết cô thấy gì thú vị đáng nhìn ngắm nhưng Dụng thích cách cô nhìn quanh như vậy với nụ cười đượm trên môi, như là cô đang nghĩ đến điều gì đó rất đổi thanh tao. Đôi lúc Dụng thầm nghĩ nếu có quyền, mình sẽ treo trên tường vài bức tranh và cả hoa nữa. Nếu mình có quyền... Cùm từ này thôi thúc Dụng ngồi vào máy bất cứ lúc nào có thể. Thế giới hiện ra mênh mông kỳ ảo. Cái thị xã Dụng đang dùng chân nhỏ bé làm sao. Không ngờ miền Nam mà có cái thị xã bé xíu thế này, chục con đường chạy dọc và hơn chục con đường chạy ngang như ô bàn cờ, thế thôi.

Cái phần miền Nam này chẳng giống lời đồn tiền bạc như một cái hạt gieo xuống. Giá mười hai nghìn đồng cho một giờ truy cập, các điểm dịch vụ mọc lên như nấm kéo giá xuống sáu nghìn đồng, rồi tụt xuống còn ba nghìn, nghĩa là năm mươi đồng cho một phút mà có nơi còn phải thêm dòng mời gọi thật to: “ba tặng một”.

Bây giờ nhiều người nghiêm túc thuê máy hơn. Mà cả nhí nhỏ thì cũng sành rồi, chẳng mấy khi gọi nhờ hướng dẫn nữa. Khách im lặng chat, im lặng đọc báo, im lặng tìm kiếm thông tin, thẳng hoặc họ mới nhờ Dụng giúp cho một vài thao tác cần thiết, ví dụ như điều chỉnh

phông chữ để đọc thông tin vừa download về... có nhiều thời gian hơn cho Dụng mày mò.

- Ừ rảnh rồi thì tranh thủ mà nghiên cứu. Hay đấy - Rồi có khi vui vui, ông bác thêm - Mày mua vé số đi, trúng đủ tiền sang lại phòng máy này rồi tha hồ làm gì thì làm.

Dụng không mua vé số. Dụng mua bưu ảnh và cả cắt ảnh từ báo ra. Chuyện kể có cậu sinh viên lập trang web mua bán đồ cũ mà thành triệu phú. Dụng âm thầm lên kế hoạch làm một trang của mình - Quê Nhà - cho bao nhiêu người đang tha phương...

Thư ông cậu hỏi: “Con thấy thế nào? Liệu có lâu dài không? Ông chủ tịch huyện hỏi thăm con đấy, dàn máy đã mua về rồi...”. Chưa có gì để trả lời với cậu là lâu dài nhưng Dụng bắt đầu tin ở mình hơn. Và tin cuộc đời nữa, cái cuộc đời sau khi tin đồn bố lấy vợ và hai lần thi trượt đã khiến Dụng lẩn tránh khổ sở.

Cuộc đời Dụng tin là những người khách đến đây, có người rành rẽ ngồi ngay vào máy và gõ phím giao tiếp với thế giới bao la một cách tự tin, có người bối rối chìa cho Dụng mẫu giấy ghi địa chỉ của con gái đang học tập bên kia bờ đại dương, giọng nói run như yêu cầu Dụng một điều quá quắt: “Cháu bấm hộ xem thế nào, nó thư cho bác là cứ đến dịch vụ in in gì đấy để nó nhìn thấy mặt bác một chút cho đỡ nhớ, mà bác cũng được nom thấy nó một tẹo. Tội nghiệp lắm cơ, em nó mùa hè tranh thủ ở lại làm việc kiếm tiền trang trải cho sang năm nên không về thăm nhà được”.

Dụng hỏi một câu không liên quan đến máy tính: “Bác vào đây lâu chưa ạ?”. “Mới. Chị cả sinh em bé nên bác vào hộ việc nhà”. Dụng gần như phải ấn người đàn bà xuống ghế thì bà mới chịu ngồi, hai tay lóng ngóng không biết để đâu, còn hai chân thì ghì cái ghế cứ

xoay xoay theo từng cử động. Và khi khuôn mặt đứa con gái hiện ra trên màn hình với nụ cười toét miệng chứng minh mình đang khỏe mạnh sống vui không có gì đáng lo thì bà hớn hờ lay tay Dụng: “Thế nó có nom thấy bác không? Có à? Thế thì cháu làm sao cho nó cũng nom thấy bác cười tươi như thế nhá” - Bà quệt ống tay áo lau giọt nước trong veo ứa đuôi mắt - “Hôm nọ ông thợ ảnh bảo mặt bác nhìn nghiêng trông được hơn nhìn thẳng đấy”. Bà không biết là chính bà, vâng, chính bà đã mở đường cho điều Dụng ấp ủ bấy lâu mà chưa biết bắt đầu từ đâu.

Trang web của Dụng có khuôn mặt người đàn bà tuổi năm mươi nhìn nghiêng với nụ cười chứa chan thương nhớ tỏa sáng từng nếp nhăn mong ngóng, tỏa sáng món tóc bên thái dương lất phất màu muối.

Có không gian màu xanh ngắt của đại dương ngăn cách mà như bầu trời chờ đợi những cánh diều, sóng nhấp nhô như gió. Diều cá chép, diều rồng, diều xòe cánh phượng như miếng trầu têm... bọn trẻ chạy dọc trên cánh đồng hướng người ngược theo cơn gió như những con diều hình máy bay.

Và cô, tất nhiên.

Cô hiện diện bằng những gam màu lộng lẫy cùng hoa dã thảo lấm chấm khắp các trang như những vì sao xa. Ông bác thắc mắc Dụng mua bưu ảnh làm gì nhiều thế, thêm rác báo vụn xả đầy nhà. Ông cầm một tấm lên, đeo kính vào rồi ồ: “Vườn đào Nhật Tân đây phải không?”, mắt ông chột xa xăm: “Ngoài ấy mùa này vẫn còn nóng lắm nhỉ”.

Dụng nhìn ra đường, mùa khai giảng, những tà áo dài trắng. Quê Dụng nữ sinh đi học chưa được mặc áo dài. Nhưng Dụng tin có nhiều người, rất nhiều người phiêu bạt đó đây lưu giữ trong ký ức

một dáng áo thướt tha bay.

Công trình của Dụng hoàn thành vào một ngày cuối năm, trời rét khiến ngón tay trở co cứng đờ. Hôm nay khách đông bất ngờ, hình như thời tiết khiến người ta nghĩ đến nhau nhiều hơn? Hay không khí giao mùa thôi thúc một sự chia sẻ.

Chiếc xe quen thuộc nghiêng bánh leo lên thềm, cô gỡ khẩu trang ra, nụ cười khiến màu hồng trên má cô càng thêm thắm hay vì màu đỏ của cái áo rất đẹp ửng rạng khuôn mặt?

Không còn máy trống, Dụng thoát chương trình mình đang làm rồi đứng lên nhường máy cho cô. Lẽ ra Dụng đã đi nơi khác ngay nhưng vì mùi hương... Dụng hít nhẹ nhẹ, hít thật sâu... Mắt Dụng chạm phải sáu ký tự. Thay vì gõ password vào ô bên dưới thì cô đã gõ nhầm vào ô bên trên. Sáu ký tự hiện ra thật rõ ràng.

Cô vội xóa đi và hạ con trỏ xuống bên dưới rồi gõ lại.

Dụng chưa bao giờ có ý nghĩ này. Chưa bao giờ, thật vậy. Nhưng sáu ký tự cứ hiện ra trong trí nhớ khiến Dụng không cưỡng được nỗi tò mò muốn biết về cô. Chỉ một chút thôi. Lỗi tại cơn gió cuối năm cứ thổi tràn qua nỗi nhớ nhà...

Lá thư thứ nhất là thư của một đứa em trai đang học ở thành phố, Dụng chắc vậy vì lời lẽ trong thư kể về cuộc sống sinh viên thành phố đất đỏ quá và quyết tâm tiết kiệm bằng cách tết này không về quê.

Và một lá thư khác cũng của một đứa em, hình như là con gái, đang học may cấp tốc để kịp xin việc trong xí nghiệp may hàng xuất khẩu.

Thư kể tháng hai có đợt thi tuyển thợ tay nghề cao cho nên tết này không phụ may áo quần bình thường cho chủ được mà phải lo học may áo gió. Dòng rụt rè cuối thì “học cấp tốc giá đắt lắm chị ạ...”.

Dụng tưởng tượng thằng sinh viên xa nhà một mình nằm lại ký túc xá

rộng thênh. Rồi hình dung đưa con gái cầm cúi bên bàn máy may. Hồi ở Hà Nội, Dụng ở trọ cùng xóm với công nhân may hàng bảo hộ. Ai cũng tranh thủ nhận hàng về làm thêm. Tối nào cũng thấy họ cặm cụi lộn nắp túi áo và măngsét tay. Dụng hỏi họ sao cứ mãi một kiểu như thế, câu trả lời thờ dãi “muốn may khác kiểu thì phải có tiền học nghề”.

Hai lá thư đầu khiến Dụng thấy cô đúng như mình hằng hình dung, giống hệt những người chị ở quê Dụng vào Nam tìm đường làm ăn kiếm tiền thay cha mẹ nuôi em ăn học, ít ra là một cái nghề. Nhưng lá thư thứ ba làm Dụng sửng sờ. Của một người đàn ông. Thư trách móc số phận sao cho gặp nhau quá muộn màng, nồng nàn tỏ ý, nhắc lại những lần gặp gỡ và rồi... “neu em dong y, toi se ly di... chi can em noi dong y, em se co tat ca nhung gi em muon...”.

* * *

Lá thư thứ ba khiến nỗi đau âm ỉ về bố trào dậy. Bố, và một phụ nữ nghe nói rất trẻ và rất đẹp... Mẹ mất bố! Chị em Dụng mất bố! Lá thư thứ ba khiến Dụng cay đắng. Dụng cắn răng nhận ra những gì đẹp nhất trên trang web của mình đều phảng phất bóng dáng cô! Bóng dáng của những thân quen... Những gam màu ám mắt, những bông hoa như gạo tấm lung linh vì sao xa... Vô thức, Dụng nhấp ngón trở vào phím delete rồi chột nhận ra mình đang làm gì, Dụng rút tay lại, bật khóc. Khóc ngon lành. Khóc cho điều đẹp để nhường vậy mà vỡ tan. Khóc cho sự mong manh của trái tim. Khóc cho một giấc mơ. Dụng mơ trang web của mình sẽ được nối dài thêm bởi những người xa xứ không nguôi lòng nhớ, những riêng tư sẽ được đồng cảm và chia sẻ, như một con sông đi qua mỗi làng quê được đặt cho một cái tên khác nhau nhưng đều có chung một cội nguồn.

Giấc mơ ấy không hề có chỗ cho những điều tồi tệ?

* * *

Tất niên, rượu thịt ê hề. Ông bác trên bàn tiệc cười khà ép khách ăn, ép khách uống chai này chưa cạn đã vội bật nắp chai kia, xuống nhà sau tặc lười: “Ở đây mình phung phí thế này, còn quê thì...”.

Dụng trốn bàn tiệc đi ra đường. Nhớ nhà. Nỗi nhớ làm tăng nỗi buồn và nỗi buồn làm tăng nỗi nhớ. Cả hai nỗi cộng lại thêm chút men rượu tiệc tất niên khiến Dụng lâng lâng quay quắt. Tối qua ông bác tính toán lời lãi trong năm, đưa cho Dụng phần tiền công. Và hỏi Dụng đã nghiên cứu được gì. Dụng lảng trả lời như đã từng lẩn tránh.

Cảm giác lạnh lạnh là tất cả mọi người trên đường đều một nhà, mình mình là khách lạ! Đường phố đượm hương, hương nhang trầm, hương hoa, mùi bánh mứt... Dụng dừng lại bên một gốc đào, trong này trời ấm nên hoa nở sớm, rộ màu hồng đặc biệt của hoa Nhật Tân.

- Có hoa dã thảo không? - Dụng bật hỏi.

Người đàn ông bán hàng nhướng mắt trước cái tên lạ.

Ngay lúc đó, Dụng nhìn thấy cô trong restaurant bên kia đường.

Khuôn mặt cô nhô bên trên khung cửa sổ bằng kính, mái tóc bới cao lộ ngắn cổ và cả khuôn ngực. Cái áo màu da cam nổi bật, cô đang rót bia vào cốc, quanh cái bàn có ba gã mặt mũi đỏ phừng đang cười.

Không ngạc nhiên khi nhìn thấy cô ở nơi này. Không ngạc nhiên.

Thật thế. Chỉ cảm giác nhoi nhói rồi một ý nghĩ xuất hiện. Dụng thốt cười đanh lạnh. Ủ, tại sao không? Cô sẽ rót rượu cho Dụng! Chứ sao! Dụng ngao ngễ đi vào quán. Các bàn chật ních.

Dụng khệnh khạng ngồi xuống và gọi một chai rượu. Tên chai rượu khiến bà chủ quán nhướng mắt. Dụng rút mấy tờ giấy bạc ra đặt lên bàn. Một sự thỏa mãn không tả được khi thấy người ta biết sợ mình. Một nỗi khoái trá khi thấy mình có quyền như ai. Và hả hê, hả hê tột cùng khi bắt được kẻ trả giá cho nỗi niềm của mình. Dụng phẩy tay từ chối đưa con gái trẻ mặc váy ngắn đi về phía mình và xĩa ngón trở về phía cô ngoắc ngoắc...

Tất cả xảy ra rất nhanh, không kịp chớp mắt. Một trong ba gã đàn ông lao về phía Dụng và cú đấm như trời giáng...

* * *

Phòng máy không thể đóng cửa đợi đến lúc vết thương trên mặt Dụng lành hẳn. Dụng đi đi lại lại làm nhiệm vụ trong câm lặng. Bằng sự câm lặng, Dụng lẩn tránh tất cả như đã từng... Đôi khi quen tay, Dụng mở trang web của mình ra nhưng rồi ngay lập tức tắt phụt. Nhưng người ta đâu thể lẩn tránh chính mình. Như mẹ hỏi ước mơ của Dụng đến đâu rồi. Dụng nhìn những con chữ vụng về của người không được học hành rồi nhìn vết sẹo của mình trong gương, trào nước mắt. Chắc mẹ nghĩ Dụng hư hỏng mất rồi. Mà quả là mình... Nhớ ngày ra đi chỉ mong làm được gì đó cho mẹ vui. Sao người ta luôn mong muốn làm những điều tốt đẹp mà cứ ngược lại? Chợt nhớ bố, có lẽ ngày khăn gói vào Nam tìm đường làm ăn bố cũng không ngờ bố làm cả nhà buồn đến thế. Lần đầu tiên Dụng nghĩ đến bố mà không oán giận, chỉ còn lại nỗi buồn sắc cạnh như một lưỡi dao. Dụng mở trang web của mình ra, nhấp chuột liên hồi...

NGUYỄN HƯƠNG

Minh họa: Dương Sen
Nguồn: tuoitre.com.vn
Được bạn: mickey đưa lên
vào ngày: 11 tháng 4 năm 2004